

SUMMER CRIME COLLECTION

Някои хора имат
лоши спомени от
демството си.

Тя имаше кошмари...

ДЖЕИН АН КРЕНДИ

НАЙ-ДЪЛГАТА НОЩ

Поредица на **Story**

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ НАЙ-ДЪЛГАТА НОЩ

Превод: Диана Кутева, Стамен Стойчев

chitanka.info

Срамежливата Айрини и своенравната Памела са близки приятелки в гимназията. Приятелството им приключва внезапно в нощта, когато Айрини открива вкъщи телата на мъртвите си родители. Случаят е разрешен бързо: убийство от ревност, последвано от самоубийство.

За да избяга от спомените си, Айрини напуска града. Години по-късно тя вече е известна репортерка, започнала нов живот далеч от болезненото минало. Ала тайнствено писмо от Памела, намекващо за неизяснени обстоятелства около смъртта на родителите ѝ я връща обратно. Младата жена е готова на всичко, за да открие истината. Помага ѝ бившият морски тюлен Люк Данер. Двамата ще рискуват всичко, за да разберат какво всъщност е станало през онази лятна нощ преди седемнайсет години...

„Смъртоносна тайна, жажда за власт и едно престъпление по-ужасяващо от най-страшните ви кошмари — роман, който не бива да пропускате“

Publishers Weekly

*На Албърта Дж. Касъл, с любов:
От теб, мамо, научих истински важните неща.
Ще пазя твоя дух в сърцето си до края на дните си.*

ПРОЛОГ

Преди седемнадесет години...

Къщата в края на улицата бе смълчана и потънала в мрак.

Нешо не е наред, помисли си Айрини. Родителите ѝ винаги оставяха лампите да светят заради нея.

— Не се сърди, Айрини. — Памела спря колата на алеята. Фаровете на спортната кола със сгъваем покрив обляха с ярка светлина гъстата елова гора, тъмнееща зад къщата. — Беше просто шега, чували? Хей, виж, у вас всички светлини са угасени. Родителите ти са си легнали. Изобщо няма да разберат, че си се прибрала след вечерния си час.

Айрини отвори вратата и се измъкна от колата.

— Ще разберат. Ти съсира всичко.

— Тогава им кажи, че аз съм виновна — безгрижно заяви Памела. — Изгубих представа за времето.

— Не, вината е моя. Аз допуснах грешката да повярвам, че ти наистина си ми приятелка. Мислех, че мога да ти вярвам. Родителите ми имат две правила. Никакви наркотици и да не ходя с кола от другата страна на езерото.

— По-спокойно. Тази вечер си нарушила само едно правило. — Лицето на Памела се озари от ослепителна усмивка. — Дори нямам наркотици в колата.

— Не биваше да напускаме очертанията на града и ти го знаеш. Ти току-що взе шофьорската си книжка. Татко каза, че още нямаш достатъчно опит зад волана.

— Доведох те у вас жива и здрава и без произшествия, не е ли така?

— Не става дума за това и ти го знаеш. Аз бях обещала на родителите си.

— Ти си такова добро момиче. — Гласът на Памела натежа от отвращение, примесено с раздразнение. — Не ти ли писва винаги да спазваш правилата?

Айрини отстъпи назад.

— За това ли беше всичко тази вечер? Искала си да видиш дали можеш да ме накараш да наруша правилата? Е, успя. Надявам се, че си доволна. Това е последният път, когато двете с теб правим нещо заедно. Но навсярно ти точно това си искала, нали? Лека нощ, Памела.

Тя се обърна към тъмната къща и зарови в чантата за ключа си.

— Айрини, почакай... — Айрини не й обърна внимание. С ключа в ръка, тя забърза към входната врата. Родителите ѝ щяха да бъдат бесни. Сигурно щяха да я накажат, ако не до края на дните ѝ, то поне до края на лятото. — Добре, така да бъде! — извика Памела след нея. — Върни се отново към идеалния си, скучен живот на доброто момиче и към идеалното си, малко, скучно семейство. Следващия път, когато си избирам най-добра приятелка, ще си избера някоя, която наистина умее да се забавлява.

Памела бързо се отдалечи с колата надолу по алеята. Когато светлините на фаровете изчезнаха, Айрини остана сама в нощта. Потръпна от студ. Това също не бе нормално. Беше лято. Луната къпеше езерото в сребристата си светлина. Тази вечер двете с Памела бяха спуснали покрива на чисто новата спортна кола. Не би трябвало да ѝ е студено.

Може би така се чувства човек, когато открие, че не може да вярва на някого, когото е смятал за свой приятел.

Със свито сърце наблюдаваше дали няма да се появи светлина в спалнята на родителите ѝ, разположена в предната част на къщата. Сигурно бяха чули колата на Памела. Особено баща ѝ, който спеше много леко.

Но къщата продължаваше да тъне в мрак. Младото момиче почувства известно облекчение. Ако родителите ѝ не се събудеха, може би неприятната сцена щеше да се отложи до сутринта. На закуска щеше да разбере дали ще остане наказана до края на живота си.

Трябваше само безшумно да се изкачи по стълбите на верандата. Баща ѝ бе забравил да запали лампата над входната врата. Това наистина беше много странно. Той винаги оставяше тази лампа, както и другата в задната част на къщата да светят през цялата нощ. Още едно от неговите правила.

Тя се спря с ключа в ръка. Спалнята на родителите ѝ беше точно над входната врата. Със сигурност щяха да я чуят, ако влезе през

предния вход. Но ако бяха заспали, навярно нямаше да доловят звука от отварянето на задната врата. Ако влезе оттам, ще се промъкне незабелязано до спалнята си в дъното на коридора, без да събуди родителите си.

Обърна се и забързано заобиколи къщата. Отзад също беше тъмно. Жалко, че нямаше фенерче. На призрачната лунна светлина едва различаваше очертанията на малкият пристан и лодката на баща й.

Момичето се сепна, когато видя, че лампата над задната врата също не свети. В плътните сенки на мрака то се препъна в долното стъпало, политна и едва не падна. В последния миг успя да сграбчи парапета и да се задържи на крака. Каква бе причината, накарала баща й да забрави нещо толкова важно? Това наистина беше много странно. Да не би всички крушки да са изгорели едновременно?

Тя пъхна ключа в ключалката и завъртя внимателно дръжката, опитвайки се да не вдига шум.

Усилията й да отвори вратата не се увенчаха с успех. Явно нещо тежко я блокираше от другата страна. Айрини бутна по-силно.

Лъхна я отвратителна воня, от която й се повдигна. Да не би някакво животно да бе влязло в къщата? Майка й щеше да припадне на сутринта.

Ала част от нея вече знаеше, че нещата не са наред. Разтрепери се цялата. Успя само да провре крак през пролуката и да напипа електрическия ключ на стената.

Светлината блесна и я заслепи за няколко секунди. Тогава видя кръвта върху кухненския под.

Чу някой да крещи. В едно отдалечено ъгълче на съзнанието си осъзна, че тя е тази, която издава неистовите и отчаяни писъци на безмерна болка, ужас и отрицание. Ала звукът глъхнеше, сякаш идваше някъде отдалеч.

Беше се озовала някъде далеч, където действителността не е такава, каквато трябваше да бъде; където нищо не е нормално.

Когато се завърна от пътуването, откри, че собственото й определение за нормално завинаги се е променило.

Имейл

Дата: 7 март
От: П. Уеб
За: А. Стенсън
Предмет: Миналото

„Здравей, Айрини,

Знам, че този имейл ще бъде огромна изненада за теб. Надявам се, че когато видиш името на изпращача, няма да го изтриеш, без да го отвориш. Но чух, че сега си репортер, а репортерите са любопитно племе, така че с повечко късмет може би ще прочетеш това.

Трудно е да повярва човек, че са изминали седемнадесет години, откакто се видяхме за последен път, нали? Имайки предвид какво се случи, аз си давам сметка, че сигурно ще си много щастлива, ако изминат още седемнадесет години, без да чуеш нищо за мен. Но аз трябва да говоря с теб, при това скоро.

Става дума за миналото. Това, което искам да ти кажа, не е за телефон, нито за електронната поща. Появрай ми, това е толкова важно за теб, колкото и за мен.

Преди да се срещнем, трябва да се погрижа за няколко неща. Ела на езерото в четвъртък. Дотогава би трявало да съм уредила всичко. Обади ми се веднага щом пристигнеш в града.

Между другото, не съм забравила колко много обичаше портокалов сироп с ванилов сладолед. Забавно е какви неща помним, нали?“

Твоята бивша най-добра приятелка,

Памела

1.

— Ще ви изпратя до бунгалото ви, госпожице Стенсън — каза Люк Данер.

Айрини усети неприятни тръпки по тила. Спра се, за да пристегне колана на тренчкота си. *Трябваше да тръгна по-рано* — помисли си. — *Трябваше да се върна в бунгалото, преди да се стъмни.*

Ето какво се получаваше, когато си пристрастен към новините. Просто трябваше да си вземе вечерната доза, а единственият телевизор в Сънрайс, Лейк Лодж, беше антиката в тясното фоайе. Така тя се озова в компанията на собственика на курорта, докато гледаше потока от мрачни репортажи от кореспонденти по цялото земно кълбо. Порано го бе видяла да обръща на входа табелата с надпис: „Няма свободни места“. Това малко я разтревожи. Не беше забелязала други гости в курорта.

Опита се да измисли някакво приемливо обяснение, за да откаже предложението му да я придружи. Но Люк вече се бе изправил. Той пресече с енергични крачки запуснатото фоайе с оскудна и износена мебелировка и се запъти към рецепцията.

— Пътеката до бунгалото е тъмна — поясни той. — Две от лампите изгоряха.

Отново я прониза студена тръпка. От петнадесетгодишна се опитваше да се преобри със страха си от тъмното. Но тази атавистична нервна реакция не беше обичайният пристъп на безумен страх, който изпитваше винаги щом си помислеше за настъпването на нощта. Сега бе примесена с непривично беспокойство от присъствието на Люк Данер.

Ако съдеха от първите си впечатления, някои хора биха могли да го подценят. Но тя никога и за нищо на света не би допуснala подобна грешка. Той беше сложна личност. И без съмнение при определени обстоятелства би могъл да бъде доста опасен.

Беше среден на ръст, със здраво и стегнато тяло, без никаква излишна тълстина, с широки рамене. С остри и грубо изсечени черти

на лицето. Пъстрите му очи напомняха тези на алхимик, който прекалено дълго и упорито се бе взирал в жълтите пламъци, облизващи дъното на колбата.

В тъмната му, късо подстригана, коса проблясваха сребърни нишки. Тя реши, че наближава четиридесетте. Върху пръста на лявата му ръка нямаше халка. Вероятно е разведен, помисли си Айрини. Интересните мъже на неговата възраст обикновено са се женили поне веднъж, а „интересен“ беше слабо казано за Люк Данер. По-точно чаровен и неустоим.

През последния час и половина, докато гледаха новините, той почти не й бе проговорил. Просто седеше до нея, излегнат в массивното старо кресло, опънал крака върху износения килим, докато съзерцаваше спокойно и стоически неестествено жизнерадостните репортери и водещите на емисията. Нещо в поведението му подсказваше, че този мъж вече бе видял най-лошите неща на този свят и не беше особено впечатлен от телевизионната им интерпретация.

— Ще се оправя — увери го тя и извади от джоба на палтото си малко джобно фенерче. — Имам фенерче.

— Аз също. — Люк за миг изчезна зад бюрото. Когато се изправи, държеше в ръка голям, мощен фенер. Айрини си помисли с известно беспокойство, че приличаше на оръжие в силната му, ловка ръка. Той огледа фенерчето ѝ и за миг в очите му проблесна развеселено пламъче. — Моят е по-голям.

Не обръщай внимание на забележската му, каза си тя и побърза да отвори вратата, преди той да го е сторил.

Свежият нощен въздух я накара да потърпне. Тя знаеше, че тук рядко вали. Курортът Вентана Лейк се намираше сред планината, но не особено далеч от умерения климат във винопроизводителния регион. Въпреки това все още беше ранна пролет и нощите можеха да бъдат доста студени в тази част на Северна Калифорния.

Люк грабна от закачалката, изработена от чифт еленски рога, никакво старо кожено яке с дебела подплата и я последва през вратата. Айрини забеляза, че не си даде труд да заключи. Но пък и тук, в Дънслей, престъпленията бяха рядкост. Всъщност, доколкото знаеше, през последните двадесет години тук бе имало само две убийства. И те бяха станали през онази лятна вечер преди седемнадесет години.

Младата жена се спря до една от каменните колони пред дървената врата на хижата. Беше едва седем и половина, но беше тъмно, сякаш бе полунощ. Нощта се спускаше бързо, тъмна и непрогледна сред смълчаните сенки на гъстата гора.

Тя вдигна яката на тренчкота си и включи малкото джобно фенерче. Люк от своя страна запали гигантския прожектор, който бе измъкнал иззад бюрото си.

Той е прав — кисело си помисли Айрини — Неговият фенер определено е по-мощен. Широкият сноп светлина погълна изцяло тънките лъчи на нейното фенерче и се разля наоколо, разкъсвайки плътната тъмна пелена на мрака.

— Хубав фенер — отбеляза тя. Без да го иска, издаде, че е заинтригувана. Никой не би могъл по-добре от нея да оцени един хубав фенер. Смяташе се за истински познавач. — Какъв е?

— Военна екипировка. Поръчах го по e-Bay.

— Ясно. — Тя си отбеляза наум да провери в сайтовете за пазаруване онлайн за военно оборудване, когато следващия път реши да си купува фенер. Нямаше да чака дълго. Периодично обновяваше колекцията си.

Люк се спусна по трите каменни стъпала на хижата и се озова до нея. Движеше се с гъвкава и уверена лекота, която показваше, че не се бои да се срещне с нощта. Всъщност Айрини имаше чувството, че много малко бяха нещата на този свят, които биха могли да уплашат Люк Данер.

Тя огледа пътеката.

— Доколкото виждам, не са изгорели само две лампи. Изглежда, че нито една не работи.

— Поръчал съм нови в железарския магазин — безучастно отвърна спътникът ѝ.

— Ще бъде чудесно, ако успеят да ги монтират до лятото, нали?

— Да не би да долавям нотка на сарказъм в гласа ви, госпожице Стенсън?

Тя го дари с най-сияната си усмивка.

— Опазил ме бог.

— Попитах, за да съм наясно. Понякога вие, гражданите, сте прекалено умни за нас, местните.

Не се прави на недодялан селяндин пред мен, Люк Данер. И аз не съм вчерашина. Наистина не знаеше много за него — и не беше сигурна дали иска да научи повече, — но будният му и пронизващ като диамантено острие поглед говореше за проницателност и интелигентност.

— Нещо ми подсказва, че и вие не сте част от Дънслей. Както и аз, господин Данер.

— И кое ви кара да мислите така? — попита той подчертано учтиво.

— Наречете го случайна интуитивна догадка.

— И често ли го правите?

— Кое да правя често?

— Случайни интуитивни догадки.

Тя се замисли.

— Понякога.

— Лично аз не харесвам догадките. Предпочитам фактите.

— Не искам да ви обидя, но това прозвуча малко закостеняло.

— Да, така е, нали?

Чакълтът проскърцваше под краката им, докато вървяха по алеята, водеща към дванадесетте бунгала в курорта. Или по-скоро под нейните, обути в модерни черни кожени ботуши с високи токчета. Люк бе обут в маратонки. Айрини дори не чуваше стъпките му, макар че вървеше до нея.

Тя съзря между дърветата сребристите проблясъци, които танцуваха върху езерната повърхност като върху голямо черно огледало. Но лунната светлина не можеше да проникне през високата стена от борове и ели, извисяваща се над земите на Сънрайс, Лейк Лодж. Младата жена сякаш дочуваше призрачен шепот сред клоните, надвиснали над главите им. Пръстите ѝ стиснаха конвулсивно дръжката на фенерчето.

Никога не би го признала пред него, но се радваше, че Люк е с нея. Никога не бе обичала нощта. А тази вечер щеше да бъде по-лошо от обикновено, защото щеше да я прекара в града, който я преследваше в сънищата ѝ. Най-вероятно нямаше да заспи до сутринта.

Чакълтът хрущеше, а зловещият и тайнствен шепот на вятъра сред клоните на дърветата опъваше нервите ѝ. Внезапно ѝ се прииска да говори, да поведе един обикновен, неангажиращ разговор.

Нуждаеше се от успокояващото присъствие на друг човек. Ала съдейки по досегашното му мълчание, докато гледаха заедно новините, тя имаше чувството, че любезното и непринудено светско общуване не бе стихията на Люк Данер. Срещите за вечеря сигурно бяха голямо мъчение за него.

Айрини погледна към първото бунгало, където очевидно се бе настанил Люк. Лампата над предната веранда светеше, но прозорците тънеха в мрак. Останалите бунгала също не светеха, с изключение на това, в което се бе настанила тя. Всички прозорци на бунгало номер пет светеха, както и двете лампи на предната и задната веранда. Беше оставила да свети навсякъде, преди да тръгне за хижата, за да гледа новините.

— Изглежда, тази вечер аз съм единственият ви гост — отбеляза тя.

— Още не е сезонът.

Айрини си припомни, че в малката курортна общност около Вентана Лейк признаваха само два сезона — разгара на сезона и след това. Все пак беше странно, че целият курорт бе празен.

— Може ли да попитам защо обърнахте табелката с надписа „Няма свободни места“?

— Не обичам да ме беспокоят вечерно време — отвърна Люк. — Стига ми и това, че хората се появяват тук по всяко време на деня и искат да наемат стая. Истинска досада.

— Разбирам. — Тя се прокашля. — Нов ли сте в хотелиерския бизнес — в предлагането на гостоприемство срещу заплащане?

— Не го възприемам като предлагане на гостоприемство. Понескоро като необходимост. Някой се нуждае от стая за през нощта — чудесно, аз му я давам. Но ако клиентът не си е дал труда да пристигне в разумен час, то нищо не му пречи да продължи до другата страна на езерото и да отседне в някой мотел в Кърбивил.

— Това със сигурност е доста оригинален начин да се управлява един курорт — заключи Айрини. — Макар че едва ли е най-печелившият. Кога купихте курорта?

— Преди около пет месеца.

— А какво стана с предишния собственик?

Внезапно усети, че въпросът ѝ бе събудил любопитството му.

— Познавате ли Чарли Гибс? — нехайно попита той.

Айрини съжали, че бе попитала. Наистина тази вечер ѝ се искаше да разговаря с някого, ала последното, което би искала да обсъжда, бе миналото ѝ в този град. При все това, сама бе отворила тази тема.

— Познавам Чарли — предпазливо заговори тя. — Но от няколко години не съм го виждала. Между другото, как е той?

— Агентът по недвижимо имущество, който ми продаде курорта, ми каза, че е починал миналата година.

— Съжалявам да го чуя.

И наистина съжаляваше, осъзна младата жена. Чарли беше на възраст, още докато тя живееше в града. Не се изненада, че си бе отишъл. Но новината събуди още един от онези мъчителни пристъпи на болка, които я бяха връхлетели при пристигането ѝ преди няколко часа.

Не познаваше добре Чарли Гибс, но подобно на сградата на библиотеката в парка той и занемареният стар курорт бяха част от младостта ѝ.

— Казаха ми, че тук бизнесът се оживявал веднага след Мемориъл Дей^[1] — рече Люк с тон, в който не се усещаше никакво подобие на ентузиазъм. — Чух, че било доста напечено и оживено чак до Лейбър Дей^[2].

— Това е съвсем нормално за малките курортни градчета през лятото. — Тя замълча за миг. — Струва ми се, че не сте особено възторжен от перспективата за оживяване на бизнеса.

Той сви рамене.

— Харесва ми както е сега — спокойно и тихо. Основната причина да купя това място. Това, както и фактът, че не бих могъл да съм на загуба със собственост край брега на езеро.

— Не ви ли е малко трудно да си припачелвате хляба при подобен подход към бизнеса?

— Справям се. Като дойде лятото, ще увеличи цените. Така ще компенсирам за мъртвите месеци.

Айрини си помисли за сува^[3], паркиран пред бунгалото му. Машината беше голяма, скъпа и нова. Чарли Гибс никога не бе имал възможност да си позволи подобен тузарски транспорт. Нито някога бе носил часовник като този, който имаше Люк. С титаново покритие, което гарантираше, че дори потопен на дълбочина сто метра, пак щеше

да показва времето в няколко часови пояса. Такъв часовник изобщо не беше от евтините.

Любопитството ѝ растеше с всяка изминалата секунда, но усещаше, че Люк едва ли би приел с възторг една подробна дискусия на тема семейни финанси. Реши да насочи любопитството си другаде.

— С какво сте се занимавали, преди да станете собственик на курорта? — попита тя.

— Преди шест месеца напуснах флота — отвърна той. — Известно време опитвах да пробия в корпоративния свят. Но не се получи.

Не се изненада, че е бил военен. Отдаваше го не толкова на начина, по който се държеше, сякаш бе облечен в униформа, а не в обикновена риза и джинси; по-скоро това бе атмосферата на увереност, авторитет и властност, която изльчваше. Истински мъж от начало до край. Добре познаваше този тип. Баща ѝ беше морски офицер, преди да стане полицай.

Люк бе мъж, който нямаше да трепне, ако трябва да те преведе през пламъци и облаци от дим към безопасността, докато всички останали се щурат наоколо, обезумели от паника. Мъжете като него притежаваха много полезни качества, но със сигурност не бяха лесни за съжаление. Собствената ѝ майка ѝ го бе повтаряла неведнъж с тон на дълго затаяван гняв и раздразнение.

— Курортът сигурно е бил в окаяно състояние, когато сте го купили — отбеляза гласно Айрини. — Последния път, когато го видях, направо се разпадаше, а това беше доста отдавна.

— Малко поработих по инфраструктурата. — Той погледна към бунгалото ѝ, кацнало на брега на езерото, заобиколено от високи дървета. — Може би не сте забелязали малката табела в стаята си, в която се казва, че бихте могли да помогнете на управата на Сънрайс, Лейк Лодж, да опази околната среда, като гасите всички лампи, когато излизате от бунгалото си.

Тя проследи погледа му до бунгало номер пет. То светеше като футболен стадион по време на вечерен мач.

— Видях табелата — увери го. — Но освен това забелязах, че управата шофира много мощни спортни автомобили, които навсярно харчат по четиридесет и седем литра на сто километра. Съвсем естествено предположих, че молбата да се пести електроенергията е

само една не съвсем почтена и лицемерна провокация, чиято цел е да накара гостите да се почувствува виновни, ако не помогнат на управата да спести няколко долара за електричество.

— Добре, по дяволите. Казах на Максин, че табелата няма да свърши работа. Няма полза от деликатност. Казах ѝ, че ако иска да накара хората да спазват правилата, то правилата трябва да бъдат ясни и точни. Няма друг начин.

— Коя е Максин?

— Максин Боксел. Моят помощник-управител. Тя е самотна майка. Синът ѝ, Брейди, ще разхожда гостите с лодка през лятото. Разбрах, че много от летуващите обичали да излизат на разходка по езерото по това време на годината. Максин твърди, че можем да спечелим тонове пари с един тричасов риболовен излет. Освен това ме убеждава да купим още една, по-бърза лодка, която да се използва за карането на водни ски. Но аз още се колебая. Бизнесът може прекалено да се развие. — Името ѝ се стори познато. Имаше една Максин, която бе завършила местната гимназия през юни същата година, когато целият ѝ свят се бе сринал. Тогава се казваше Максин Спрангъл. — Може ли да попитам какво ви доведе тук, в Дънслей, госпожице Стенсън? — рече Люк.

— Лична работа.

— Лична, а?

— Да. — Тя също можеше да бъде загадъчна.

— А с какво се занимавате? — продължи той, когато разбра, че тя няма намерение да задоволи любопитството му.

За какво бе всичко това, запита се младата жена. Докато гледаха телевизия, не ѝ бе казал повече от две думи, а сега внезапно бе решил да ѝ задава прекалено директни въпроси.

— Аз съм репортер — отвърна тя.

— Така ли? — Изглеждаше развеселен и донякъде изненадан. — Можехте да ме заблудите. Никога не бих се досетил, че сте представител на медиите.

— Знаете ли, не ми го казват за пръв път.

— Тези ботуши с високи токчета и това шикозно палто наистина са впечатляващи. Просто никак не приличате на онези мършави, безмозъчни, суетни и недоучили красавици, които четат новините по телевизията.

— Сигурно се дължи на факта, че работя във вестник, а не за някоя телевизия или кабелна мрежа — сухо отбеляза тя.

— А, значи сте от печатните медии. Наистина са съвсем друга работа. — Замълча за миг. — И за кой вестник работите?

— „Гладстон Коув Бийкън“. — Зачака неизбежния отговор.

— Никога не съм го чувал — не закъсня той.

Точно по сценарий, помисли си тя.

— Това също не ми го казват за пръв път — търпеливо констатира Айрини. — Гладстон Коув е един малък град по крайбрежието. „Бийкън“ е малък ежедневник, но собственикът, който същевременно е главен редактор и издател, напоследък пусна онлайн сайт, откъдето можете да си свалите последния брой.

— Не се сещам за нещо, случило се тук, в Дънслей, което би привлякло вниманието на един репортер от Гладстон Коув.

Това беше нещо повече от учтиво любопитство, реши тя. Започваше да прилича на разпит.

— Вече ви обясних, че съм тук по лична работа — тихо каза тя.

— Не съм дошла да отразявам някаква история.

— О, да, разбира се. Извинете, забравих за личната работа.

Как ли пък не — забравил бил! Айрини се усмихна малко мрачно на себе си. Той започва да прилага известен натиск, но нямаше да се получи. Нямаше никакво намерение да дава обяснения на един непознат, при това пришълец. След като се срещнеше с Памела, Дънслей щеше да заприлича на бързо отдалечаваща се точка в огледалото за обратно виждане.

Когато стигнаха до бунгало номер пет, Айрини с изненада установи, че се разкъсва между облекчение и известна доза съжаление. Извади ключа от джоба си и изкачи няколкото стъпала.

— Благодаря за изпращането — рече.

— За нищо. — Той я последва по стъпалата, измъкна ключа от пръстите ѝ и го пъхна в ключалката. — Когато ви регистрирах тази сутрин, забравих да спомена, че във фоайето от седем до десет се предлагат бесплатно кафе и понички.

— Наистина ли? Смаяна съм. Вие съвсем ясно ми заявихте, че управата на курорта не предлага глезотии.

— За бога, та вие попитахте за румсървис! — Спътникът ѝ отвори вратата и огледа ярко осветения хол. — Ние не предлагаме

подобни екстри. Но осигуряваме кафе и понички. Ако имаме гости, разбира се. Което, благодарение на вас, в момента е факт.

— Съжалявам, че ви причинявам такова неудобство.

— Е, да, в този бизнес гостите са неизбежни — донякъде мрачно отбеляза той.

— Имате философско отношение към нещата.

— Така е. Наложи се да го възприема, след като станах хотелиер. За щастие, имам известен опит. Както и да е, поничките са идея на Максин.

— Разбирам.

— Съгласих се за месец да й дам пълна свобода на действие. Макар че, ако трябва да бъда честен, не ви ги препоръчвам. Имат вкус на захар и дървени стърготини. Подозирам, че срокът им на годност е изтекъл още преди Максин да ги купи. Не съм сто процента сигурен, защото в „Дънслей Маркет“ не си дават труд да слагат върху стоките си етикет с датата на производството им.

— Трябваше да си осигури закуската на път за тук.

— Винаги можете да отидете в града. Кафенето „Вентана Вю“ отваря в шест.

— Ще го запомня.

Трябваше да се промъкне покрай него, за да влезе в бунгалото. Неволно се докосна до стегнатото му, мускулесто тяло. Усети топлината, която изльчваше. Лекият аромат на чисто, примесен с мириза на мъж, я накара да потръпне от вълнение и странна възбуда.

Обърна се на прага, за да му пожелае лека нощ, и се сепна, когато видя, че той я наблюдава с лазещо по нервите ѝ напрегнато изражение.

— Какво има? — предпазливо попита тя.

— Сериозно ли говорехте за закуската?

— Да.

— Повечето жени не си падат много по закуската.

Айрини нямаше намерение да му обяснява, че закуската беше един от малките, но много важни ритуали, чрез които тя бе успяла да въведе известен ред и спокойствие в личната си вселена. Закуската символизирала края на нощта. Беше много важна храна. Но нямаше начин да му го обясни. Той не би разbral.

Единственият човек, който някога бе разбрал жизненоважното значение на закуската за нея, бе последният от редицата терапевти, които бе посещавала през годините. Д-р Лабаре бе успяла с внимателния си и искрено загрижен подход да отучи пациентката си от някои леко натрапчиви ритуали, които по едно или друго време бяха заплашвали да обсебят живота на Айрини. Но добрата лекарка бе позволила закуската да остане, тъй като според нея този ритуал имаше и други достойнства.

— Всеки диетолог ще ви каже, че закуската е най-важното ядене за деня — рече Айрини. Чувстваше се като пълен идиот, както винаги, когато се наложеше да обяснява необходимостта си да се придръжа към този ритуал.

За нейна изненада Люк не се усмихна. Вместо това наклони глава и я изгледа сериозно.

— Напълно съм съгласен — кимна мъжът. — Закуската е много важна.

Подиграваше ли ѝ се? Не беше сигурна. Изпъна рамене и отстъпи крачка назад, гответики се да затвори вратата.

— Не бих искала да изглеждам нелюбезна, но трябва да проведе един телефонен разговор — каза тя.

— Разбира се. — Той също отстъпи назад. — Ще се видим утре сутринта.

Айрини понечи да затвори вратата, после се поколеба за миг.

— Щях да забравя. Само за информация — вероятно ще си тръгна утре сутринта.

Той я изгледа суроно.

— Регистрирахте се за две нощи.

— Втората беше за всеки случай, ако изникне нещо непредвидено и се наложи да остана.

— Тук, в Сънрайс, Лейк Лодж, не правим регистрации за всеки случай. Твърдо се придръжаме към политиката за предварително двадесет и четири часовно предупреждение за анулиране на регистрацията. — Погледна часовника си. — Вие вече сте нарушили крайния срок.

— Ще обсъдим политиката ви за анулиране утре, след като разбера дали ще се наложи да прекарам още един ден в Дънслей. Лека нощ, господин Данер.

— Желая ви късмет с личната работа в града, госпожице Стенсън.

— Благодаря. Що се отнася до мен, колкото по-бързо приключва, толкова по-добре.

Устните му се извиха в закачлива усмивка.

— Имам чувството, че не сте особено възхитена от нашия живописен планински курорт.

— Много проницателно от ваша страна.

— Лека нощ...

— Не го казвайте — предупреди го тя. — Вече съм го чувала.

— Не можах да се сдържа — ухили се той. — Лека нощ, Айрини.

Изпита задоволство, когато захлопна вратата под носа му. А изщракването на резето ѝ прозвуча още по-добре. Много твърдо. Много окончателно. Люк Данер може и да беше пришълец в Дънслей, но все пак беше част от това място, което тя мразеше. Последното, което искаше, беше да се забърка с него.

Пристигна до прозореца и надникна през пролуката на завесите, за да се увери, че си тръгва.

Видя, че се спуска по стъпалата, вдигнал ръка в безгрижен поздрав. Беше наясно, че го наблюдава.

Когато най-сетне се увери, че е сама, тя извади клетъчния телефон от чантата си и натисна бутона за повторно набиране. Вече не помнеше колко пъти се бе обаждала на Памела, откакто този следобед бе пристигнала в Дънслей.

Отново никой не отговори.

Прекъсна обаждането, преди да се включи гласовата поща. Вече не помнеше и колко съобщения ѝ бе оставила днес. Нямаше смисъл от още едно.

[1] Ден на загиналите във войните, чества се през последния понеделник на май. — Б.пр. ↑

[2] Ден на труда, в Америка и Канада се чества през първия понеделник на септември. — Б.пр. ↑

[3] SUV (Sport Utility Vehicle) — спортна и здрава, но луксозна кола (джип), подходяща за груб терен. — Б.пр. ↑

2.

Удивителните, запомнящи се кехлибарени очи светеха с интелигентност, но дълбините им криеха тайни; блестяща черна коса, подстригана в плавна извивка, следваща линията на брадичката; чувствена, гъвкава, подчертано женствена фигура; секси ботуши с високи токчета и елегантен черен тренчкот. Освен това дамата закусваше.

Какво не беше наред в тази картина?

Със сигурност не беше някой моден гуру, но се доверяваше на инстинктите си, помисли си Люк. Точно сега инстинктите му казаха, че Айрини Стенсън носеше ботушите и тренчкота по същия начин, по който един мъж би носил бронежилетка — като защитно средство.

От кого или от какво се страхуваше тя?

И каква бе тази работа със светлините? Преди няколко минути отново ги бе проверил. Бунгало номер пет можеше да послужи като реклама на фабрика за осветителни тела. Когато по-рано я изпрати обратно до бунгалото, му бе хвърлил само един бегъл поглед, но беше сигурен, че в предната стая бе зърнал свещи в аплиците на стената. А и онова фенерче, което бе извадила от джоба си.

Нима Айрини Стенсън се боеше от тъмнината?

Отказа се от намерението да довърши главата, върху която бе работил през цялата седмица, и изключи компютъра. Тази нощ не можеше да се съсредоточи върху „Проектът“. Умът му бе погълнат от загадката, наречена Айрини Стенсън. Една друга част от анатомията му, изглежда, проявяваше не по-малък интерес към предмета. Беше си тръгнал от бунгалото на Айрини преди три часа, но се чувствуваше неспокоен и някак смътно, обезпокоително възбуден.

Имаше нужда да се пораздвижи. В нощи като тази, действително дълги нощи, Люк обикновено излизаше на разходка, за да уталожи възбудените си нерви. После си наливаше една медицинска доза силен френски коняк, който пазеше в дъното на шкафа, за да доизглади

останалите груби места. Не му беше постоянна практика, но даваше доста добри резултати. Почти винаги.

Но тази вечер бе различно. Не мислеше, че една дълга разходка по брега на езерото и чаша коняк ще са достатъчни.

Може би всички в семейството му бяха прави: може би имаше известни проблеми с приспособяването към реалния живот и може би нещата се влошаваха, а не се подобряваха, както бе започнал да вярва. По дяволите, може би наистина беше трагичен случай и не ставаше за нищо, както всички те се страхуваха.

Ала едно нещо знаеше със сигурност — не бе изгубил интереса си към загадките. Щом попаднеше на някоя интересна поредица от факти, на пръв поглед несвързани помежду си, не можеше да не опита да подреди пъзела.

Айрини бе натискала бутона за повторно избиране няколко пъти, докато двамата гледаха заедно вечерните новини. Който и да бе този, с когото бе дошла да се види в Дънслей, явно не отговаряше. Нещо му подсказваше, че тя няма дълго да си седи тихо и да чака. Съвсем ясно му бе заявила, че не е възхитена от престоя си тук и с нетърпение чака да се махне веднага щом приключи с личната си работа.

Откъм тясната пътека, която свързваше бунгалата с хижата, се чу приглушен шум на мотор. Светлините на фаровете проблеснаха върху завесите, разкъсвайки за миг мрака на нощта, преди да завият към главното шосе.

Единственият му гост заминаваше. Дали най-после бе успяла да се свърже по телефона? Или се измъкваше от града, без да си плати сметката?

Люк погледна часовника си и автоматично отбеляза времето. Десет и двадесет и пет.

Тук, в Дънслей, нямаше къде да се отиде в този час, при положение че бе обикновена делнична вечер в началото на пролетта. И със сигурност нямаше нищо, което би привлякло интереса на един гост на града, при това очевидно с доста изтънчен вкус. Кафенето „Вентана Вю“ затваряше точно в девет. Заведението на Хари, единственият бар, оставаше отворен до полунощ и обикновено бе пълен с клиенти, но той не мислеше, че старомодният му чар би заинтересувал Айрини.

Отиде до прозореца и се загледа в двата задни мигача, които светнаха, когато малката кола зави наляво към града, а не продължи по

шосето.

Значи не офейкваше, без да си плати сметката. В такъв случай отиваше да се срещне с някого. Но една дама, която толкова се страхуваше от тъмното, едва ли би излязла навън в този час на нощта, освен ако не бе абсолютно наложително. Някой или нещо в този град навярно бе дяволски важно за Айрини Стенсън.

Люк живееше в Дънслей от няколко месеца. Това беше един много малък град, място, където не се случваше нищо необичайно. По дяволите, та нали това бе главната причина да се премести да живее тук. На пръв поглед не можеше да се сети за някого от жителите на градчето, който би могъл да изплаши жена като Айрини, но той беше готов да се обзаложи, че тя се страхуваше от нещо.

И защо, по дяволите, го бе грижа?

Замисли се за смесицата от беспокойство и твърда решителност, които се изльчваха от нея през цялата вечер. Умееше да разпознава истинския кураж и упорития характер. Освен това знаеше какво означава да излезеш през нощта на среща с „лошите момчета“. Не го правиш сам, освен ако нямаш друг изход.

Може би Айрини имаше нужда от приятелско рамо.

Той измъкна ключовете от джоба си, грабна якето и изхвръкна навън към колата си.

3.

За да стигне до къщата на Уеб, Айрини трябваше да мине през самия център на Дънслей. Пътуването се оказа доста смущаващо преживяване. Всичко изглеждаше толкова познато.

Не биваше да е така, помисли си младата жена. Мястото би трябвало да се е променило много повече през изминалите години. Тя се спря на главното кръстовище, където се пресичаха четири улици. Имаше чувството, че преди седемнадесет години Дънслей бе пропаднал в някаква черна дупка и бе застинал във времето.

Наистина фасадите на повечето магазини бяха модернизираны и боядисани. Някои от тях имаха нови имена. Но промените бяха повърхностни. Всичко изглеждаше обезпокойително същото, все едно бе преустановило развитието си. Да, определено градът бе останал недокоснат от времето.

В този час по улиците почти нямаше други коли. Тя натисна педала за газта, нетърпелива час по-скоро да стигне до целта на пътуването си.

Покритият с чакъл паркинг пред заведението „Свърталището на Хари“ все още бе осветен. Буквата „Х“ върху неоновия надпис все така си примигваше, както и преди седемнадесет години. Няколкото раздрънкани пикапа и джипове, паркирани отпред, сякаш не бяха мръднали от местата си още от дните на нейната младост. Баща ѝ неведнъж бе принуждаван да става посред нощ от леглото, за да прекрати поредното сбиване в кръчмата на Хари.

Тя мина покрай паркинга и продължи още малко. Когато стигна до Удкрест Трейл, зави наляво и навлезе в това, което за представите на Дънслей беше богаташки квартал.

Къщите в Удкрест Трейл бяха разположени върху големи парцели сред високи дървета; някои от тях бяха накацали на самия бряг на езерото. Малка част бяха собственост на местни семейства. Повечето бяха летни вили, които се оживяваха през сезона, а през останалата част на годината оставаха тъмни и празни.

Тя забави и сви по тясната улица, водеща към къщата на семейство Уеб. Прозорците от едната страна на двуетажната постройка бяха тъмни, но лампата над предната врата светеше. На входната алея нямаше паркирана кола. Обстоятелство, което подсказваше, че в къщата няма никого. Но в имейла на Памела съвсем точно се посочваше датата.

Айрини спря колата, изключи двигателя и скръсти ръце върху кормилото, като се питаше какво да предприеме. Решението да дойде в Удкрест Трейл, след като никой не отговори на многобройните ѝ обаждания, бе импулсивно, предизвикано от нарастващото чувство на объркване и тревога.

Памела я очакваше тази вечер. Трябваше да бъде тук и да я чака. Нещо не беше наред.

Айрини отвори вратата на колата и бавно излезе. Нощта я стисна в ледената си прегръдка. Тя изчака няколко секунди, за да преодолее пристъпа на страх, който тъмнината винаги предизвикваше в нея. После закрачи забързано към сигурността на добре осветената входна врата и натисна звънеца.

Никой не отвори.

Младата жена се огледа и видя, че вратата на гаража бе затворена. Доколкото си спомняше, на задната стена имаше малък прозорец.

Поколеба се. От другата страна на гаража беше много тъмно. Опира малкия фенер в джоба си. *Ще трябва да си купя по-мощен, помисли си тя. Фенерчето, което държеше в жабката на колата, беше по-голямо, но не бе достатъчно мощно, за да ѝ свети в такава непрогледна нощ.*

Върна се при колата, отвори багажника и извади един от двата мощнни фенера. С натискането на ключа силен спон светлина обля всичко наоколо, прогонвайки сенките.

Айрини овладя нервите си, прекоси алеята за коли, заобиколи ъгъла на гаража и надникна през зацепаното стъкло на прозореца. Вътре видя очертанията на едно БМВ.

Ледена тръпка пропълзя по гръбнака ѝ. Някой, вероятно Памела, беше тук. Защо тогава този някой не вдигаше телефона, нито отваряше вратата?

Някакво слабо проблясване привлече вниманието ѝ. Идваше откъм задната част на къщата.

Тя се обръна и бавно се запъти към светлинката. Чувстваше се като нощна пеперуда, привлечена от пламъка на свещта.

Пътят ѝ минаваше покрай вратата на помещението, където се намираха пералнята, сушилнята и големият фризер. Добре си спомняше този вход. Памела държеше един ключ скрит под изтривалката на стъпалото, за да влиза и излиза незабелязано през нощта, спомни си Айрини, пронизана от внезапна болка.

Когато беше на петнадесет, тя, както и всички останали тийнейджъри в града, завиждаха на Памела Уеб заради нейната свобода. Но сега, от разстоянието на годините, осъзнаваше, че прехвалената независимост на старата ѝ приятелка бе резултат по-скоро от пренебрежението на близките ѝ. Майката на Памела бе загинала при инцидент с лодка, още докато тя бе на пет години. През годините баща ѝ, Райлънд Уеб, се бе отдал изцяло на политическата си кариера. В резултат Памела бе оставена на грижите на нескончаема редица от бавачки и икономки.

Айрини вдигна резето на градинската врата в дъното на пътеката и пристъпи в градината, обляна от лунна светлина. Завесите на френския прозорец към дневната бяха дръпнати. Светлината, която я бе довела дотук, идваše от малката лампа върху масата.

Айрини насочи мощния светлинен лъч на фенера към прозореца. Сепна се, когато разпозна мебелите. Още един случай, в който времето бе спряло, реши тя. Преди години къщата бе декорирана от професионален дизайнер от Сан Франциско. Интериорът имаше за цел да създаде впечатлението за луксозна вила в алпийски стил. Памела я наричаше „луксозен кенеф“.

Айрини огледа внимателно потъналата в полумрак стая, започвайки съвсем методично от лявата страна, където массивна камина заемаше по-голямата част от стената. Приблизително по средата на стаята забеляза захвърлен и обърнат на една страна чехъл. Лежеше върху килима в долния край на кафявия кожен диван. Част от голо ходило се подаваше изпод една от малките възглавнички.

Айрини замръзна. Стомахът ѝ се сви на топка, докато се прокрадваше покрай стената на прозореца. Накрая успя да насочи светлинния лъч право към дивана.

Върху възглавниците се бе подпряла една жена. Беше облечена в бежов панталон и синя копринена блуза. Лицето ѝ бе извърнато встрани от прозорците. Русата ѝ коса се спускаше на вълни по кожената облегалка. Едната ѝ ръка висеше отпусната от дивана.

Върху ниската дървена масичка за кафе се виждаше кана за коктейли, а до нея — празна чаша за мартини.

— Памела! — потропа Айрини по стъклото. — Памела, събуди се!

Жената на дивана не помръдна.

Айрини стисна дръжката на плъзгащата се стъклена врата и я дръпна с все сила. Вратата беше заключена.

Тя се завъртя на пети и прекоси бежешком градината. Лъчът на фенерчето подскачаше бясно в мрака. Забърза към вратата на пералното помещение.

Наведе се и вдигна изтривалката. Пръстите ѝ напипаха малък плик, закрепен с тиксо към долната страна.

Беше нужно известно усилие, за да го отлепи, но накрая пликът падна в ръката ѝ. По тежината и формата на предмета вътре разбра, че е ключът. Изправи се, разкъса го, извади ключа и го пъхна в ключалката.

Отвори вратата и затърси пипнешком по стената ключа на лампата. Бледата крушка над главата ѝ примигна, разкривайки купчина стари принадлежности за лодката, рибарско и ски оборудване.

Хукна по тъмния коридор към дневната.

— Памела, аз съм — Айрини. Събуди се.

Спра се до дивана и протегна ръка, за да я хване за рамото.

Плътта под тънката коприна беше леденостудена. Нямаше съмнение коя бе жената. Изминалите седемнадесет години бяха оставили забележително малко следи върху удивително красивото лице на Памела. Дори и в смъртта тя си оставаше една съвършена, аристократична блондинка.

— Мили боже, не!

Айрини отстъпи назад и преглътна надигналата се в гърлото ѝ горчилка. Затършува слепешком в чантата за клетъчния телефон.

Една фигура помръдна в потъналия в сенки коридор, водещ към пералното помещение.

Тя се извърна рязко, стисната в ръка тежкия фенер. Яркият сноп освети Люк. Едва успя да потисне писъка, заплашващ да я задави.

— Мъртва ли е? — попита Люк и пристъпи към дивана.

— Какво правите тук? Няма значение. — Въпросите можеха да почакат. Тя натисна с треперещи пръсти 911. — Много е студена. Прекалено студена.

Той се наведе и допря с уверен жест пръсти до гърлото на жената. *Проверява за пулс*, помисли си Айрини. От действията му разбра, че не за пръв път си има работа с мъртвец.

— Определено е мъртва — тихо рече Люк. — При това е мъртва от доста време.

И двамата погледнаха към празната кана върху масата. До нея се виждаше малко шишенце с етикет. Също празно.

Айрини усети как вината впива острите си нокти в нея.

— Трябаше да дойда по-рано.

— Защо? — попита той. Прилекна, за да прочете надписа върху етикета на шишенцето. — Откъде сте могли да знаете?

— Не бих могла, не знаех — прошепна младата жена. — Но чувствах, че нещо не е наред, след като нито веднъж не се обади по телефона.

Той огледа за миг тялото.

— Била е изстинала, преди да се регистрирате днес следобед в хижата.

Определено имаше опит с мъртвци, отново си помисли тя.

Операторката от 911 заговори рязко в ухото й, настоявайки да узнае какъв е проблемът.

Айрини пое дълбоко дъх, опитвайки се да се окопити, и описа ситуацията колкото бе възможно по-стегнато и точно. Това й помогна да се концентрира върху фактите.

Когато свърши разговорът, усети, че я е обзело някакво странно вцепенение. Телефонът едва не се изпълзна от пръстите й, докато го пъхаше обратно в чантата. Не можеше да се застави да погледне към тялото.

— Не е нужно да чакаме тук — заяви Люк и я хвана за ръката. — Да излезем навън.

Тя не възрази. Люк я поведе обратно по коридора, прекосиха фоайето и излязоха през предната врата.

— Как се озовахте тук? — Тя огледа алеята. — Къде е колата ви?

— Оставих я малко по-надолу на улицата.

Изведнъж я осени.

— *Проследили сте ме.*

— Да.

В тона му нямаше извинение, нито нотка на смущение или неловкост. Просто съобщаваше един факт. *Да, проследих те. И какво?*

Заля я вълна от ярост, помитайки част от обзелото я вцепенение.

— Защо сте го направили? Нямате никакво право...

— Онази жена на дивана — прекъсна тирадата ѝ той с арогантната невъзмутимост на човек, свикнал да командва. — С нея ли се опитвахте да се свържете по-рано тази вечер?

Тя стисна зъби и скръсти ръце пред гърдите си.

— След като вие не отговаряте на въпросите ми, не виждам защо аз трябва да отговарям на вашите.

— Както желаете, госпожице Стенсън. — Той извърна леко глава в посоката, откъдето в далечината се дочу вой на сирена. — Но очевидно сте се познавали с жертвата.

Айрини се поколеба.

— Някога бяхме приятелки, много отдавна. От седемнадесет години не сме се виждали с нея, дори не сме разговаряли.

— Съжалявам. — Гласът му прозвуча необичайно меко, но очите му си оставаха странно студени. — Самоубийството винаги е тежък удар за близките.

— Не съм сигурна, че е било самоубийство — изтърси тя, преди да помисли.

Той наклони глава, претегляйки и другите възможности.

— Може, без да иска, да е прекалила с дозата.

Не вярваше на това, но този път успя да задържи устата си затворена.

— Защо дойдохте да се видите с нея тази вечер? — продължи да разпитва Люк.

— А вас какво ви интересува? — парира го тя. — Защо сте ме последвали дотук?

Полицейската кола зави по алеята, преди той да успее да отговори. *Ако въобще се е канел да го стори*, мрачно си помисли младата жена. Ярките светлини пулсираха в нощта. Пронизителната

сирена сега виеше толкова силно, че тя машинично вдигна ръце, за да запуши ушите си.

Воят на сирената внезапно секна. Един uniformен полицай излезе от колата. Той погледна първо към Айрини, а след това мигом се извърна към Люк.

— Получих сигнал за намерено мъртво тяло — каза той.

Люк посочи с палец в посока на коридора зад гърба си.

— В предната стая.

Полицаят надникна в преддверието. Изглежда, не изгаряше от желание да влезе в къщата. Айрини чак сега забеляза, че беше доста млад. Вероятно по време на кратката си кариера тук, в Дънслей, не си бе имал работа с трупове.

— Самоубийство ли е? — смутено попита полицаят.

— Или неумишлена свръхдоза — отвърна Люк. Погледна към Айрини. — Поне така изглежда.

Служителят на реда кимна, но не помръдна от мястото си, за да отиде да провери.

В далечината се разнесе воят на още сирени. Всички се насочваха към алеята. Линейка и още една патрулна кола идваха към къщата.

— Това сигурно е шефът — обясни полицаят, очевидно облекчен.

Колите спряха зад първата патрулка. Медиците излязоха от линейката и си нахлузиха гумени ръкавици. И двамата погледнаха очаквателно към Люк.

— Предната стая — повтори той.

Айрини въздъхна. Истински мъж от начало до край, припомни си тя. От този тип, към който околните винаги се обръщат за указания по време на криза.

Онези от съдебната медицина хълтнаха в къщата. Младият полицай ги последва, оставяйки ги да водят с видимо облекчение.

Вратата на втората патрулка се отвори. Оттам излезе едър мъж със силно и здраво телосложение, на около четиридесет години.

Светлокестенявшата му коса бе започнала да оредява на темето. Изражението на лицето му, с остри и груби черти, бе доста мрачно.

За разлика от Памела изминалите години не бяха пощадили Сам Макферсън, помисли си Айрини.

Той ѝ хвърли бърз поглед. Нищо в погледа му не трепна — явно не я бе познал. Извърна се към Люк, както и всички досега.

— Данер — рече. — Какво правиши тук?

— Добър вечер, началник. — Люк посочи с брадичката си към Айрини. — Тук съм с госпожица Стенсън. Тя е гост на курорта.

— Стенсън? — Сам трепна, обърна се и се втренчи повнимателно в Айрини. — Айрини Стенсън?

Тя се стегна.

— Здравей, Сам.

Той се намръщи.

— Не те познах. Много си се променила. Какво те води в града?

— Дойдох да се срещна с Памела. Сега ти ли си началник на полицията?

— Поех поста след смъртта на Боб Торнхил — разсеяно отвърна той. Погледна към вратата с напрежнато и тревожно изражение на лицето. — Сигурни ли сте, че Памела е вътре?

— Да.

— Боях се от това. — От гърдите му се изтръгна дълбока и отегчена въздишка. — Чух, че тази седмица е в града. Но когато ми се обадиха тази вечер, все се надявах да е станала някаква грешка. Помислих, че може би е предоставила къщата на свои приятели, за да прекарат няколко дни.

— Памела е — потвърди Айрини.

— По дяволите. — Сам поклати глава, опечален, но в същото време примирен пред неизбежното. — Ти ли я намери?

— Да.

Той хвърли един кратък, многозначителен поглед към Люк.

— Какво се е случило?

— Пристигнах в Дънслей днес в късния следобед — започна да обяснява тя. — Вечерта няколко пъти се опитах да се свържа с Памела, но никой не ми отговори. Започнах да се беспокоя и затова най-после реших да дойда тук, за да проверя дали си е у дома.

— Кати Томас, жената, приела обаждането ти, ми докладва, че си намерила алкохол и хапчета до мъртвата.

— Да — кимна Айрини. — Но... — Понечи да заяви, че не вярва Памела да се е самоубила, но Люк ѝ хвърли такъв поглед, че въпреки

раздразнението си тя се поколеба, преди да продължи. Когато отново възвърна говора си, Сам вече бе взел думата.

— Мислех, че се справя добре — тихо нареджаше той. — Малко след като завърши колежа, постоянно влизаше и излизаше от клиники за наркомани и алкохолици, но през последните няколко години изглеждаше напълно чиста.

— Шишенцето с лекарствата имаше етикет — обади се Люк.

Сам присви очи.

— Явно отново се е върнала към терапията. — Той влезе в преддверието, но се спря на прага, извърна се и погледна Айрини. — Възнамеряваш ли да останеш в града?

— Мислех още утре да си тръгна — отвърна тя. Вече не бе сигурна какво ще прави.

— Бих искал утре сутринта да ти задам няколко въпроса. Обичайните формалности. — Наклони глава към Люк. — И на теб също, Данер.

— Разбира се — съгласи се той.

Айрини кимна, но не каза нищо.

— В такъв случай ще се видим в участъка утре в девет и половина — завърши Сам и изчезна в къщата.

Люк огледа Айрини.

— Изглежда, май не сте съвсем непозната тук, в Дънслей?

— Отраснала съм в този град. Напуснах го, когато бях на петнадесет.

— И сега за пръв път се връщате отново?

— Да.

Той я наблюдаваше изпитателно на светлината на фенера.

— Доколкото разбирам, имате някои лоши спомени от това място.

— По-точно казано — кошмари, господин Данер.

Тя прекоси алеята и се качи в колата си.

Наистина щеше да бъде една от онези дълги нощи, помисли си младата жена, докато завърташе ключа на захранването — една от онези кратки вечности, когато никой от обичайните ритуали не помагаше.

4.

Когато се върна в ярко осветеното си бунгало, Айрини извади пакетче чай от чантата си и отиде в тясната кухненска ниша, за да кипне вода.

Бунгалата в Сънрайс, Лейк Лодж, не можеха да се похвалят с много удобства, но бяха пригодени за по-дълъг престой през лятото, за гости, които биха искали да прекарат седмица или две край езерото. В допълнение към малкия кухненски бокс имаше прибори за четирима, чайник, няколко тенджери и тигани.

Тя се замисли за Памела, докато чакаше чаят да се запари. Тъмните сенки на спомените, които бе заровила дълбоко в съзнанието си, се раздвижаха. През годините различните терапевти и доброжелателни консултанти бяха направили всичко по силите си, за да прогонят призраците, но тя знаеше, че единствено истината можеше да го стори. За нещастие, тъкмо истината ѝ бе отказана.

Младата жена отнесе нащърбената чаена чаша в стаята и се отпусна върху хълтналия диван. В нощта се разнесе приглушено ръмжане на мощн двигател. Люк се бе върнал. Тя надникна през завесите и го проследи с поглед, докато излезе от сува и се изкачи по стъпалата към бунгало номер едно. Странно, но се почувства по-спокойна от присъствието му в курорта.

Настани се отново на дивана и се замисли за онова ужасно лято, когато бе на петнадесет. Това бе лятото, в което за три незабравими месеца се бе превърнала в най-добрата приятелка на Памела Уеб. Лятото, в което родителите ѝ бяха убити.

Към три и половина сутринта взе решение и посегна към телефона.

Аделин Грейди вдигна на шестото или седмото позвъняване.

— Свързахте се с дома на Грейди — промърмори тя със сънен глас, дрезгав от ежедневната ѝ диета, състояща се от скъпо уиски и ароматни пури. — Ако не е важно, Айрини, уволнена си.

— Имам нещо страховто за теб, Ади.

От другата страна на линията Аделин се прозина шумно.

— Надявам се да е нещо по-значимо от новината за поредната схватка между общинарите във връзка с построяването на пансион за кучета.

— Много по-важно е. Дъщерята на сенатор Райлънд Уеб, Памела, е била намерена мъртва в лятната семейна вила във Вентана Лейк в... — Погледна часовника си. — В десет и четиридесет и пет тази вечер.

— Продължавай, хлапе. — Сънливостта изчезна като по чудо от гласа на Аделин и на нейно място се появи раздразнена нотка на нетърпение. — Какво е станало?

— Мисля, че мога да ти гарантирам, че „Бийкън“ ще бъде първият вестник, който ще съобщи новината за загадъчната и преждевременна смърт на Памела Уеб.

— Загадъчна и преждевременна?

— Местните власти вероятно ще обявят, че става дума за самоубийство или неумишлена свръхдоза, но аз мисля, че става дума за нещо повече.

— Памела Уеб — замислено промълви Аделин. — С нея ли отиде да се срещнеш в Дънслей?

— Да.

— Не знаех, че си я познавала.

— Беше много отдавна — каза Айрини.

— Ъхъ. — От другия край на линията се чу някакво шумолене, последвано от приглушено щракване, сякаш бе натисната ключ, а на лампата. — Спомням си, имаше някакви слухове, че е посещавала клиники за наркомани и алкохолици.

Преди Аделин да се пенсионира и да се премести в Гладстон Коув, за да се заеме с издаването на „Бийкън“, тя бе работила тридесет години като репортер в един от големите щатски ежедневници. Айрини с удоволствие забеляза нотката на жив интерес в хрипливия глас на шефката си. От това можеше да излезе добра история. Аделин също я бе надушила.

— След няколко минути ще ти изпратя по имейла всичко, което знам до момента, става ли? — попита Айрини.

— Сигурна ли си, че наистина е ексклузивно?

— Появярай ми, в този момент „Бийкън“ е единственият вестник в целия свят, който знае, че Памела Уеб е мъртва.

— И как ни споходи този късмет? — поинтересува се Аделин.

— Аз бях тази, която намери тялото.

Аделин тихо подсвирна.

— Добре, това вече го квалифицира като ексклузивно. Статията ще носи твоя подпись и ще бъде на челна страница. В повечето случаи смъртта на някоя сенаторска дъщеря би била само една лична трагедия. Но като се има предвид, че Уеб се готви да щурмува Белия дом, това наистина е голяма история.

— Само още нещо, Ади. Би ли помолила Джени или Гейл да отскочат до апартамента ми, да вземат някои дрехи и да ми ги изпратят?

— Защо?

— Защото ще остана известно време в Дънслей.

— Мислех, че мразиш този град — отбеляза Аделин.

— Мразя го. Ще се помотая наоколо, защото имам чувството, че в тази работа има още нещо.

— Усещам как страстта се разгаря в старото репортерско сърце. Какво става?

— Мисля, че Памела Уеб е била убита.

5.

Максин влетя през вратата на фоайето в девет часа като малка вихрушка, каквато всъщност си беше. Тя беше привлекателна, кипяща от енергия жена в средата на тридесетте, със сини очи и облак естествено руса коса, която винаги изглеждаше така, сякаш бе продухана от перките на хеликоптер. Смиряваше непокорството на буйната си коса с широки панделки за глава. През последните няколко месеца Люк бе установил, че тя разполага с безкраен асортимент от панделки, всяка с различен цвят. Днес се бе спряла на яркорозова.

Ентузиазмът ѝ за работа му се струваше забавен, неочекван и малко уморителен.

Тя затвори вратата с крак и спря рязко, обвила ръце около книжната торба с емблемата на „Дънслей Маркет“. Впери обвинителен поглед в работодателя си.

— Току-що идрам от супера. Всички говорят, че Айрини Стенсън се е върнала отново в града и е отседнала тук, в курорта. Освен това вие двамата миналата нощ сте намерили мъртвото тяло на Памела Уеб.

Люк се облегна на бюрото.

— Начинът, по който слуховете се разпространяват в този град, би трябвало да бъде засекретен като военна тайна.

— Защо не ми каза? — Максин тръшна торбата върху масичката, където бе решила, че трябва да стоят сутрешната кана с кафето и чинията с поничките. — Та аз работя тук, в курорта, за бога! Би трябвало първа да науча. Вместо това трябваше да чуя новините от Едит Харпър. Имаш ли представа колко обидно е това за мен?

— Айрини Стенсън се обади на рецепцията вчера сутринта, докато ти беше някъде по работа. Регистрира се късно следобед, когато ти вече си бе тръгнала за вкъщи. Нещата се развиха много бързо и нямах време да те осведомя за последните събития. Съжалявам за това.

Максин подсвирна тихо и метна палтото си върху единия рог на еленовата глава, изпълняваща достолепната роля на закачалка.

— Целият град е разбунен. Не си спомням да е имало такова вълнение от деня, в който Айрини напусна града преди толкова години.

— Смръщи загрижено чело. — Между другото, как е тя? Сигурно е било ужасно да намери мъртва Памела. Знаеш ли, през онова лято, когато бяха в гимназията, двете бяха много близки приятелки.

— Само едно лято?

— Памела обикновено идваше тук през лятото. През останалото време посещаваше някакво елитно училище с пълен пансион, караше ски в Аспен или нещо подобно. В интерес на истината, трябва да призная, че двете с Айрини бяха доста странна двойка. Не биха могли да бъдат по-различни.

— Може би тъкмо това ги е привличало.

Максин стисна устни, обмисляйки предположението, сетне сви рамене.

— Може би. Памела беше класически тип на буйно и непокорно дете. Взимаше наркотици, имаше безброй гаджета, а баща ѝ, сенаторът, ѝ даваше всичко, което си пожелаеше. Винаги имаше най-новите и модерни дрехи, а когато навърши шестнадесет, получи страхотна спортна кола.

— А Айрини Стенсън?

— Както ти казах, тя беше пълна нейна противоположност. Тиха и ученолюбива. Прекарваше по-голямата част от свободното си време в библиотеката. Винаги заровила нос в някаква книга. Винаги любезна с възрастните. Никога не създаваше неприятности. Не се срещаше с момчета.

— А с какво се занимаваха родителите ѝ?

— Майка ѝ, Елизабет, рисуваше, макар да не мисля, че е спечелила някакви пари от изкуството си. Баща ѝ, Хю Стенсън, беше шеф на полицията тук, в Дънслей.

— Работа, която не би могла да осигури гардероб с модни дрехки, нови коли и луксозни ски курорти.

— Напълно си прав. — Максин изгледа намръщено празната табла върху масичката за кафе. — Не си сложил понички за гостите.

— Вчера изхвърлих последната партида. Съжалявам, трябваше да ги заваря една за друга и да измайсторя от тях нова котва за лодката. Впрочем, в момента имаме само един гост, а нещо ми подсказва, че не

си пада по понички, особено по тези, които се предлагат в „Дънслей Маркет“.

— Това е въпрос на принцип. Какъв късмет, че тази сутрин купих пресни. — Максин извади една кутия от книжната торба, отвори я и започна да подрежда придобивката си върху пластмасовата табла. — Ще изглежда много примамливо с няколко вида пасти и кана прясно сварено кафе. Всички хотели и мотели от по-висока класа ги предлагат.

— Предпочитам да мисля, че Сънрайс, Лейк Лодж, сам по себе си притежава достатъчно класа — заяви Люк. — Разкажи ми останалата част от историята на Стенсън.

— Е, както вече ти казах, поради някаква причина през онова лято, когато Памела Уеб навърши шестнадесет, тя реши да превърне Айрини в своята най-добра приятелка. — Максин наклони леко глава със замислено изражение. — Може би си прав. Може би на Памела ѝ е харесвал контрастът, който са представлявали двете с Айрини. Вероятно е решила, че ако привлече в своята орбита едно тихо и скромно момиче като Айрини, то тя ще изпъква още повече — блестяща и вълнуваща. Както и да е, почти три месеца те бяха неразделни. Макар че никой не разбра как така родителите на Айрини ѝ позволиха да се сближи с Памела.

— Доколкото разбирам, Памела е оказвала лошо влияние върху Айрини, така ли е?

Максин се намръщи.

— Възможно най-лошото. Доста сплетници се нагърбиха с благородната мисия да предупредят господин и госпожа Стенсън, че ако не държат Айрини по-далеч от Памела, тя ще свърши зле. Всички в града предричаха в един глас, че рано или късно малката Айрини Стенсън ще стане жертва на дяволските сили наекса, наркотиците и рокендрола.

— А, невинните удоволствия на младостта.

— Да, добрите стари дни — съгласи се Максин. — Така или инак поради някаква необяснима причина, семейство Стенсън, изглежда, не се противопоставяха на приятелството между двете момичета. Може би им харесваше, че дъщеря им се движи в компанията на американски сенатор, макар че аз лично никога не съм смятала, че семейство Стенсън са от хората, които се впечатляват от подобни неща.

Люк погледна между дърветата към бунгало номер пет. Повечето от лампите вътре останаха запалени през цялата нощ. Последния път, когато отново провери, някъде след четири сутринта, светлината в спалнята бе намаляла до бледо сребристо сияние. Той реши, че Айрини най-после е заспала, оставяйки светната нощната лампа.

— Продължавай с историята — подкани служителката си той. Помисли си, че няма да последва нищо хубаво. Усещаше го в костите си.

— Една нощ Хю Стенсън застрелял жена си в кухнята в дома им. След това се самоубил.

— По дяволите. — Знаеше, че ще бъде ужасно, напомни си Люк.
— А Айрини?

— Същата нощ тя е била навън с Памела Уеб. Когато се прибрала у дома, намерила два трупа. — Максин замълча. — Била е само на петнадесет години и е влязла сама в къщата. Още ме побиват тръпки, като си помисля за това, въпреки че минаха толкова години.

Той не каза нищо.

— Беше невероятна трагедия. Целият град беше потресен. Покъсно плъзнаха слухове, че Елизабет Стенсън имала любовна връзка с някакъв мъж в Дънслей и когато разбрал, Хю превъртял.

— Превъртял?

Максин кимна мрачно.

— Говореше се също, че Хю бил участвал в някакво много тежко сражение, докато бил във флота, и страдал от нещо посттравматично.

— Посттравматично стресово разстройство.

— Точно така.

Люк погледна отново към бунгало номер пет и видя Айрини да идва между дърветата към хижата. Беше облечена елегантно както вчера — черен лъскав панталон и черен пуловер. Дългият черен тренчкот бе разкопчан. Полите му се разяваха над блестящите й черни кожени ботуши.

Семейната история със сигурност обясняваше сенките и тайните, стаени в тези изумителни очи, помисли си той.

— Леле! — възклика Максин, когато погледна през прозореца към Айрини. — Това ли е Айрини?

— Това е тя.

— Никога не бих я познала. Изглежда толкова...

— Каква?

— Не знам — сви рамене Максин. — Толкова различна, предполагам. Не прилича на онова бедно, съсипано момиче, което си спомням от погребението.

— Къде отиде да живее Айрини след смъртта на родителите си?

— Честно казано, не знам нищо със сигурност. През нощта на убийството един от полицайите — мъж на име Боб Торнхил — я отведе в дома си. На следващия ден пристигна една възрастна леля, за да се погрижи за Айрини. След погребението никога повече не я видяхме.

— Досега.

Максин не откъсваше поглед от приближаващата жена.

— Не мога да повярвам колко много се е променила. Изглежда толкова изискана. Както вече споменах, докато беше в гимназията, изобщо нямаше гаджета.

— Е, навярно сега не ѝ липсват — подметна Люк. — При това сигурно са доста.

Не можеше да си представи мъж, който би пренебрегнал това хладно, фино, женско предизвикателство.

— Кой би си помислил, че ще придобие подобна класа и стил?

— Максин се върна при масичката за кафе и се зае да я подрежда. — Чакай да пресметна, сега тя трябва да е на тридесет и две. При това все още използва бащината си фамилия. Явно не е омъжена. Или може да е разведена и отново да е приела старото си име.

— Не е споменала съпруг — уточни Люк. Щеше да го запомни.

— Няма и халка.

— Чудя се защо ли се е върнала?

— Очевидно, за да се срещне с Памела Уеб.

— Да, отива и намира трупа ѝ. — Максин изхвърли старото кафе в кофата за отпадъци. — Искам да кажа, че ако не си полицай или нещо подобно, вероятността да се натъкнеш на *три* трупа, при това още преди да си навършил четиридесет, би трявало да е нищожна, нали? Повечето хора виждат мъртвци само на погребенията, което не е едно и също.

— Ти си била там, когато майка ти е починала.

— Да, но... — Максин млъкна и се намръщи, сякаш не намираше подходящите думи, за да го обясни. — Тя беше болна от дълго време и постоянно беше под лекарско наблюдение. Смъртта ѝ не

бе внезапна, нито брутална, ако разбираш какво искам да кажа. В известен смисъл беше спокойна. По-скоро като някакъв преход.

— Разбирам — тихо рече Люк.

Тя е права, помисли си. Неочакваната и брутална смърт е съвсем различно нещо. Живите, имали нещастието да се сблъскат с нея без предупреждение или подготовка, нямат време да възприемат ужасяващата реалност с мъдро смирение.

А някои неща са прекалено ужасни, за да бъдат възприети изобщо. Или успяваш да ги заключиш в някое далечно кътче на съзнанието си, или рано или късно те съсишват.

— Горката Айрини. А и тримата мъртвци, които е намерила, не са били непознати. — Максин наля в кафемашината прясна вода от каната. — Първо родителите ѝ, а сега и жената, която някога е била най-добрата ѝ приятелка.

Какво не съответстваше?, запита се Люк. Въпросът не му даваше мира през цялата нощ и продължаваше да го измъчва от сутринта — една малка искра, която може да причини горски пожар, ако не я угасиш навреме.

Загадките. Те бяха проклятието на съществуването му. Навикът да свързва фактите в опит да открие някаква закономерност и обяснение се бе превърнал в идея фикс.

Стой настани — напомни си тоя. — Не се нуждаеш от чуждите проблеми. Имаш си достатъчно свои. Предполага се, че се опитваш да обърнеш нова страница в живота си. Това е единственото, което трябва да те занимава в момента.

Максин натъпка кафе то в книжния филтър.

— След като леля ѝ я отведе, в града много се говореше как Айрини щяла вероятно да остане травмирана за цял живот. Хората казваха, че никога повече няма да бъде същата след онази нощ, когато бе намерила мъртвите си родители на пода в кухнята. Твърдяха, че никога няма да бъде напълно нормална, ако разбираш какво искам да кажа.

— Да — тихо потвърди Люк. — Разбирам какво искаш да кажеш.

Максин наблюдаваше Айрини с разтревожен поглед.

— Чух госпожа Холтън да разправя на всички, че намирането на трупа на Памела миналата нощ сигурно е било твърде много за горката

Айрини след случилото се в миналото. Тя каза, че това можело окончателно да я бутне в пропастта.

Люк проследи с поглед Айрини, която мина покрай прозореца и се запъти към входната врата на хижата. Лицето ѝ бе овладяно и решително. Съвсем не беше изражение на неуравновесена жена на ръба на пропастта. По-скоро беше лице на жена с мисия.

Вратата се отвори и Айрини влезе във фоайето, внасяйки хладен и свеж утринен полъх.

Добро утро не звучи особено подходящо предвид обстоятелствата, каза си Люк. Затърси някой друг, по-уместен, поздрав.

— Здрави — изтърси накрая. Кой твърдеше, че бил лишен от светско остроумие?

Тя се усмихна леко, но погледът в очите ѝ беше предпазлив и бдителен.

— Здравей.

— Успя ли да поспиш? — попита той.

— Не много. Ами ти?

— Малко.

Дотук със светските разговори, помисли си той.

— Айрини. — Максин ѝ се усмихна от другия край на помещението. — Помниш ли ме? Максин Спрангъл. Сега съм Максин Боксел.

— Максин. — Усмивката на Айрини стана по-широка. — Люк ми каза, че работиш тук. Мислех, че след като се дипломираш, ще напуснеш града.

— Направих го. Постъпих в колеж, за да уча бизнес и счетоводство. Получих работа в бизнеса е високи технологии и познай какво? Омъжих се за господин Идеалния и родих син. — Максин завъртя очи. — Но нещата не се получиха. Напуснах работа. А господин Идеалния ме заряза заради инструкторката си по йога. После пък мама се разболя. Върнах се тук с Брейди, това е синът ми, за да се грижа за нея.

— Как е тя?

— Почина преди шест месеца.

— Съжалявам — искрено рече Айрини.

— Благодаря.

— Помня майка ти. Аз я харесвах. Тя беше приятелка на моята майка.

— Знам — кимна Максин.

— И след смъртта на майка ти си решила да останеш?
Максин се поколеба.

— Да ти кажа честно, Брейди не се справяше много добре в гимназията в големия град. Когато баща му ни напусна, той го преживя много тежко. Започна да получава слаби оценки, забърка се в неприятности.

— Разбирам.

— Едното доведе до другото и аз реших, че може би ще е по-добре да останем в малък град като Дънслей. Той, изглежда, се приспособи с лекота към новата среда. Оценките му се подобриха. Освен това откри няколко добри примера за подражание. Сам Макферсън понякога го качва в патрулната кола и го води на риба. А Люк го учи как да управлява лодката на курорта, за да може през лятото да води гостите на разходки из езерото. Брейди наистина е много развълнуван от перспективата.

— Разбирам — повтори Айрини. Стрелна Люк с един продължителен замислен поглед.

Люк остана с впечатлението, че го претеглят и преценяват.

— Виж, относно Памела Уеб — продължи Максин. — Знам, че сигурно е било много тежко за теб да я откриеш по такъв начин миналата нощ. — Протегна се към каничката за кафе. — Какво ще кажеш за чаша хубаво кафе и една поничка?

Максин си губеше времето, помисли си Люк. Айрини имаше вид на жена, която пие само екзотични чайове или кафе, приготвено от специално отгледани зърна, откъснати малко преди да бъдат сварени. Освен това беше сигурен, че мрази понички.

Ала за негово изумление тя се усмихна отново на Максин.

— Звучи страхотно. Благодаря.

Максин засия. Подаде й чаша димящо кафе и малка салфетка, сред която се гушеше една от поничките.

Айрини отпи от кафето и отхапа от смачканата поничка. Съдейки по изражението на лицето й, явно се наслаждаваше и на двете.

Нещо странно става тук, каза си Люк.

— Намирането на Памела беше наистина ужасен шок — рече Айрини. — Тя напоследък прекарвала ли е доста време тук, в Дънслей?

Какво, по дяволите, означава това? Люк усети как вътрешният му радар, надушващ неприятности отдалеч, замига на червено.

— Не повече от обичайното — отвърна Максин, явно без да забележи нищо странно. — През последните няколко години имаше навика да се появява от време на време през уикендите. Обикновено я придружаваше някой мъж или група приятели от града. Но не я засичахме много на обществени места.

— Сега знаеше ли се, че е в града?

— О, разбира се. В началото на седмицата мина с колата си покрай кафенето. — Максин погледна към Люк. — Новината, че човек от семейство Уеб е пристигнал в града, се разнася много бързо. Трябва да ти кажа, че те са нещо като нашето местно кралско семейство, в случай че още не си го разбрали.

— И аз останах с това впечатление, след като забелязах, че общината, паркът, местната болница и главната улица в Дънслей носят името Уеб.

Максин се засмя.

— Фамилията Уеб от поколения е свързана с нашия град.

— Надписите по сградите и името на улицата са в чест на Виктор Уеб — обясни Айрини. — Той е дядото на Памела. Същият Уеб, който преди няколко години изгради своя империя за производство на спортни стоки. След като забогатя, дари доста пари на различни благотворителни организации и за проекти на местната община.

Максин си наля кафе.

— Може да се каже, че Виктор Уеб е приказният кръстник на града. Много хора тук са му благодарни поради една или друга причина. Не е ли така, Айрини?

Айрини кимна.

— Поне така беше, докато живеех тук.

— Но той самият не живее тук — отбеляза Люк.

— Вече не — съгласи се Максин. — Когато създаде веригата си от магазини, той установи главните си офиси в Сан Франциско. Покъсно продаде бизнеса си за милиони долари и се оттегли във Финикс.

Виждаме го само през есента, когато идва тук на лов. Но той не е забравил, Дънслей. — Максин сбърчи нос. — Макар че не мога да кажа същото и за сина му, сенатора.

— Какво искаш да кажеш? — попита Люк.

— Аз мога да ти отговоря — намеси се Айрини, след като прогълтна голяма хапка от поничката. — Райлънд Уеб винаги е бил изключително амбициозен политик. Никога не е прекарвал много време тук, в Дънслей. Поне докато аз живеех в града. — Погледна въпросително към Максин.

— Нищо не се е променило — каза Максин и сви рамене. — Вярва се от време на време през есента, за да придружи баща си на някой лов, и това е всичко.

Айрини отпи от кафето си.

— Спомням си как баща ми веднъж каза, че не е препоръчително човек да застава между Райлънд Уеб и нещо, което той желае.

— Не мога да го оспоря — присъедини се Максин. — Но мисля, че истинската причина местните хора да нямат към него същото отношение, както към баща му, е, че не обръщаше особено внимание на Дънслей, след като започна да печели изборите.

— Искаш да кажеш, че не е раздавал пари с щедра ръка на местните държавни фондове, така ли? — попита Люк.

Максин махна с ръка към прозореца, имайки предвид околния пейзаж.

— Я се огледай наоколо. Да виждаш някъде в Дънслей да се изпълняват големи проекти, финансиирани от правителството? Няма пари за реконструкция на пътищата. Няма предприятия, които биха могли да съживят местната икономика.

— Лично аз смяtam, че тъкмо в това е очарованието на този град — сухо вметна Люк.

Максин се засмя.

— Кажи го на градския съвет. Проблемът е, че тук няма богати спонзори, които да помогнат за финансирането на кампаниите на Райлънд Уеб, и затова той просто ни е обърнал гръб.

— Памела е участвала в кампаниите на Райлънд, нали? — намеси се Айрини.

Максин кимна.

— Тя започна да работи за баща си, след като завърши колежа. Изпълняваше ролята на светска домакиня на всички онези приети с благотворителна цел, които влизат в задълженията на политиците. Той никога не се е женил след смъртта на майката на Памела.

Айрини придоби замислено изражение.

— Но това май ще се промени, нали? Сенатор Уеб обяви годежа си преди няколко седмици.

— Точно така. — Максин мълкна, а чашата застинава на половината път към устните й. — Не съм се замисляла, докато сега не го спомена, но Памела щеше да изгуби работата си, нали? При това много престижна работа. Искам да кажа, че като официална домакиня на сенатор Уеб тя самата е ВИП персона.

— Да — рече Айрини. — Движела се е сред каймака на обществото не само тук, в щата, но и във Вашингтон.

Максин я изгледа с широко отворени очи.

— Мислиш ли, че заради това се е самоубила? Била е потисната, защото вече е нямало да бъде толкова важна?

— Ние не сме сигурни, че Памела се е самоубила — каза накрая Айрини.

Люк реши, че вече е чул достатъчно. Време беше да овладее положението. Пъхна ръка в джоба си за ключовете от сува.

— Готова ли си за нашата малка среща с Макферсън? Мога да те закарам до града.

Айрини се замисли върху предложението, сетне кимна, сякаш решението да пътува в една кола с него беше изключително важно.

— Добре — рече тя.

Люк взе якето си от закачалката.

— Колко дълго ще останеш при нас, Айрини? — попита Максин.

— Още някое време.

Люк навлече якето си.

— Тя се е регистрирала за още една нощ.

Айрини остави празната си чаша и хвърли салфетката в кошчето.

— Може би ще остана малко по-дълго, отколкото възнамерявах в началото.

Люк я погледна.

— И колко по-дълго?

— Зависи. — Младата жена отиде до вратата и я отвори. — Погодбре да тръгваме. Не бих искала да закъснявам за срещата си с шефа на полицията.

— Ще се върна скоро, Максин — каза Люк и се запъти към вратата.

— Добре. — Максин се настани зад бюрото на receptionията. — Не се притеснявай.

Люк последва Айрини навън до сува, като успя да стигне до вратата на пасажера малко преди тя да я отвори.

— Благодаря — любезно промърмори тя.

Качи се вътре и се пресегна към колана.

Той затвори вратата, заобиколи от другата страна и се настани зад волана.

— Може ли да те попитам нещо? Какво си мислеше, че правиш преди малко? — попита Люк, докато завърташе ключа на двигателя.

— Моля?

— Няма значение. — Мощният мотор забръмча. — Беше риторичен въпрос. Вече знам отговора.

— За какво говориш?

— Ти разпитваше Максин.

— Не съм сигурна какво имаш предвид с това „разпитваше“.

Той се усмихна мрачно.

— Мога да разпозная насочващите въпроси, когато ги чуя. Ти се опитваше да проведеш малко собствено разследване, нали?

Тя го стрелна с един кос и предпазлив поглед.

— Може би.

— Максин ме осветли за връзката ти с Памела Уеб. Осьзnavам, че миналата нощ ти е било много тежко да намериши приятелката си мъртва. Но това не означава, че в смъртта ѝ има нещо съмнително.

Тя гледаше право напред, без да отделя поглед от тясната ивица шосе, водеща към града.

— Какво ще реша да правя, си е моя работа — рече тихо.

— Виж, признавам, че съм в града само от няколко месеца, но от това, което чух, съдя, че Сам Макферсън е честно ченге. Не виждам причина да смятаме, че няма да проведе законно разследване, ако открие нещо, което да му даде основание за това.

— Няма да има разследване. Не и ако сенатор Уеб не го поискa, а аз съм напълно сигурна, че това няма да стане. По-скоро точно обратното.

— Защото смята да обяви участието си в надпреварата за президентския пост?

— Именно. Последното нещо, което би позволил да се разследва, е смъртта на дъщеря му.

Люк стисна волана.

— Съдейки по някои слухове, които чух тук, в Дънслей, предполагам, че могат да излязат наяве някои доста неприятни неща.

— Фамилията Уеб от години се опитва да потули всякаакви приказки за пристрастеността на Памела към наркотиците и нейните, да ги наречем, младежки прегрешения. Но едно сериозно разследване би извадило наяве много отдавнашни истории, за които съм сигурна, че поддръжниците на Райънд Уеб не биха искали да станат медийно достояние. Това би навредило на имиджа му на грижовен баща.

— Няма да може да се изпълзне на медиите, без значение какво ще направи — изтъкна Люк. — Смъртта на една сенаторска дъщеря от свръхдоза няма начин да не привлече вниманието на пресата.

— Появрай ми, Уеб и хората му могат да се справят с това. Но ако съществува и най-малката вероятност Памела да е била убита, това ще причини истински пожар.

Той бавно изпусна въздуха от дробовете си.

— По дяволите. Опасях се, че ще тръгнеш тъкмо в тази посока.

— Спътницата му не отговори, но когато Люк погледна към нея, видя, че ръката ѝ, която лежеше отпусната върху бедрото ѝ, се бе свила в юмрук. — Наистина ли вярваш, че това се е случило? — с по-мек тон попита той.

— Не знам, но възнамерявам да разбера.

— Разполагаш ли с някакво достоверно доказателство, което да потвърждава хипотезата, че Памела Уеб е била убита?

— Не, никакво — призна тя. — Но ето какво ще ти кажа. Ако съм права за смъртта на Памела, то определено съществува вероятността нейната смърт да е свързана със смъртта на родителите ми преди седемнадесет години.

— Не искам да те обида, но започваш да звучиш като вманичен теоретик, на когото навсякъде му се привиждат разни конспирации.

— Знам.

— Може би думите на един страничен човек не означават нищо — тихо поде той, — но въпреки това искам да ти кажа, че съжалявам много за онова, което си преживяла онази нощ, когато си намерила мъртви родителите си. Сигурно е било истински кошмар.

Тя го стрелна любопитно, сякаш той я бе изненадал с напълно неадекватните си съболезнования.

— Да, действително. — Айрини се поколеба. — Благодаря ти.

Люк знаеше, че понякога думите са излишни. Затова реши да се концентрира върху шофирането.

Айрини облегна лакът върху дръжката на вратата и подпра брадичката на ръката си.

— Истина е, че не разполагам с никакво убедително доказателство, че Памела е била убита. Но при все това има нещо.

— И какво е то? — предпазливо попита Люк.

— През онова лято, когато двете с Памела бяхме най-близки приятелки, ние си измислихме една кодова фраза, която трябваше да използваме само между нас двете, когато имаше нещо наистина важно, за което никой друг не биваше да узнае.

— Е, и?

— Памела използва този код в имейла, в който ме молеше да се видя с нея тук, в Дънслей.

Пръстите му се стегнаха върху волана.

— Не искам да прозвучи обидно, но един тийнейджърски код не е достатъчно основание.

— За мен е — твърдо рече тя.

6.

Откакто бе пристигнал в града, Люк никога не бе виждал центъра толкова оживен. Паркингът пред пощата бе пълен с пикапи, микробуси, джипове и коли. Той погледна към прозорците на кафене „Вентана Вю“ и видя, че всички сепарета са заети.

Дълга, лъскава черна лимузина заемаше три места за паркиране на паркинга пред сградата на кметството, в която се помещаваха кабинетът на кмета, кабинетите на градските общински съветници и полицейското управление. Люк успя да паркира в тясното пространство до голямата кола и остана неподвижен няколко минути, оглеждайки сцената.

— Нещо липсва тук — заяви накрая.

Айрини издаде тих звук на възмущение.

— Като например представители на някои големи медии?

— Изглежда, че новината за смъртта на Памела Уеб още не е излязла извън очертанията на града.

— С изключение на статията в сутрешното издание на „Гладстон Коув Бийкън“, искаш да кажеш — възрази тя с мрачна гордост.

— С това изключение — съгласи се той. — Обаче дълбоко се съмнявам, че някой извън Гладстон Коув чете „Бийкън“. Мисля, че спокойно можем да кажем, че случилото се не се радва на обществен интерес.

Айрини разкопча колана си.

— „Дънслей Хералд“ фалира преди години. Съмнявам се, че в редакцията на „Кърбивил Джърнъл“ са научили новината. Напълно си прав за ограниченото разпространение на „Бийкън“ — студено се усмихна тя. — А всичко това означава, че моята статия е ексклузивна.

Стомахът му се сви. Катастрофата наближаваше.

— Знаеш ли — започна той, внимателно подбирайки думите си, — може би не е зле да се договорим как да проведем този разговор с Макферсън. Никога не е излишно да имаш стратегия.

Но се оказа, че говореше на себе си. Айрини вече бе излязла от колата. Затръшна вратата зад гърба си и се запъти с решителна крачка към входа на общината. Люк я видя как бръкна в голямата си чанта, която висеше на рамото ѝ, и извади оттам малък уред.

Магнитофон, реши той. Докато я наблюдаваше, тя го пъхна в джоба на тренчкота си.

— Каква ирония само, да дойда в Дънслей, защото изглежда толкова тихо и спокойно място — промърмори той на празната седалка.

Измъкна се от сува, прибра ключовете в джоба си и тръгна след Айрини. Настигна я тъкмо когато прекрачваше прага на общината.

В преддверието, недалеч от входа, един висок, изискано облечен, мъж е добре познат профил разговарящ тихо със Сам Макферсън.

Райлънд Уеб имаше гъста посребрена коса, която, изглежда, бе задължителен атрибут за един политик. Освен това лицето му бе много подходящо за кариерата му, каза си Люк. Комбинацията от грубо изсечените остри черти на мъж от Запада и съвсем точно премерена доза аристократизъм излизаше чудесно на снимките.

Привлекателна, елегантно облечена, жена в началото на тридесетте бе стиснала ръката му в безмълвен жест на любеща опора. Годеницата, реши Люк.

В другия край на фоайето един изнервен и напрегнат мъж говореше оживено, но тихо по мобилния си телефон. На пода, до краката му се виждаше скъпо кожено куфарче.

— Памела беше много болна жена, както всички в този град знаят — каза Уеб на Сам. Поклати глава в меланхоличен жест — отдавна страдащият, дълбоко опечален баща, който винаги се е страхувал, че дъщеря му ще свърши зле, без значение колко упорито се е опитвал да я спаси. — Знаеш не по-зле от мен, че се бореше с вътрешните си демони още когато беше тийнейджърка.

— Мислех, че през последните години се е оправила — отбеляза накрая Сам.

— Отново бе започнала да посещава психиатър — кимна Райлънд. — Но очевидно в крайна сметка болестта е победила.

— Това, което е взела, не прилича на наркотиците, които се предлагат на улицата. — Сам се намръщи. — Шишенцето, което

намерихме на масата, е купено е лекарска рецепта. Свързах се с лекаря, който го е предписал.

Райлънд кимна отново.

— Сигурно е бил доктор Уорън. Памела го посещаваше от известно време. Вината не е негова. Сигурен съм, че той изобщо не е подозирал, че тя ще се самоубие.

Неспокойният нервак с куфарчето приключи разговора си и забърза към Райлънд.

— Извинете, че ви прекъсвам, сър, но говорих със служителя от погребалното бюро, което ще се погрижи за погребението. Преди няколко минути са взели тялото на дъщеря ви от мортата на болницата и са на път за Сан Франциско. Ние също трябва да тръгваме. Медиите скоро ще разберат за трагедията. Трябва да подгответим изявление.

— Да, разбира се, Хойт — кимна Райлънд. — По-късно ще поговорим, Сам.

— Разбира се — съгласи се шефът на полицията.

Айрини се изпречи пред Райлънд.

— Сенатор Уеб, аз съм Айрини Стенсън. Помните ли ме? Някога бях приятелка на Памела тук, в Дънслей.

Райлънд се сепна. Но лицето му бързо придоби топло и любезно изражение.

— Айрини, скъпа моя. Разбира се, че те помня. Доста време мина. Ти определено си се променила. Почти не те познах. — Изражението му стана тъжно. — Сам каза, че ти си намерила Памела миналата вечер.

Сега е мой ред, помисли си Люк.

— Тя не беше сама — рече той. — Аз бях с нея. Люк Данер.

— Данер. — Очите на Райлънд се присвиха леко в ъгълчетата. — Сам спомена, че новият собственик на курорта също е бил на мястото на трагедията. — Кимна към жената до себе си. — Люк, Айрини, позволете ми да ви представя годеницата си — Алекса Дъглас.

— Приятно ми е. — Алекса наклони глава в грациозен жест. — Съжалявам, че се запознаваме при толкова тъжни обстоятелства.

— Извинете ме, сър — промърмори Хойт. — Наистина трябва да тръгваме.

— Да, Хойт. — Райлънд придоби извинително изражение. — Айрини, Люк, това е моят помощник Хойт Иган. Неговата работа е да

се грижи да не изоставам от графика си. Този период е много напрегнат за мен, сигурен съм, че разбирате. Срещите ми с дарителите за кампанията са една след друга и са определени за два месеца напред. А сега на главата ми се струпаха и грижите по погребението на Памела.

— Господи, само като си помисли човек — срещите със спонсорите и погребението на дъщеря ви да се окажат по едно и също време — промърмори Айрини. — Кое от тях да бъде? Тежък избор, нали?

Всички останаха слисани и безмълвни. Люк видя как ченетата им, с изключение на неговото, увиснаха толкова ниско, че беше истинско чудо, дето не изтрополиха върху пода.

Райлънд се окопити пръв. Пренебрегвайки Айрини, той насочи вниманието си към Люк.

— Не ми е съвсем ясно защо вие двамата сте отишли снощи да се срещнете с Памела.

— Малко е сложно — отвърна Люк.

Айрини извади магнитофона от джоба си и го прикачи към широката и дълга кожена дръжка на чантата си. Пъхна ръка в другия си джоб и извади бележник и химикал.

— Сенатор Уеб, аз съм репортер от „Гладстон Коув Бийкън“. Както може би ви е известно, в днешния брой ние съобщихме за смъртта на дъщеря ви.

— Това е невъзможно! — сряза я Хойт. — Никой от медиите все още не знае за смъртта на Памела!

— Току-що ви съобщих, че съм репортер — търпеливо обясни Айрини. — Новината е публикувана тази сутрин. Можете да я откриете и в онлайн изданието на „Бийкън“. — Извърна се отново към Райлънд. — Бихте ли ни казали дали ще има аутопсия, за да се установи причината за смъртта на дъщеря ви?

За частица от секундата лицето на Райлънд се изкриви от гняв, но той мигом се съвзе.

— Разбирам, че откриването на трупа на Памела миналата вечер представлява ужасен шок за теб, Айрини. Но искам да е ясно, че нямам намерение да обсъждам подробности за смъртта на дъщеря си, с който и да е представител на пресата, включително и с теб, Айрини.

Въпросът е прекалено личен и аз съм сигурен, че тъкмо ти ще ме разбереш най-добре.

Айрини потрепна леко, сякаш я бяха ударили, но не се предаде. Люк наблюдаваше как усилено драска нещо в бележника си.

— Шефът на полицията Макферсън уведоми ли ви, че съм дошла в града, защото получих имайл от Памела, в който тя ме молеше да се видим тук, в Дънслей? — попита тя.

Райльнд бе напълно смаян от информацията.

— Памела се е свързала е теб? И какво е искала?

— Не ми каза. Просто ме молеше да дойда тук, за да поговорим.

Райльнд се обърна гневно към Сам.

— Не си ми казал за това.

Лицето на Сам придоби морав оттенък.

— Не мислех, че е важно.

— Сър — нервно ги прекъсна Хойт, — наистина е крайно време да тръгваме.

Райльнд насочи вниманието си отново към Айрини.

— Не знаех, че двете с Памела поддържате връзка.

— Този имайл е първата вест, която съм получила от нея през последните седемнадесет години — спокойно отвърна Айрини. — Естествено, бях повече от изненадана.

— Не е ли споменала защо е искала да говори е теб? — настоя Райльнд.

— Не. Но останах с впечатлението, че е нещо, свързано с миналото.

— Какво минало? Имаш предвид приятелството ви с нея? — Райльнд видимо се отпусна. — Да, сега вече има смисъл. Предполагам, че тя е искала да се сбогува с една стара приятелка. Казвали са ми, че самоубийците често го правят.

— Нима? И кой ви го е казал? — попита Айрини, докато продължаваше бясно да драска в бележника си.

— Четох го някъде — измърмори сенаторът. Погледът му шареше неспокойно по микрофона. — Памела беше лекувана от тежка депресия — додаде той, натъртвайки на всяка дума.

— Не вярвам, че тя се е свързала с мен, защото е искала да се сбогува, сенаторе — рече Айрини. — Мисля, че може би е искала да сподели с мен нещо относно обстоятелствата около смъртта на

родителите ми — Хю и Елизабет Стенсън. Сигурна съм, че си спомняте случая.

Райльнд се вторачи гневно в нея.

— Какви, по дяволите, ги дрънкаш?

Алекса сключи около ръкава над лакътя му дългите си пръсти с изящно оформлен маникюр.

— Райльнд?

— Всичко е наред, скъпа — бързо се съвзе той. — Преди доста години тук, в Дънслей, се разигра ужасна трагедия. Убийство и самоубийство. И двамата родители на Айрини загинаха. — Той повиши леко глас и заговори право в микрофона. — Бедната Айрини, която сега стои пред нас, е намерила телата. Всички казваха, че е била силно травмирана от преживяното и че може би никога няма да успее да се съвземе напълно. Не се притеснявай, това няма никаква връзка със смъртта на Памела.

Алекса погледна към Айрини.

— Приемете най-дълбоките ми симпатии, госпожице Стенсън.

— Благодаря ви. — Айрини не отклони поглед от Райльнд. — Сър, нима не сте съгласен, че съществува, макар и далечна, вероятност смъртта на Памела да е свързана с онова, което се е случило преди години?

— Не — безапелационно заяви Райльнд.

Хойт Иган подскочи. Взря се в Айрини с нарастващ ужас.

— Това, което намеквате, е невъзможно, госпожице Стенсън, абсолютно невъзможно. Ако вестникът ви отпечата подобни гнусни инсинуации, сенаторът ще се свърже с адвокатите си.

Райльнд изгледа твърдо Айрини.

— Ти самата каза, че не си поддържала контакт с Памела, след като си напуснала Дънслей. Това означава, че не си знаела колко е неуравновесена. Сам твърди, че няма никакви основания да се смята, че в случая не се касае за свръхдоза. В името на всички замесени в тази история и най-вече в знак на почит към паметта на дъщеря ми, аз те моля да не се ровиш повече във всичко това.

Алекса удостои Айрини с любезната си усмивка.

— Бъдете сигурна, госпожице Стенсън, че веднага щом Райльнд се завърне във Вашингтон, той ще увеличи фондовете за изследвания и лечение на човешката психика.

— Това със сигурност ме кара да се чувствам много по-добре — отбеляза Айрини.

Люк видя как кокалчетата на пръстите ѝ побеляха, когато заби ноктите си в кожената дръжка на чантата.

— Сенаторът е много зает човек — обяви Хойт. — Не можем повече да стоим тук.

Пристигна пред Райлънд и Алекса и даде знак да го последват към изхода.

На прага Райлънд се спря и се извърна към Айрини.

— Надявам се, няма да забравите, че вие сте най-вече и преди всичко приятел на семейството, госпожице Стенсън.

— Никога Няма да забравя, че Памела беше моята най-добра приятелка — увери го младата жена.

Сянка на несигурност помрачи лицето на сенатора. Люк можеше да се закълне, че той не знаеше как да приеме това изявление. Но Хойт Иган се намеси енергично, избутвайки шефа си навън.

— Никога не съм чувал за „Гладстон Коув Бийкън“ — промърмори той на Райлънд. — Което означава, че вестникът е много малък. Не се тревожете, изобщо няма да представлява проблем.

Триото се спусна надолу по стъпалата и се насочи към лимузината.

Люк погледна към Айрини.

— Поздравления, мисля, че току-що успя да разклатиш самообладанието на един американски сенатор.

— Поне това постигнах. — Тя пъхна ръце в джобовете на тренчкота си. — Няма да има разследване, нали, Сам?

Сам се размърда неловко, макар да бе изненадан, че някой все още си спомня присъствието му в това помещение.

— В случай че не разполагате с нещо повече от имейла от Памела, в който ви моли да се срещнете тук, аз нямам основание да приема разследване — тихо рече той.

Тя студено се усмихна.

— Но имаш достатъчно основания, за да не го предприемеш, нали?

Сам стисна челюсти.

— Мислиш, че си трая, защото не смея да се противопоставя на Райлънд Уеб, така ли?

Айрини трепна.

— Не бих се осмелила да го твърдя. Но няма спор, че Уеб е много влиятелен човек.

— Уеб може и да е много влиятелен, но той продължава да е един баща, чиято дъщеря е отнела живота си — или съзнателно, или поради злочастна случайност. Твоят баща веднъж ми каза, че семействата обикновено се опитват да запазят подобни неща в тайна. През годините съм се сблъсквал с няколко подобни случая и мога да те уверя, че той беше прав. Удивително е на какво са способни хората, когато искат да потулят подобни неща.

— Знам — въздъхна Айрини.

— Що се отнася до мен — продължи Сам, — ако изключим възможността да съществува основателна причина в подкрепа на противното, аз смяtam, че едно семейство има право да запази тайните си.

Шефът на полицията погледна към Люк, търсейки подкрепа от него.

Люк сви рамене.

— Предполагам, че зависи от тайните. Но едно е сигурно — всяко семейство си има своите.

7.

Четиридесет минути по-късно Сам ги придружи до изхода на общинската сграда. Айрини все още кипеше от гняв, но външно изглеждаше спокойна и овладяна. Напомни си, че още от самото начало знаеше какво ѝ предстои, че вероятността да убеди Макферсън да проведе пълно разследване по случая е практически нищожна.

— Дай си малко време, Айрини — каза Сам. — Знам, че никак не ти е лесно. Но след като шокът отмине, ще осъзнаеш, че наистина е било свръхдоза, а не убийство.

— Сигурно — отвърна Айрини.

Люк не каза нищо, само я хвана под ръка и я поведе надолу по стълбите към сува. Отвори пасажерската врата. Айрини бързо се настани на седалката до шофьорската.

Люк зае мястото си зад кормилото и потегли от паркинга. Айрини забеляза, че всички посетители в кафенето „Вентана Вю“ бяха извърнали глава в тяхна посока.

— Глутница вампири — прошепна тя.

— Бъди по-снизходителна — тихо рече Люк. — Това е малък град. Смъртта на една толкова популярна личност като Памела Уеб, сенаторска дъщеря и бивше лошо момиче, не може да не привлече всеобщото внимание.

Тя стискаше в ската си дръжката на чантата си.

— Зяпаха ме точно по същия начин на погребението на родителите ми.

Той я стрелна остро и изпитателно, преди да се съсредоточи отново в пътя.

— Честно казано, аз мисля, че Макферсън е прав. Смъртта на приятелката ти е или нещастен случай, или самоубийство.

— Не го вярвам.

— Да, виждам. Все пак бъди справедлива към Макферсън. Той не се опитваше да прикрие версията за убийство. Изложи ти всички факти. Няма никакви основания да започне разследване.

— Все още съществува имейлът, който тя ми е изпратила. Как може да го пренебрегва?

— Той не го е пренебрегнал — търпеливо поде Люк. — Също като Уеб, и той смята, че Памела е възнамерява да се самоубие и е решила да се сбогува с някои хора от миналото си.

— Тогава защо не се е сбогувала с мен, преди да се самоубие?

— Човек, който замисля самоубийството си, не се ръководи от същата логика като нас. Той концентрира вниманието си единствено върху своята болка и страдание. Единствено за това е в състояние да мисли.

Пресилено равнодушният начин, по който говореше, я порази.

— Говориш така, сякаш си се сблъсквал лично със самоубийство.

— Майка ми се самоуби, когато бях на шест години.

Тя затвори очи за миг, за да прикрие вълната от тъга и симпатия, която я обля.

— Мили боже, Люк. — Вдигна клепачи и го погледна. — Толкова съжалявам.

Той кимна, но не каза нищо.

— Миналата нощ сигурно е била истинско изпитание за теб — дададе младата жена.

— Аз сам реших да те последвам, забрави ли?

Тя се намръщи.

— И защо го направи? Все още не си ми обяснил.

Устните му се извиха в едва забележим жест.

— Когато попадна на части от пъзел, изпитвам непреодолимо желание да ги свържа една с друга.

— И аз съм пъзел?

— Аха. — Хвърли ѝ бърз, преценяваш поглед, сетне поклати примирено глава. — Няма да се откажеш, нали?

— Да разследвам смъртта на Памела ли? Не.

— Имаш ли нещо против, ако те попитам защо си толкова дяволски сигурна, че тук има някаква загадка? Само заради този имейл от Памела? Или има и нещо друго?

Тя се замисли за миг.

— Заради чувството, което имам.

— Чувство.

— Да.

— Едно чувство не е многообещаващо начало — безразлично подхвърли той.

— Прозвуча особено забавно, имайки предвид, че идва от човек, който миналата вечер ме е проследил само защото е усетил, че аз съм една точка, очакваща да бъде съединена с друга.

— Добре, тук имаш право — призна той. — Но защо тази сутрин се нахвърли така срещу Райлънд Уеб? Смяташ, че той вярва, че в смъртта на дъщеря му има нещо повече от злощастната комбинация от алкохол и хапчета, и се опитва да го прикрие?

Тя се поколеба.

— Той със сигурност не желае да има разследване, нали?

— Може и да не ти харесват причините му за това, но той си има няколко.

— Знам. — Айрини скръсти ръце. — Казах ти, че той е много амбициозен човек, изцяло отдан на кариерата си. Той нямаше време за Памела преди седемнадесет години и със сигурност и сега няма да си губи времето с нея.

— Изслушай ме, Айрини Стенсън. Ако възнамеряваш да се изправиш срещу Райлънд Уеб, те съветвам да си подсигуриш добре гърба. Уеб е много влиятелна личност.

— Мислиш ли, че не го знам?

Известно време Люк шофира в мълчание.

— Сам Макферсън е познавал добре Памела, нали?

Въпросът му я изненада.

— Някога бяха приятели. Макар че не знам как се е развита връзката им през последните седемнадесет години.

— Имала ли си някога чувство, че той е бил влюбен в нея?

Айрини помисли няколко секунди, преди да отговори.

— Определено никога не съм гледала на отношенията им по този начин, но съм напълно сигурна, че от страна на Памела не е имало никакви романтични чувства. Разбира се, Сам е малко по-голям от нея. Тогава тя беше само на шестнадесет, а той беше в началото на двадесет и няколко.

— Разликата не е кой знае колко голяма.

— В гимназията изглежда голяма. — Тя забарабани с пръсти по седалката. — Но като се върна назад и се замисля за начина, по който

тя се отнасяше към него, стигам до извода, че помежду им не е имало романтична връзка.

— И как се е отнасяла тя към него?

— Само като към приятел, а не като към поредното завоевание.

Люк повдигна вежди.

— Много ли завоевания е имала Памела в онези дни?

— Мисълта за завоеванията бе моторът, който движеше Памела.

— Айрини се усмихна малко накриво. — Освен това никога не са липсвали мъже, желаещи да бъдат завоювани. Тя беше красива и кокетка по рождение. Момчетата ѝ се лепяха като мухи на мед. Но не само външният вид и полът ѝ я правеха толкова популярна.

— Била е Уеб.

— Ти чу какво каза Максин сутринта — местното кралско семейство.

— Може би Сам Макферсън е искал да бъде едно от поредните ѝ завоевания, но тя го е отблъснала — предположи Люк. — Може би по някакъв болезнен начин е бил обсебен от нея. Нещо като „щом аз не мога да я имам, никой друг няма да я притежава“.

Тя леко потръпна.

— Ако е това, защо е чакал толкова години, за да я убие?

— Откъде, по дяволите, да знам? Това си е твой проект, не мой. Просто се опитвам да ти покажа, че ако възнамеряваш да правиш списък на потенциалните убийци, той може да се окаже доста дълъг.

— Не съм толкова сигурна в това — тихо промълви тя.

— И какво означава това?

— Всички смятат, че Памела ме е повикала в Дънслей, за да се сбогува с мен. Но няма никаква причина да се мисли, че една жена, изпаднала в тежка душевна депресия, ще си спомни за момичето, с което е била близка само едно лято в гимназията. Убедена съм, че тя ми е изпратила имейла, защото е искала да ми каже нещо важно за миналото.

— За смъртта на родителите ти.

— Да.

— Добре, хайде да поразсъждаваме логично.

По устните ѝ заигра лека усмивка.

— Преведено, това означава, че смяташ да се опиташи да оспориш заключението ми.

— Именно. Но само защото заключението ти не се гради върху солидна основа. Какво би могла да знае Памела за случилото се с родителите ти? А ако е знаела нещо, защо е чакала седемнадесет години, за да ти го каже?

— Не знам отговорите на тези въпроси, но мога да ти кажа едно нещо. Памела Уеб беше последният човек, с когото се видях през онази нощ, преди... преди да намеря мама и татко.

Той я погледна.

— Последният човек?

— Онзи следобед тя ми се обади и ме попита дали не искам да намина към тях, за да излезем до кафето и да отидем на кино. Мама се съгласи да ме пусне, след като ме накара да ѝ дам обичайното обещание.

— И какво бе то?

— През онова лято се бях разбрала с родителите си, че ако Памела пие или взема наркотици в мое присъствие, аз веднага трябва да я оставя и да се прибера у дома.

— Но родителите ти не са имали нищо против да дружиш с нея, ако спазваш правилата.

— Струва ми се, че мама изпитваше съжаление към Памела, понеже Райлънд я пренебрегваше толкова очевидно. От своя страна, татко вярваше, че ще му се обадя да дойде да ме прибере, ако Памела започне да пие или да се дрогира, но тя никога не направи нищо подобно, докато бях с нея.

— Никога?

Младата жена поклати глава.

— Нито веднъж. Поради някакви причини тя искаше да ѝ бъда приятелка. Разбираше, че няма да ми позволят да се виждам с нея, ако направи нещо нередно. В крайна сметка баща ми беше шеф на полицията.

— Продължавай.

— Вечеряхме във „Вентана Вю“, а след това отдохме на кино. След филма се качихме в нейната кола. Предполагаше се, че ще ме закара направо у дома. Виждаш ли, татко имаше още едно правило. Не ми беше позволено да излизам от града с Памела, защото тя наскоро си бе взела шофьорската книжка и нямаше голям опит зад волана. Но

вместо да подкара направо към къщи, тя внезапно обърна към Лейкфронт Роуд и се насочи към Кърбивил.

— А ти какво направи?

— Отначало реших, че иска само да ме подразни. Тя знаеше, че татко никога повече нямаше да ми позволи да изляза с нея, ако наруша правилата. Когато разбрах, че нещата са сериозни, започнах да я моля да обърне колата, но тя само се засмя и продължи да кара. Аз се вбесих и я заплаших, че ще скоча от колата. Тя подкара още по-бързо. Тогава се изплаших.

— Помислила си, че е взела наркотици, без да знаеш?

— Обвиних я в това. Но тя каза, че не е взимала нищо. Караваше твърде бързо, за да мога да скоча от колата. Направих единственото нещо, което ми оставаше: пристегнах колана си и се замолих тя да се умори от играта си и да обърне към града.

— И така ли стана?

— Не. Когато стигнахме до Кърбивил, тя намали. Казах й, че ще сляза и ще се обадя на родителите си, за да дойдат да ме приберат. Но тя се разплака, а след това започна да ми се извинява и каза, че ще ме заведе у дома. Аз бях бясна, защото тя беше съсипала всичко. Когато Се върнахме в Дънслей, двете не си говорехме. Тя знаеше, както и аз, че повече няма да ми позволят да се виждам с нея.

— Защото си смятала да разкажеш на родителите си какво се е случило и те са щели да ти забранят?

Тя тъжно се усмихна.

— Нямаше смисъл да ги лъжа. Памела го знаеше не по-зле от мен. В крайна сметка тя ме закара до вкъщи и ме остави точно пред входната врата, без да ми каже нито дума. Потегли още преди да извадя ключа от джоба си. И повече никога не я видях.

Мълкна. Цялата бе изстинала, както винаги, когато говореше за онази нощ, въпреки че оттогава бяха изтекли вече седемнадесет години. Ако продължеше, щеше да започне да трепери.

Люк сви по страничната отбивка, която водеше към курорта.

— Не искам да те обидя — заговори той след малко, — но не ми се струва много вероятно Памела да чака толкова дълго, за да ти съобщи нещо важно за случилото се през онази вечер.

— Може едва напоследък да е научила някои подробности или факти, за които преди не е знаела.

— Призная си, че звучи малко фантасмагорично. — Изведнъж той мъкна и стисна челюсти. — Какво става, по дяволите?

Тя осъзна, че той гледаше към колата, паркирана пред хижата. Един добре изглеждащ млад мъж около двадесетте се бе облегнал на една от каменните колони на входа.

— Май определено имаш проблем с гостите на курорта, така ли е? — попита тя.

— Той не е гост на курорта. — Люк паркира сува до другата кола и изключи двигателя. — Казва се Джейсън Данер. Той е по-малкият ми брат.

Неизвестно защо, но новината, че Люк има семейство, я свари неподготвена. Всъщност защо бе предположила обратно? Разбира се, че би трявало да има роднини, помисли си Айрини. Повечето от хората бяха заобиколени от куп роднини. Тя беше изключение от правилото; след като пралеля й бе починала преди няколко години, не й бе останал нито един близък. Но това не бе причина да смята, че и останалите се намират в същото положение.

При все това имаше нещо у Люк, някакво усещане за дистанцираност може би, сякаш той гледаше на света от друго измерение, също както самата тя се бе научила да го прави.

Огледа Джейсън през прозореца на сува, обзета от необяснимо любопитство. Определено нямаше голяма семейна прилика, реши тя от пръв поглед. Физически двамата мъже бяха доста различни. Джейсън не само беше по-млад, той беше по-висок и един страничен наблюдател би казал, че е по-красив. Но не и по-секси, решил Айрини, а просто хубав. Имаше огромна разлика.

Изведнъж й просветна. Като свърза голямата разлика в годините с обстоятелството, че майката на Люк бе напуснала този свят още когато е бил на шест години, тя заключи, че Джейсън очевидно бе плод на втори брак. Двамата с Люк бяха полубратя.

Люк вече бе слязъл от сува. Лицето му бе смиръщено в мрачна гримаса и очевидно не се радваше особено да види брат си.

— Какво правиш тук, Джейси? — попита той. — Не те очаквах.

По-младият мъж разпери ръце.

— По-спокойно, Големи братко. Просто реших да намина да видя как се справяш с хотелиерския бизнес.

Той се усмихваше, но това трудно успяваше да прикрие напрежението помежду им.

Люк отвори вратата на Айрини.

— Джейсън, запознай се с Айрини Стенсън. Тя е гост на курорта.

— Здравей, Джейсън. — Тя му се усмихна, докато слизаше от високата седалка.

Младежът кимна, в погледа му проблесна интерес и той набързо я огледа от главата до петите.

— За мен е удоволствие да се запознаем, госпожице Стенсън.

Айрини реши, че огледът, на който я бе подложил, не бе толкова плод на личен интерес, колкото смесица от любопитство и респект. Очевидно се питаше какви са отношенията ѝ с Люк.

— Сложни са — сухо каза тя.

Джейсън примиригна, сепнат. Сетне се ухили.

— Обикновено е така, когато е свързано с Люк.

— За какво си говорите вие двамата? — изръмжа Люк.

— За нищо важно — побърза да го увери Айрини. — А сега, с ваше позволение, ще ви оставя да си поговорите на спокойствие.

Дари и двамата мъже с най-сияйната си усмивка и пое надолу по пътеката.

Каквото и да ставаше тук, то нямаше нищо общо с нея. Беше семейна работа.

8.

Джейсън се отпусна в един от шезлонгите на терасата и отпи гълтка от кафето, което Люк току-що му бе налял. Намръщи се.

— Знаеш ли — отбеляза той, — ако инвестираш в една от онези италиански машини, ще можеш да правиш кафе, което да става за пиене.

Люк седна и вдигна крака върху парапета.

— Не пия кафе заради вкуса му. Пия го, защото е горещо и ми помага да се съсредоточа.

— И може ли да попитам върху какво си се съсредоточил в момента?

Люк погледна към бунгало номер пет.

— Айрини Стенсън.

— И аз така си помислих. Поправи ме, ако греша, но останах с впечатлението, че тя не е обикновена гостенка.

— Може да се каже, че миналата нощ между нас възникна особена връзка.

— Боже мили, така ли го наричате тук, в планината?

— Не е това, което си мислиш — поясни Люк. — Връзката между мен и Айрини се дължи на това, че двамата с нея открихме един труп.

— Какво? — Джейсън се задави с кафето си.

— Миналата вечер Айрини отиде да се срещне с една стара приятелка тук, в Дънслей. С дъщерята на сенатор Уеб. Намерила я мъртва, вероятно вследствие на поемането на голяма доза алкохол и лекарства.

— Я задръж малко. — Джейсън отпусна бавно чашата с кафе. — Да не би да говориш за сенатор Райлънд Уеб, който ще се кандидатира за Белия дом?

— Същия.

— И неговата дъщеря е мъртва? По новините нищо не са съобщили.

— Скоро ще го направят. Доколкото знам, това е водещата новина в сутрешното издание на „Гладстон Коув Бийкън“.

— Знаеш ли, поради някаква странна причина аз не получавам „Гладстон Коув Бийкън“. Всъщност изобщо не съм чувал за него.

— Не си единственият. Но вестникът се е сдобил с тази ексклузивна новина, защото Айрини работи в него. Вестта за смъртта на Памела Уеб вероятно ще се появи във всички големи медии този следобед или най-късно утре сутринта.

Джейсън смръщи озадачено вежди.

— Алкохол и лекарства?

— Така изглежда.

— Самоубийство?

Люк зарея поглед към езерото.

— Или свръхдоза. Трудно е да се каже.

— Сигурно е дяволски шок да намериш някого така.

Люк стисна челюсти. Отлично знаеше какво си мисли в момента Джейсън; това, което всички в семейството му щяха да си помислят, когато узнаят какво се бе случило. През изминалите шест месеца тревогата им за него нарастваше все повече. А сега тази история с Памела Уеб щеше окончателно да ги притесни.

— За Айрини беше много по-трудно — тихо промълви той. — Аз никога не съм се срещал с Памела Уеб, докато беше жива. Но Айрини е била нейна близка приятелка, докато са били в гимназията.

— И ти случайно беше с Айрини, когато тя е намерила старата си приятелка?

— Да.

— И как се случи това, ако нямаш нищо против да попитам?

— Изпитах любопитство, когато я видях да напуска бунгалото си късно снощи, и затова я последвах — отвърна брат му.

— Просто така?

— Да.

— Често ли го правиш? — поинтересува се Джейсън.

— Кое?

— Да проследяваш гостите си до града.

— Не. Обикновено се опитвам да избягвам гостите си, поне доколкото е възможно. Повечето от тях са адска досада.

— Но не и в този случай?

— Тя също е досадна. — Люк отпи още една гълтка от кафето си.
— Но е различна. — Беше време да смени темата. — А ти защо си дошъл, Джейси?

— Казах ти — просто исках да видя как са нещата при теб.
— Опитай пак.

Джейсън издаде нетърпелив звук и махна с ръка към бунгалата и фоайето на Сънрайс, Лейк Лодж.

— По-кратко. Стария е прав. Твоето място не е тук. Не си роден, за да се занимаваш с някакъв треторазреден мотел. Също както и аз.

— Но също така не съм роден и да се занимавам със семейния бизнес. Опитах, забрави ли? Не се получи.

— Защото тогава се случи и онова между вас двамата с Кати — настойчиво рече Джейсън. — Гордън и Стария искат да опиташи отново.

— Не мисля, че идеята е добра — заяви Люк.

— Стария се тревожи. Както и всички останали.

— Знам. Но нищо не мога да направя, освен да продължавам да ви убеждавам, че съм наред.

— Мама и Стария са убедени, че изпадаш във все по-дълбока депресия заради онова, което се случи, след като заминахте двамата с Кати.

— Не съм депресиран.

— Ти продължаваш да го твърдиш, но никой от нас не го вярва.

Люк повдигна вежди.

— Това е истинска философска загадка, нали? Как да ви докажа, че съм наред?

— Като за начало можеш да си определиш час при доктор Ван Дайк.

— Забрави. Доктор Ван Дайк е много мила дама и не се съмнявам, че е отличен психиатър, но аз не желая да разговарям с нея.

— Тя е стара семейна приятелка. Мама и татко я помолиха за съвет, когато започнаха да се тревожат за теб. Тя просто предлага двамата да си поговорите малко, това е всичко.

— Ако някога реша, че се нуждая от подобна помощ, ще й се обадя.

Джейсън се отпусна в шезлонга.

— Казах на Стария, че ще бъде чиста загуба на време.

— Негова ли беше идеята да цъфнеш тук?
— Той смяташе, че бих могъл да те убедя.
— Подозирах го — кимна Люк. — Смятай, че си изпълнил задачата си.

— Ще си дойдеш за рождения му ден, нали?
— Ще бъда там.
— Добре. Това е важно.
— Знам.

— Приготви се да те разпънат на кръст, само и само да те убедят колко е чудесно да се присъединиш към семейната компания

— Предупреждението си е предупреждение. — Люк поднесе чашата с кафе към устните си, канейки се да отпие отново. Звукът от познат двигател го спря. — По дяволите. — Свали краката си от парапета и се изправи. — Сега пък къде, по дяволите, отива?

Джейсън го изгледа сащисано.

— Кой?

— Айрини. — Люк прекоси верандата и се спусна по стълбите.

— Почакай. — Джейсън се надигна от шезлонга и забърза след брат си. — Къде тръгна?

Люк не отговори. Заобиколи бунгалото, хукна по тясната пътека и спря точно пред малката кола.

Айрини бе принудена да спре. Той отиде право към прозореца на шофьора, облегна се с една ръка на покрива на колата и се наведе, за да я погледне.

Тя свали прозореца и го изгледа през тъмните си очила.

— Нещо не е наред ли? — попита учтиво.

— Накъде си се запътила?

Айрини вдигна ръка и свали очилата си с подчертано бавен жест.

— Знаеш ли, досега през живота си съм отсядала в много хотели, но за пръв път ми се случва да давам отчет за действията си пред собственика.

— Тук, в Сънрайс, Лейк Лодж, нещата са по-различни.

— Забелязах. — Тя почука по волана с рамката на очилата. — Да не би да сме в казармата?

— Има нещо такова, госпожице Стенсън — услужливо се намеси Джейсън. — Брат ми се уволни от военна служба само преди няколко

месеца. Трябва да го извините. Все още се приспособява към цивилния живот.

Тя кимна веднъж, кратко и отсечено, сякаш думите му потвърждаваха нейно лично заключение, до което наскоро бе стигнала.

— Това обяснява много неща. — Усмихна се на Джейсън и изгледа замислено по-големия му брат. — Хрумна ми, че ти дължа голямо извинение за неудобството, което ти причиних снощи и тази сутрин.

— Е, и?

— Реших, че бих могла да се реванширам, като те поканя на домашно пригответа вечеря в бунгалото.

Това беше последното, което бе очаквал.

— Божичко! — ентузиазирано възклика Джейсън. — Нима можете да гответе, госпожице Стенсън?

— Дължна съм да ви осветля, че пред вас стои един репортер, който лично отговаря за всяка една рецепта, поместена в кулинарната колона „Размяна на рецепти“ на „Гладстон Коув Бийкън“.

— Трябва ли да съм впечатлен? — ухили се Джейсън.

— Не само ще си впечатлен, но направо ще си зашеметен, ако видиш някои от рецептите, които съм отхвърлила. Повярвай ми, подобре е да продължиш да си живееш живота в пълно неведение какво могат да направят някои хора с лимонов желатин и червен боб.

— Вярвам ти — убедено отвърна Джейсън.

— Между другото, ти също си поканен на вечеря, при положение че останеш да пренощуваш тук.

— При това положение със сигурност ще остана — увери я Джейсън.

— Отлично. Ще се видим в пет и половина. Ще пийнем по нещо преди вечеря. — Обърна се отново към Люк. — Ако това те устрива, разбира се — любезно, но предизвикателно додаде тя.

— Едно от нещата, на които са ни научили в армията, е винаги да се възползваме от стратегическите възможности, когато са налице — отвърна той. — Ще бъдем на прага пред вратата ви точно в седемнадесет и тридесет, госпожо.

— Предполагам, че в реално време това означава пет и половина — усмихна се Айрини. — А сега, след като се уточнихме, трябва да потеглям, защото ме чака още доста работа.

Люк не свали ръката си от колата.

— Не отговори на въпроса ми. Къде отиваш?

В кехлибарените очи проблеснаха закачливи пламъчета.

— Знаеш ли, това поведение може и да минава в армията. Но не е зле да го преосмислиш, когато си имаш вземане-даване с гости на курорта.

— Има само два начина да се правят нещата, госпожице Стенсън

— военен или цивилен.

— Е, само за твое сведение, аз избирам втория — заяви тя. — Въпреки това, тъй като довечера ще бъдеш мой гост, ще отговоря на въпроса ти. Отивам да пазарувам в „Дънслей Маркет“.

— Да пазаруваш?

— Нали се сещаш — за храна и разни други неща, които смятам да поднеса на теб и брат ти.

— Добре. Ще пазаруваш.

Тя му се усмихна сладко.

— Искаш ли да видиш списъка ми с покупките?

— Включва ли лимонов желатин и червен боб?

— Не.

— В такъв случай няма за какво да се тревожа — кимна той.

— Човек винаги има за какво да се тревожи, господин Данер.

Тя натисна газта. Той дръпна пръстите си от покрива само половин секунда преди колата да потегли надолу по пътя.

Настъпи кратка тишина.

— Мили боже — промърмори след малко Джейсън. — Знаеш ли, можеше да ти откъсне ръката.

9.

Айрини стоеше пред щанда за зеленчуци в „Дънслей Маркет“, оглеждайки ограничения избор от салати, краставици и домати. Преструваше се, че не забелязва любопитните, прикрити погледи, които ѝ хвърляха останалите пазаруващи. *Не за пръв път съм централната тема в новините*, помисли си младата жена. Ала този път беше зряла жена, а не емоционално съсипана тийнейджърка.

Нещо повече — след петте години работа като репортер, отразяващ сесиите на общинския съвет в Гладстон Коув, водещ рубриката „Размяна на рецепти“ и фактор, формиращ имиджа на местни предприемачи като собственика на „Гладстон Коув Сийуйд Харвестинг Инкорпорейтид“, тя вече бе започнала да се възприема като истински разследващ журналист.

Мислено възпроизвеждаше разговора си с Аделин, който бе провела преди малко.

— По дяволите, Айрини, не си ми предоставила нищо полезно, което да мога да използвам, освен смътни намеци за предполагаемо разследване, което, доколкото разбирам, няма вероятност да започне.

— Какво искаш да кажеш? Та аз разследвам.

— Но ако от местната полиция не си размърдат задниците...

— В тази история има нещо гнило, Ади, усещам го.

— Знам. — Аделин въздъхна тежко. — Стомахът на един печен репортер тук също се бунтува и аз не мисля, че е само заради погълнатото на обяд чили. Прекалено много съвпадения. Но обещай ми да бъдеш внимателна. От собствения си значителен опит знам, че политика,екс и трупове представляват опасна комбинация.

— Ще внимавам.

— Между другото Гейл и Джени казаха, че са ти изпратили колет с бельо за една седмица, панталони и ризи. Ще го получиш утре сутринта. Казаха да ти предам, че се придържали към основния черен цвят, за да не се чудиш как да ги комбинираш. Всички дрехи си подхождали една с друга.

— Благодари им от мое име.

Звукът от рязкото спиране на количка за продукти, току до нея, я изтръгна от мислите ѝ.

— Виж ти, та това е Айрини Стенсън. Чух, че си се върнала в града.

Беше един от онези груби, дразнещи гласове, които някак си винаги успяват да се извисят над околния шум. Айрини мигом го позна, макар че бяха изминали седемнадесет години, откакто за последен път бе чула неприятните, грачещи нотки на Бети Джонсън. Незаличимият спомен накара сърцето ѝ да се разтупти.

„Тя стоеше до леля Хельн в полуутъмното и влажно преддверие на погребалния дом на Дрейкнъм и гледаше към тълпата, събрала се на паркинга. Проливният дъжд не бе успял да попари любопитството на жителите на Дънслей.

— Лешояди — прошепна момичето.

— Всички в града познаваха родителите ти, както и теб. — Хельн стисна ръката ѝ. — Съвсем естествено е да дойдат на церемонията.

Бен Дрейкнъм, собственикът на погребалния дом, не бе доволен от решението на Хельн да кремира Хю и Елизабет Стенсън. Айрини знаеше, че причината бе в цената — щеше да струва по-евтино, отколкото пълната церемония по погребението в два ковчега, каквато той предлагаше.

Но възрастната ѝ леля бе взела това решение, ръководена от съвсем други съображения, а не от цената.

— Надгробните камъни в местното гробище ще ти тежат като олово на плещите, ще те карат да се връща тук, Айрини, а родителите ти не биха го искали. Те щяха да предпочетат ти да си свободна, за да продължиш да живееш своя живот.

Тя бе приела решението на леля си, но вътре в себе си се питаше дали все пак Хельн е направила мъдър избор. Надгробните камъни, които можеш да докоснеш, щяха да ѝ

осигуряят една връзка с миналото, от която щеше да бъде лишена.

През този студен и дъждовен ден всички места в малкия параклис на погребалния дом бяха заети. Но Айрини беше сигурна, че повечето от присъстващите бяха дошли да я зяпат и клюкарстват, а не да се простят с родителите ѝ.

Бети Джонсън се бе постарала да си осигури едно от предните места по време на опелото. Сега тя и още неколцина други се бяха скуччили близо до предната врата, изчаквайки реда си, за да изкажат съболезнованията си и няколко безсмислени фрази.

Колата, която чакаше на алеята, изглеждаше далечна като луната.

— Хайде, Айрини — тихо я подкани леля ѝ. — Заедно ще преминем през това изпитание.

Айрини пое дълбоко дъх и стисна силно ръката на леля си. Двете слязоха заедно по стълбите. Тълпата се раздели пред тях. Хельн кимна царствено към лицата наоколо, изобразяващи лицемерна симпатия. Айрини се взираше право в колата.

Бяха само на няколко крачки от нея, когато тя чу гласа на Бети Джонсън да се извисява над приглушения шепот на тълпата.

— Горката Айрини. Бог да я благослови, но тя никога вече няма да бъде нормална, не и след това, което се случи...“

Айрини взе с превзето елегантен жест една салатка и бавно се обърна. Озова се лице в лице с жена с гъста коса и остри черти на лицето, която стоеше зад нея.

— Здравейте, госпожо Джонсън — учтиво поздрави тя.

Бети я удостои с бегла усмивка.

— Едва те познах. Изглеждаш толкова различна.

— Толкова нормална, искате да кажете?

Бети я изгледа озадачено.

— Какво?

— Няма значение. — Айрини сложи салатата в количката си и хвана дръжката. — А сега, моля да ме извините, имам да свърша още доста неща.

Бети бързо се окопити и стисна дръжката на своята количка.

— Сигурно е било ужасен шок да откриеш мъртва бедната Памела Уеб.

С периферното си зрение Айрини видя как още две пазаруващи жени спряха количките си наблизо. Едната се преструваше, че си избира моркови. Другата взимаше картофите един по един от купчината пред нея, сякаш бяха късчета самородно злато. И двете бяха наклонили глави — знак, че слушат напрегнато.

— Да, действително — отвърна Айрини и заобиколи с количката си тази на Бети Джонсън.

— Чух също, че симпатичният Люк Данер е бил с теб, когато си намерила тялото — не се отказваше Бети, която засили количката си след нея. — Ти си отседнала в курорта, нали?

— Да. — Айрини подкара количката към другия край на пътеката и се мушна между рафтовете, пълни със стекове с по шест бири и с бутилки вино.

Тя избра едно евтино вино, после се поколеба. Люк ѝ се струваше от онези мъже, които предпочитат бира.

— Някой забелязал, че си била малко разстроена тази сутрин, след като си разговаряла с шефа на полицията Макферсън и сенатор Уеб — подвикна Бети след нея. Айрини сграбчи бутилката вино и продължи напред. Чуваше как количката на Бети набира скорост след нея.

— Знаеш ли, Памела Уеб имаше доста проблеми — продължаваше да бъбri преследвачката ѝ. — Винаги си е била дива. Ами да, спомням си, когато баща ти я хвана да се дрогира с някакви местни хлапета в навеса с лодките в старото пристанище. Разбира се, наложи се да потули цялата работа, защото в крайна сметка тя беше дъщеря на Райлънд Уеб. Но всички в града знаеха какво се бе случило.

Това преля чашата. Айрини спря внезапно, пусна дръжката на количката си и бързо отстъпи встрани.

Бети Джонсън, която я следваше съвсем отблизо и караше количката си твърде бързо, не успя да спре навреме. Количката ѝ се

блъсна в тази на Айрини и се чу оствър метален звук. Бети се олюя от удара.

Айрини учтиво ѝ се усмихна.

— Струва ми се, че паметта малко ви изневерява, госпожо Джонсън. Баща ми не е правил никакви услуги на Райлънд Уеб.

Бети цъкна снизходително.

— Хайде сега, скъпа, всички знаят какво правеше Памела под онзи навес.

— Както също така знаят, че съпругът ви е бил мъртво пиян през онази нощ, когато бълснал пикапа си във витрината на магазина на Тарант Хардуер.

Бети я зяпна изумено. После лицето ѝ стана пурпурочервено от гняв.

— Ед не беше пиян. Беше инцидент.

— Може да се каже, че татко потули същия този инцидент, защото не арестува Ед, нали? Той знаеше, че съпругът ви току-що е бил уволнен. Знаеше, че ако го арестува за шофиране в пияно състояние, ще му бъде много трудно да си намери нова работа.

— Казах ти, че беше инцидент. Баща ти го разбра.

— Инцидент. — Айрини се огледа и видя в дъното на пътеката една съмътно позната физиономия. — Също като онъя случай, когато Джейф Уилкинс и двама негови приятелчета инцидентно откраднаха новия пикап на Хари Бенсън и решиха да се поразходят с него по Бел Роуд.

Ани Уилкинс пребледня.

— Как се осмеляваш да изваждаш наяве тази стара история? Това беше само детска лудория.

— Беше кражба на автомобил и ти гарантирам, че Бенсън беше решил да повдигне обвинение — заяви Айрини. — Но баща ми го разубеди, посъветва го да се успокои и да не го прави. После татко си поговори със сина ти и приятелите му. Здравата ги изплаши. И знаеш ли какво? Джейф и съучастниците му се отърваха без обвинение и без полицейско досие.

— Това се случи преди години! — избухна Ани. — Трябва да ти кажа, че сега Джейф е адвокат.

— И това ако не е една от малките иронии на живота. Сигурна съм, че татко щеше да го намери за много забавно. — Айрини се

обърна бавно на пети, за да си избере нова мишена сред малката тълпа.
— Я да видим кой друг се е облагодетелствал от начина, по който баща
ми си вършеше работата?

Малката групичка в дъното на пътеката видимо се развълнува.
Две от жените в дъното рязко обърнаха количките си, опитвайки се да
се измъкнат незабелязано.

Айрини си избра една жена с боядисана в червено коса, която
припряно се опитваше да се скрие зад рафта с консервиранi
зеленчуци.

— Беки Търнър, ако не се лъжа? Помня те. Спомням си също
времето, когато дъщеря ти се беше забъркала с някакви момчета,
дошли тук през лятото на почивка, които причиниха толкова много
неприятности...

Беки замръзна като сърна, уловена от силните светлини на
автомобилни фарове, след което се спусна към касата.

Всички пазаруващи се раздвишиха, бутайки енергично количките
си към най-близкия изход. Настана шумно дрънчене и трополене, но
после се въздиши тишина.

Айрини реши, че е останала сама на пътеката между рафтовете с
бира и вино. Тогава усети нечие присъствие зад гърба си.

Обърна се бавно и видя привлекателна жена на средна възраст,
която развеселено я наблюдаваше.

— Здравей, Айрини — каза жената.

— Госпожо Карпентър?

— Наричай ме Тес. Вече не си в класната стая. Няма нужда от
официалности.

Тес Карпентър забута количката си към нея. За пръв път, откакто
бе пристигнала в града, Айрини изпита приятната вътрешна топлина,
която обикновено идва с хубавите спомени.

Тес преподаваше английски в гимназията на Дънслей. Младата
учителка навремето ентузиазирано бе окръжавала страстта на Айрини
към книгите, както и желанието ѝ да пише.

Гъстата ѝ коса с цвят на мед бе с изрусени кичури, за да скрият
сивите коси, и в ъгълчетата на очите ѝ се бе образувала фина мрежа от
бръчици, но иначе Тес почти не изглеждаше оstarяла.

— Както виждам, успя да опразниш магазина — засмя се Тес. —
Поздравления. Памела щеше да се гордее с теб. Тя обичаше

пикантните сцени, нали?

— Да, но само когато тя беше в центъра им.

— Истина е. — Лицето на Тес омекна. — Как си, Айрини? Чух, че си станала журналист?

— Работя в малък вестник в един град по крайбрежието. Ами ти?

Все още ли преподаваш в гимназията?

— Да. Сега Фил е собственик на гаража.

Айрини се усмихна.

— Татко винаги казваше, че Фил прави чудеса с колите.

— Баща ти беше прав. — Някогашната ѝ учителка я огледа с искрена загриженост и симпатия. — Нямаше как да не чуя за станалото. Целият град говори за Памела. Съжалявам, че тъкмо ти си я намерила.

— Дойдох в града само защото тя поиска да говори с мен. След седемнадесет години мълчание тя ми изпрати имейл, в който пишеше, че иска да се видим. Но така и не успяхме да се срещнем.

— Наистина ли смяташ, че има някаква загадка около смъртта ѝ?

Айрини се усмихна безрадостно.

— Слуховете наистина се разпространяват много бързо.

— Това е Дънслей, забрави ли? Новините се движат със скоростта на светлината.

По пътеката към тях приближи жена с приятно лице и конска опашка.

— Здравей, Айрини. Санди Пейс. Помниш ли ме? Преди бях Санди Уордън. Бях една година след теб в гимназията.

— Здравей, Санди — поздрави я Айрини. — Радвам се да те видя отново. Как си?

— Добре, благодаря. Веднага след гимназията се омъжих за Карл Пейс. Вече имаме две деца. Карл е в строителството. Има доста работа.

— Радвам се — каза Айрини. — Поздравления за децата.

— Благодаря. Те са доста буйни и голяма част от заплатата на Карл отива за дрехи, но се справяме. В момента строим нова къща.

— Това е чудесно, Санди.

Санди изпъна решително рамене.

— Виж, чух какво каза на Бети Джонсън и останалите. Просто исках да ти кажа, че имаше пълното право да насолиш така тези клюкарки.

— Боя се, че се поддадох на гнева си и избухнах ненужно.

— Радвам се, че го направи. Истината е, че много хора тук имат причина да са благодарни на баща ти. Не съм ли права, Тес?

— Абсолютно — съгласи се Тес. — Забележително е как понякога хорската памет може да бъде толкова къса.

— Имало е много случаи, когато Хю Стенсън без много шум е уреждал нещата, така че някой да не отиде в затвора или да не свърши с досие, или просто да не се почувства засрамен до смърт — добави Санди. — Освен това той знаеше как да пази тайни.

Айрини се изпълни с прилив на признателност.

— Благодаря ти, Санди.

— Една от тези тайни засягаше мама и мен. Моят втори баща, Рич Харел, беше зъл, много зъл човек. Често се напиваше и биеше майка ми, а след това започна да ме преследва.

— Не знаех — промълви Айрини. Изпита странен потрес. Как е могла да не разбере какво е ставало в онази къща?

— Разбира се, че не си знаела — спокойно каза Санди. — Аз никога не съм казала нито дума никому. Нито пък мама. Тя искаше да напусне Харел, но се боеше, че той може да я убие, както и мен. Както казах, тя не каза на никого, но шефът на полицията Стенсън някак си бе разbral какво ставаше. Един ден дойде у дома и каза на Харел да се качи с него в колата му. После той подкара нанякъде и дълго време ги нямаше. Когато се върнаха, забелязах, че Харел е доста нервен. Той си събра нещата и същия ден напусна града. Оттогава никога повече не сме го виждали.

Тес се намръщи.

— Мъжете от този тип обикновено не изчезват толкова бързо само защото са си побъбрили с някое ченге.

— Правят го, ако са наистина изплашени — възрази Санди. — След няколко години чухме, че Харел се напил, бълснал се с колата в едно дърво и умрял. Ние празнувахме — мама и аз. Тогава тя ми каза какво се случило през онзи ден, когато Хю Стенсън го бе извел да си поприказват насаме в колата му.

— И какво се е случило? — попита Айрини.

При спомена очите на Санди заблестяха от задоволство.

— Не знам как го е постигнал, но шерифът открил по някакъв начин, че Харел веднъж обрал един наистина много опасен мъж в Сан

Диего — тип, който перял парите на южноамериканските наркобарони. Харел инсценирал смъртта си и отмъкнал голяма сума в брой. Баща ти предупредил бившия ми пастрок, че ако отново се доближи до Дънслей или просто се случи нещо с майка ми или мен, той ще се погрижи онзи тип от Сан Диего да узнае, че човекът, който му е откраднал парите, съвсем не е мъртъв.

Айрини леко потрепери.

— Никога не съм чувала тази история.

— Нито пък аз — присъедини се Тес.

Санди ги изгледа многозначително.

— Както вече казах, Хю Стенсън съумя да опази много от мръсните тайни на този град. Отнесе ги в гроба си.

10.

Сам взе дистанционното и изключи дразнещия глас на твърде наперената, прекалено засукана мадама, която четеше вечерните новини. Облегна се назад в удобния стол с висока, подвижна облегалка и поставка за краката и затвори очи.

Вината се стовари върху гърдите му като тежък камък. Запита се дали дъхът му няма да секне завинаги под тежестта ѝ. Може би това нямаше да е най-лошото нещо на света.

През последните години се справяше доста добре. Трябваше да положи много усилия, но накрая успя да изтика вината в най-отдалечената и дълбока дупка на съзнанието си и да захлопне отгоре ѝ тежкия капак на забравата. Е, имаше и някои проблеми. Прецака брака си, но това не беше нещо толкова необичайно. Беше се случило на много хора.

Но що се отнася до плюсовете, можеше да се каже, че бе постигнал нещо важно — беше успял да стане добър полицай, такъв, какъвто Хю Стенсън би одобрил. Помагаше на закона в Дънслей. Никога не бе приел подкуп, не че подкупните бяха голямо изкушение в един град, където заплатите се движеха в порядъка от скромни към ниски. И пазеше тайните на хората, точно както Стенсън го бе учили.

Напоследък си мислеше дали да не се опита да не възстанови това, което в този град минаваше за социален живот. Пет-шест пъти през последния месец почти бе вдигал слушалката, за да ѝ се обади. Но винаги се бе разколебавал. Тя беше добра жена, хубава, мила и състрадателна. Проблемът беше, че гледаше на него като на приятел. Не беше сигурен как ще реагира, ако се опита да превърне приятелството им в нещо друго.

Погледна към телефона на масичката до стола. Едно бе сигурно — сега вече не можеше да ѝ се обади. Завръщането на Айрини Стенсън бе променило всичко. Само един поглед към онези питащи очи, и вината, която бе заровил толкова грижливо, бе започнала да се надига от гроба.

Знаеше, че нищо, което бе постигнал като шеф на полицията, не може да компенсира това, което бе извършил преди седемнадесет години.

11.

Оглушителният рев на някакво хард рок парче загърмя от бунгало номер шест точно когато Айрини подаваше бутилка бира на Джейсън.

— Това преля чашата — заяви Люк, отдръпна се от стената, върху която се бе облегнал, и оставил бутилката с бира на масата. — Знаех си, че ще си имам проблем с тези момчета, още когато Максин ги регистрира този следобед. Веднага се връщам.

Отвори вратата към задната веранда и излезе навън.

Айрини го наблюдаваше, докато се спускаше надолу по стъпалата и после решително закрачи между дърветата към съседното бунгало.

— Винаги е удоволствие да наблюдаваш Люк в действие — одобрително рече Джейсън и се усмихна широко в щастливо очакване.
— Отиде до прозореца, откъдето можеше да вижда по-добре провинилото се бунгало. Сега е пред вратата. Давам на музиката още пет секунди, максимум шест. Едно, две, три...

Внезапно се възцари тишина.

— Е, да кажем три — обобщи Джейсън.
— Брат ти наистина излъчва нещо особено — отбеляза Айрини.
— Няма начин, след няколко години във флота.
— Знам. — Тя отвори хладилника и извади измитата и свежа салата. — Баща ми беше флотски офицер.

Джейсън подсвирна.

— Значи ето какво било.
— Какво?
— Ами това, че, изглежда, разбиращ Люк много по-добре от повечето жени, които познавам.

Тя го погледна смяяно.

— И какво те кара да си мислиш, че го разбирам?
— Предполагам, нещо в начина, по който вие двамата общувате помежду си. Той дава заповеди. Ти ги пренебрегваш. Изглежда, че се

получава добре и за двама ви. — Джейсън сви рамене и смени темата.
— Имаш ли нужда от помощ за вечерята?

— Благодаря, но мисля, че всичко е под контрол. Колко дълго ще останеш?

— Утре сутринта се връщам в Санта Елена. Имам среща с един от доставчиците. Дойдох само за да видя как се оправя Люк и да се уверя, че ще дойде за купона по случай рождения ден на Стария.

Тя отвори вратата на печката.

— Кой е Стария?

— Така наричаме татко. — Той огледа с жив интерес тавичката, която тя извади. — Хей, това царевичен хляб ли е?

— Да. Обичаш ли?

— О, да. Но в сравнение с Люк определено съм новак в лигата на любителите на царевичния хляб. Той направо го обожава. Всъщност той обича всяка домашно приготвена храна. Мисля, че е изял прекалено много флотски манджи.

— За онези полуготови храни ли говориш?

— Именно. — Джейсън одобрително подуши уханието, което се разнасяше от тавичката. — Люк не е ял много домашно приготвена храна, откакто е завършил колежа, а това беше доста отдавна. Веднъж беше женен за малко, но бившата му съпруга не готвеше. Беше се специализирала по храната, която доставят вкъщи.

— Люк е бил женен? — чу се да пита тя. Надяваше се да го е казала с възможно най-различния си тон. Просто като репортер, който си върши работата. Проучва миналото.

— Не се тревожи, тя отдавна е извън играта. Трябва да има пет или шест години, откакто са се разделили. Едно от онези импулсивни хрумвания. Продължават около пет минути.

— Разбирам.

— Е, всъщност продължи малко по-дълго. Бяха заедно няколко месеца, преди да изпратят Люк зад граница. Когато се върна, съпругата му най-после бе осъзнала, че Люк е нещо повече от един добре изглеждащ мъж в униформа. Беше стигнала до заключението, че не желае повече да бъде съпруга на флотски офицер.

— Люк не се ли е женил втори път?

Тя мигом разбра, че бе навлязла в забранена територия. Откритото, весело и дружелюбно изражение на Джейсън внезапно се

помрачи — все едно бе паднала някаква защитна бариера.

— Преди шест месеца беше сгоден, но... — Младият мъж мъкна изведнъж, сякаш бе казал повече, отколкото бе възнамерявал.
— Имаше проблем. Нещата не се получиха.

Айрини усети под лъжичката си познатия гъдел на любопитството. Тук има някаква загадка, реши тя. Какво бе казал Люк за семейните тайни? *Но едно е сигурно — всяко семейство си има своите.*

Тя поръси малко едро смляна сол върху трите филета от съомга, които бе купила в „Дънслей Маркет“. Беше избрала рибата от щанда за замразени храни, след като си спомни съвета на майка си относно пазаруването на риба в „Дънслей Маркет“. *Никога не купувай прясна. Не се знае откога е.*

— И къде ще бъде купонът за рождения ден? — попита тя, опитвайки се да съживи замирация разговор.

— В Санта Елена. — Джейсън изглеждаше облекчен, че тя бе сменила темата. — Там е семейният ни бизнес.

— И какъв по-точно е този бизнес?

Джейсън повдигна вежди.

— Май Люк не ти е разказал много за себе си?

— Не, не е. — Тя извади от хладилника бутилката евтино бяло вино, което също бе купила в „Дънслей Маркет“, и я остави върху плота. — Бяхме доста заети. Нямахме време за опознавателни разговори.

— Да, предполагам, че е било така. — Джейсън изучаваше внимателно бутилката вино, която Айрини отваряше. — Но ми се струва, че той не желае да говори за семейния бизнес, защото Стария и неговият партньор му оказват голям натиск, за да се присъедини към тях. Чувала ли си някога за марката „Елена Крийк Винярд“?

— Разбира се. Всички от лозарския регион са чували за марката „Елена Крийк Винярд“. Класически, висококачествени вина. Спечелили са много награди.

— И ние смятаме така — каза Джейсън.

Тя погледна етикета на бутилката.

— Май сграфих с това.

— Не се тревожи за виното.

— Значи семейството ти притежава винарните „Елена Крийк Винярд“.

— Баща ми и партньорът му Гордън Фут са основали фирмата преди четиридесет години. Стария се грижи за стратегията, а Гордън е винарят. Имали са мечта и тя се е сбъднала. А сега искат да предадат тази мечта на следващото поколение.

— А какво мисли следващото поколение по въпроса?

Джейсън се усмихна кисело.

— Брат ми Хакет и аз сме на линия. Също и Кати. Дъщерята на Гордън. Всъщност едва ли някой би ни удържал настани от бизнеса. Той е в кръвта ни.

— Но това не се отнася за Люк?

— Така твърди той, но окончателното заключение на семейството е, че той не знае какво иска. Виждаш ли, Люк никога не се е занимавал с нещо достатъчно дълго. Да вземем например колежа.

— Напуснал го е?

— Справяше се страховто. Защити бакалавърска степен и бе приет да продължи обучението си. Всички мислеме, че ще се занимава с наука.

— Какво е изучавал?

— Няма да повярваш — засмя се Джейсън. — Класическа философия.

Първоначалната ѝ реакция бе пълно изумление. После избухна в смях.

— Шегуваш се. Окончателно ме обърка.

— Не позволявай да те заблуди маската на „бивш флотски“. Както казах, всички смятаха, че той ще се отдае на света на чистата наука, който изглежда така далеч от реалния живот, но Люк ни заяви, че е постъпил във флота. За всички ни беше истински шок. Беше изпратен на тренировъчен лагер за някаква нова военна стратегия или нещо от сорт. Всъщност успя да защити доктората си по философия в армията. Но получи ново назначение. Всъщност много нови назначения.

— Много?

— През последните години нещата във военноморския флот бяха доста напрегнати.

Тя потръпна.

— Да, знам.

— Както и да е, преди шест месеца се уволни. Позволи на Стария и Гордън да го убедят да започне работа във винарната.

— Доколкото разбирам, това начинание не се е оказало особено успешно.

— Би могла да го наречеш пълна катастрофа. Както вече ти казах, по същото време Люк се сгоди, но годежът също се провали. — Джейсън махна с ръка. — И ето как се озова в Дънслей, за да си губи времето с някакъв полуzapаднал стар рибарски курорт.

— Позволи ми да отгатна. Семейството е дълбоко обезпокоено.

— Въщност част от него е направо паникъсано — призна Джейсън. — Лично аз смяtam, че Люк е от онези хора, на които им е нужно известно време, за да открият истинското си място в живота. Обаче останалите се тревожат, че пропада.

Тя се замисли за миг, сетне поклати глава.

— Не смяtam, че е така. Тъкмо обратното, бих казала. Люк може и да е поел по различен път, но той знае какво прави.

— Присъединявам се към мнението ти. — Джейсън се поколеба. За пръв път лицето му доби сериозно изражение. — Но не можеш да обвиняваш семейството, че се беспокои за него. Люк навсярно не ти е казал, но през последните няколко години преживя доста тежки моменти.

Тя се замисли за онова, което бе зърнала веднъж или дваж зад непроницаемата като стомана бариера в очите му.

— Донякъде го усетих.

— Той е много добър в работата си. Някъде на дъното в чекмеджето му има скътани доста медали. Но такива неща си имат своята цена.

— Знам — тихо промълви младата жена.

Напрежението изчезна от лицето на Джейсън.

— Предположих, че си се досетила. Както вече казах, вие двамата си общувате доста добре. Което е малко странно, защото не бих определил Люк като много общителна личност. — Мълкна и се взря през прозореца. — Това не се отнася до способността да раздава заповеди. В това отношение е много добър.

Вратата рязко се отвори. Люк влезе в кухнята. Спра се и изгледа подред брат си и Айрини.

— Какво става? — попита.

Айрини му се усмихна лъчезарно.

— Току-що открих, че смятам да поднеса нещо, което може да бъде наречено, меко казано, непретенциозно вино на двама ценители, отраснали в една от легендарните калифорнийски фамилии винопроизводители.

— Казах ѝ да не се притеснява за това — увери го Джейсън. — Още повече че ще има царевичен хляб.

— О, боже! — възклика с благоговение Люк. — Царевичен хляб!

— Езикът ти е увиснал едва ли не до земята — скастри го Джейсън. — Внимавай да не посрамиш семейството с лакомията си.

— Какво каза на онези момчета от шесто бунгало, които бяха пуснали високо музиката? — намеси се Айрини, докато изваждаше тапата на бутилката.

Люк сви рамене.

— Просто им напомних за едно от основните правила в политиката на управата на курорта: не бива да се беспокоят останалите гости.

Айрини се наведе, за да провери съмгата.

— И това бе достатъчно, за да ги накара да намалят звука?

— Освен това им напомних, че съм техен съсед и им дадох съвсем ясно да разберат, че ако незабавно не намалят звука, лично ще ги изхвърля един по един в езерото.

Джейсън се ухили.

— Както казах, Люк е страхoten, когато става дума за заповеди.

— Не бих искала да давам съвети на един начинаещ в хотелиерския бизнес — заговори Айрини, — но ако смяташ да успееш в това поприще, трябва да възприемеш малко по-дипломатичен подход към гостите си.

— Люк е служил във флота, а не във Външното министерство — поясни Джейсън. — Двете нямат нищо общо.

Айрини извади филетата изпод грила.

— Известно ми е.

12.

Люк се събуди в мрака. Далечното бръмчене на хеликоптер се стопи в нощта заедно с последните видения от съня.

Седна бавно на ръба на леглото. Струйки пот се стичаха по гърдите и гърба му под тениската. Беше напълно буден и нащрек. Всичките му сетива бяха изострени, готови за битка.

Добре познаваше това усещане. Знаеше, че единственият лек е да се раздвижи наоколо, за да изразходва малко адреналин и да се фокусира върху нещо друго, за да прогони окончателно съня.

Този път кошмарът беше по-мъчителен от друг път. Бродеше из тесни улици и тъмни алеи сред някакъв древен град много преди първите заселници да зърнат очертанията на Северна Америка. Там, в сенките, той и хората му участваха в смъртоносна военна игра в три измерения, в която врагът можеше да бъде навсякъде — над теб, зад теб, отпред или дори из лабиринта от тунели под краката ти. Нямаше безопасна зона, никакво място, където можеш да отдъхнеш за час или два, за да позволиш на изтощените сетива да се възстановят. Единственият начин да оцелееш бе да останеш постоянно буден и нащрек.

Не се задълбочавай в това. Фокусирай се върху нещо друго. Знаеш правилото. Изпразни главата си от тези мисли.

Натисна малкия бутон отстрани на часовника си, за да види колко е часът. На зелената светлина, която премигна за миг, видя, че беше един без десет.

Изправи се, но не запали лампата до леглото. Не искаше да събуди Джейсън, който спеше дълбоко на дивана в предната стая. Отиде до прозореца и открепри завесата.

Езерото се къпеше в лунна светлина. Бунгалото, в което Максин бе настанила рокаджиите, тънеше в мрак. Но всички прозорци в бунгалото на Айрини светеха ярко в нощта.

Той знаеше какво трябва да направи, за да освободи част от енергията, пулсираща във вените му. Но също така отлично знаеше, че

е против всякакви правила хотелиерите да досаждат на гостите си от женски пол.

Доста глупави правила.

Отиде до очуканото старо дървено бюро покрай отсрещната стена и включи лаптопа. Може би малко работа върху „Проектът“ щеше да отърси съзнанието му от остатъците от съня. Всъщност нали тъкмо такъв бе замисълът, довел до създаването на „Проектът“. Или по-просто казано, стратегията му беше да замени една идея фикс с друга. Звучеше добре на теория и много нощи се бе получавало добре и на практика.

Екранът на компютъра примигна и светна очаквателно. Той отвори файла и бегло прегледа текста, докато стигна до главата, върху която бе работил през последната седмица.

Тихият звук от двигателеля на малка кола, движеща се на бавен ход, прекъсна мислите му. Люк спря по средата на изречението и внимателно се заслуша. Ако онези приятелчета от бунгало номер шест бяха решили да отидат да се позабавляват в града, щяха да останат дълбоко разочаровани. По това време заведението на Хари вече бе затворено.

Той зачака, но никакви фарове не прорязаха тъмнината. Който и да беше зад кормилото, караше към главния път без светлини.

— По дяволите! — Люк скочи на крака и грабна джинсите си, метнати върху облегалката на стола. — Ето че тя пак излиза.

Нахлузи джинсите, дръпна тъмната риза от закачалката, напъха крака в маратонките и изхвръкна на бегом от стаята.

Когато мина покрай дивана, Джейсън надигна глава.

— Къде отиваш по това време? — промърмори сънливо.

— Навън.

— Добре. — Главата на брат му се отпусна отново върху възглавницата. — Разбрах, че си загубен, още когато видях царевичния хляб.

13.

Мисълта да се върне в къщата, особено в този час на нощта, я изпълваше със страх.

Айрини спря пред вратата на пералното помещение. Мракът я обгръщаше отвсякъде. Извади ключа от джоба на тренчкота си. Малкото фенерче беше с нея, но не смееше да го включи, докато не влезе вътре. Освен това бе взела предпазни мерки и бе паркирала колата надолу в уличката.

Тази нощ не искаше да рискува да я видят близо до лятната вила на семейство Уеб. Това, което възнамеряваше да направи, можеше навярно да се квалифицира като незаконно влизане в чужда собственост. А Сам Макферсън и без това не беше доволен от присъствието ѝ. Не искаше да му дава основание да я принуди да напусне града.

Призрачен бриз прошумоля между клоните на дърветата. Очертанията на къщата се губеха в сенките на нощта. Но сега, за разлика от миналата нощ, в предната стая не светеше никаква светлина.

Тя отключи вратата, пусна ключа в джоба си и затаи дъх, докато пристъпяше сред непрогледния мрак на помещението. Затвори бързо вратата, измъкна малкото и тънко като молив джобно фенерче и го включи.

В мига, в който тесният лъч проряза сенките, можа да си поеме отново дъх.

Пое предпазливо по коридора и се насочи към стълбата, водеща от дневната и трапезарията към горния етаж. Тъмнината долу беше поплътна. След секунда се досети, че някой бе дръпнал завесите пред високите до тавана прозорци, след като тялото на Памела е било отнесено. Сигурно Сам, реши тя. Целял е навярно да предпази къщата от нездраво любопитство, но това беше добре за нея — нямаше защо да се тревожи, че някой отвън ще забележи тънкия лъч на фенерчето.

Изведнъж бе разтърсена от странен шок, когато осъзна, че тази нощ къщата прилича на снимка от списанието „Къщи и градини“. Може би трябваше да усети нещо зловещо и тайнствено в една къща, където наскоро бе умрял човек. Но Памела не беше жестоко убита, нито бе намерила трупа ѝ, облян в кръв, напомни си тя — само алкохол и хапчета.

Алкохол и хапчета. Класическа комбинация за самоубийство. Ами ако тя грешеше, а всички останали бяха прави? Ако Памела наистина си бе отишла от свръхдоза?

Добре, в такъв случай аз съм само един конспиративен теоретик.

Не остана дълго нания етаж. Ако Памела беше оставила никакви тайни знаци, преди да умре, то те със сигурност бяха в стаята ѝ.

През онова лято, когато двете с Памела бяха близки, тя познаваше спалнята на приятелката си почти толкова добре, колкото своята. Беше прекарала много часове на горния етаж в тази къща — слушала последните модни хитове, разговаряха за момчета, четяха безброй списания за мода и клюкарски списания за знаменитости.

Айрини се качи по стълбата към втория етаж и се запъти към стаята, която бе спалня на Памела, докато тя беше тийнейджърка. Вратата бе леко открехната.

Това не би било възможно преди седемнадесет години. През онези дни Памела винаги държеше вратата си затворена и си имаше основателни причини за това. Криеше доста неща от баща си и икономката, включително хапчетата против забременяване, презервативите и тайнствените пакетчета, която тя твърдеше, че били наркотики с високо качество. Снабдявали я дилърите, които висели край тузарското ѝ училище.

Памела беше много горда с тайното място, което бе измислила, за да крие съкровищата си — толкова горда, че ѝ го бе показала едва след като я бе накарала да се закълне да пази тайната до гроб.

Айрини изтръпна от вълнение, докато се придвижваше из стаята. Тъкмо споменът за скривалището на Памела я бе примамил тук тази вечер. Вероятността да намери нещо там можеше да ѝ даде някакво обяснение или да разсее подозренията ѝ, но все пак беше някаква отправна точка.

И в тази стая завесите бяха пътно спуснати. Облекчена, че не ѝ се налага да внимава заради светлината на фенерчето, тя обиколи стаята с лъча.

Шокът прогони обзелото я преди малко вълнение. Едно студено усещане за *deja vu* смрази сетивата ѝ.

Явно тук нищо не се е променило.

Пристигна бавно из стаята, изтръпната от нерви. В действителност мебелировката в помещението на долнния етаж също не бе променена, но това не бе окказало същото въздействие, тъй като обстановката бе типична за възрастни обитатели. Дори преди седемнадесет години обзаведената в розово и бяло спалня на Памела ѝ бе изглеждала прекалено сладникава, прекалено невинна за изисканата и известна сенаторска дъщеря. Тази нощ леглото с балдахина, фините като паяжини облаци от прозрачна розова драперия и розовите сатенени възглавници изглеждаха някак странно зловещи.

Още един случай, в който времето бе спряло, помисли си младата жена. Трудно ѝ беше да си обясни защо тази стая не е била декорирана отново. Със сигурност Памела е имала нужда от нея, когато е водила приятелите си в лятната семейна вила край езерото.

Бедната Памела. Дали е била толкова привързана към спомените си от детството, че не е могла да понесе мисълта да промени старата си спалня? Това не бе типично за Памела. Тя винаги бе обичала риска; забранените неща винаги я бяха възбудждали. Освен това обичаше модата.

Но Памела все пак беше момиче, което бе загубило майка си на пет години, напомни си Айрини. Може би една част от нея се е опитвала да се вкопчи в спомените за онази разрушена връзка чрез тази стая.

Имаше толкова много неща, които така и не успя да разбере у Памела. Дори не знаеше защо през онова далечно лято Памела ѝ бе избрала за своя най-добра приятелка. Навремето не се бе опитвала да обясни невероятния си късмет. За нея беше достатъчно да бъде в сянката на опасното блестящо сияние на Памела; достатъчно, за да се преструва, че тя също е лошо момиче. Но с течение на годините често се бе питала какво бе намерила Памела у нея.

Прекоси стаята с легло на приказна принцеса, избра една от розовите сатенени възглавници и я подпрая на таблата. Нагласи

фенерчето на възглавницата, така че лъчът му да сочи право към ключа на стената.

Пъхна ръка в един от джобовете и извади отвертката, която бе донесла със себе си. Внимателно я нагласи върху едно от винтчетата, крито придържаха капачето на ключа към стената.

Докато развиващо винтчето, в съзнанието ѝ изплуваха думите на Памела от онази нощ, когато ѝ разкри скривалището си.

Типично за момчетата е да си крият нещата зад капачето на ключа на лампата. Никой не би се досетил, че едно момиче може да има подобно скривалище.

Със сигурност не и такова момиче, което живееше в розово-бяла спалня на принцеса, помисли си Айрини, докато отвинтваше второто винтче.

Остави освободените винтове върху масичката до леглото и се зае с втория комплект, който придържаше капачето. След минута махна капачето от стената.

С разтуптяно сърце грабна фенерчето и освети гнездото.

Нещо месингово проблесна на светлината. Дъхът ѝ секна в гърлото, когато осъзна, че това беше ключ.

Протегна ръка и взе малката си находка. Поднесе го по-близо към светлината, за да го разгледа по-добре, и остана разочарована, когато видя, че приличаше на най-обикновен ключ.

Зашо Памела ще държи резервния ключ за къщата в скривалището си?

Пусна ключа в джоба си и взе капачето.

Тъкмо затягаше и последното винтче, когато чу звука от отварянето на врата на долния етаж.

Кръвта във вените ѝ се вледени.

Вече не беше сама в къщата.

14.

Почти безшумното тупване на отвертката върху дебелия бял килим в краката ѝ я извади от транса.

Айрини пое дълбоко дъх.

От тъмнината нания етаж се чу проскърцване на дъски. Някой се движеше из къщата. Неканеният посетител не бе запалил нито една лампа.

Крадец, помисли си младата жена. Това бе най-логичното обяснение. Някой местен вандал бе решил да види какво може да отмъкне от дома на една мъртва жена.

Тя чу шума от стъпките му в предния коридор. Който и да беше долу, не си даваше труд да се движи безшумно. Айрини се замоли дано да не е разбрали, че в къщата има още някой. Но ако търсеще пари или ценности, без съмнение след малко щеше да се качи на горния етаж.

Трябаше да се измъкне оттук, преди да я е открил. Хората, които се натъквали на крадци, биваха убити. Понякога се питаше дали именно това не се бе случило и с нейните родители.

Отърси се от паниката, която заплашваше да я задуши, и се опита да се съредоточи. Единственият начин да напусне къщата оттук беше стълбата, чиято добра част се виждаше идеално откъм дневната и трапезарията на първия етаж. Който и да беше долу, щеше да я съзре веднага, ако се опита да напусне вилата по този път.

Осъзна, че фенерчето ѝ все още светеше. Бързо го угаси. В следващия миг събра всичките си сили, за да се преобри с вълната от паника, която я зала ведно с тъмнината.

Отпусна се на колене и затърси падналата отвертка. Когато треперещите ѝ пръсти напипаха хладната пластмасова дръжка, почувства неочекван прилив на адреналин. Отвертката не беше кой знае какво, но беше единственото оръжие, с което разполагаше в момента.

Не мисли за това. Няма да ти се наложи да влезеш в ръкопашни схватка. Ще постъпиш разумно и ще се скриеш, докато този долу

открие това, за което е дошъл.

Все пак имаше едно голямо предимство. Познаваше разположението на къщата. Спалнята на Памела беше капан. Нямаше къде да се скрие.

Хубавото беше, че подовете на горния етаж бяха застлани с дебели килими, а неизвестният посетител на долния етаж вдигаше доста шум. Ако внимаваше, можеше да се измъкне оттук, без да я чуе.

Изу мокасините си. С обувките в едната ръка, тя се прокрадна на пръсти към вратата на спалнята.

Под прикритието на шума, идващ от долния етаж, Айрини мина покрай стаята за гости и банята.

Спра се чак когато стигна до площадката на стълбището. Притисна се към стената и се осмели да надникне зад ъгъла.

В подножието на стълбите шареше тесен сноп светлина, но сенките ѝ пречеха да различи нещо друго. Хищните нотки на страха се впиха в сърцето ѝ.

Когато чу отекването на обувки върху плочките в кухнята, тя се вмъкна в голямата спалня.

Завесите в тази стая бяха дръпнати. Лунната светлина проникваше косо през плъзгащите се стъклени врати върху светлия килим. Тя виждаше перилата на терасата с изглед към езерото.

Точно терасата беше нейната цел. Тя образуваше покрив над една ниша на долния етаж, където семейство Уеб обичаше да закусва. Нямаше стълба, която да стига до земята, но можеше да излезе на терасата, без да издаде присъствието си, и да се скрие в сенките на стряхата, за да изчака там, докато нощният посетител най-после си тръгне.

Прекоси безшумно килима, опитвайки се да синхронизира всяка своя стъпка с шума, идващ отдолу.

Стигна до плъзгащите се врати, отключи ги тихо, сетне се поколеба за миг.

Нещо металическо изтрака силно върху пода в кухнята.

Сега или никога, реши Айрини. Отвори вратата и пристъпи отвън на терасата.

Затвори зад себе си стъклените врати, като внимаваше да не издаде никакъв шум, и се запромъква в сенките към високия шкаф,

където семейство Уеб държаха през зимата масата и шезлонгите от терасата.

Секунда по-късно в голямата спалня проблесна сноп светлина. Неканеният гост вече беше на втория етаж.

Светлината изчезна почти мигновено. Мародерът бе излязъл от стаята и явно се бе запътил към някогашната спалня на Памела.

До момента, в който една длан се притисна към устата ѝ, изобщо не бе усетила присъствието на друг човек на терасата. Силни пръсти се сключиха около ръката, която стискаше отвертката, обезоръжавайки я само с едно леко извиване.

— Аз съм — прошепна Люк в ухото ѝ. — Не се плаши.

15.

Айрини едва не припадна от облекчение. Дойде ѝ твърде много. Още един шок за тази вечер — и щеше окончателно да превърти. Човешкото тяло едва ли можеше да понесе толкова много адреналин.

Люк се протегна през нея към дръжката на вратата.

Тя си помисли, че смята да влезе в къщата и да се изпречи пред крадеца. Нова вълна на паника атакува и без това разклатената ѝ нервна система.

Сграбчи ръката му с две ръце.

Той се спря. На лунната светлина Айрини видя как главата му се накланя към нея, явно бе любопитен защо тя се опитваше да го спре.

— Да не си полудял? — изговори думите само с устни и още по-силно стисна ръката му.

Той притисна устни към ухoto ѝ.

— Стой тук.

Не! Искаше високо да изкреши думата. Но мъжете като Люк не се поддават на емоционални въздействия.

— Пистолет — прошепна вместо това тя. *Пистолет. Който и да беше в къщата, сигурно бе въоръжен* — додаде мислено.

Люк я потупа по рамото — жест, който навярно целеше да я успокои. На нея ѝ се стори вбесяващо покровителствен.

Тя продължи да стиска ръката му и това малко го раздразни. Люк разтвори пръстите ѝ и тихо отвори вратата.

Лъхна ги силна миризма на керосин.

Стори ѝ се, че Люк промърмори нещо, което прозвучава като „мамка му“, но не беше сигурна, защото той се движеше прекалено бързо.

Затвори вратата, сграбчи ръката на Айрини и я повлече към парапета на терасата.

Тя със закъснение осъзна какво бе намислил.

Опита се да погледне философски на плана му. Няколко счупени кости щяха да причинят известно неудобство, но нямаше спор, че това

бе за предпочтение пред алтернативата.

— Всичко е наред. Преди малко дойдох по този път — прошепна Люк. — Дръж се за китките ми. Прехвърли се през парапета. Аз ще се опитам да те спусна колкото е възможно по-ниско. Долу е само трева и храсти. Гарантирам ти меко приземяване.

— О, разбира се! — Тя надникна през парапета. Гледката ѝ припомни единствения път, когато бе успяла да събере смелост, за да се изкачи до най-високия трамплин за скокове в басейна. Беше погледнала към бездната долу и тутакси се бе върнала обратно.

— Ами ти?

— Повярвай ми, ще съм точно зад теб. Това копеле е напоило добре цялата къща. Когато поднесе пламъка, мястото ще избухне като бомба. *Действай!*

Щом силните му пръсти се сключиха около китките ѝ, смелостта ѝ се възвърна. Пръстите му бяха като железни окови. Нямаше да я изтърве.

Прехвърли се тромаво през парапета и се озова увисната близо до земята. Люк я пусна. Тя тупна леко върху моравата, политна и падна на земята, изправи се, подпирайки се на дланите си, после ги избърса.

Вдигна глава и видя Люк, който тъкмо се спускаше надолу по стената. Остана да виси за миг, стъпи с единия си крак върху перваза на прозореца на нишата за закуска, след което скочи без усилие на земята. Айрини осъзна, че ръбът на перваза му бе помогнал да се изкачи на терасата. Мъжете и тази тяхна сила и умения.

Той сграбчи ръката ѝ.

— Да вървим.

Двамата се шмугнаха между дърветата.

Приглушеният тътен на товарен влак в далечината наруши нощната тишина.

Само дето в близост до Дънслей нямаше железница, помисли си Айрини.

Нямаше нужда да чуе съскането на пламъците или да усети горещата вълна зад гърба си, за да разбере какво се е случило. Къщата се намираше сякаш в центъра на огнена вихрушка.

Люк я дръпна да спре.

— Стой тук — нареди ѝ. — Имаш ли телефон?

— Да, но...

— Обади се на 911. — Той се обърна.

— За бога, къде отиваш? — извика тя след него.

— Да видя дали мога да хвана копелето. Той е дошъл до къщата пеша, също като нас. Вероятно е паркирал колата си някъде надолу по пътя. Може би ще успея да го настигна.

— Люк, все пак ми се струва, че идеята не е добра.

Но си говореше с нощта. Люк бе изчезнал в сенките.

Разнесе се силният шум на пръснато стъкло. Айрини гледаше като хипнотизирана как пламъците бързо погъщат вилата в огнената си прегръдка. Извади телефона от джоба си и набра 911.

Някъде в далечината се разнесе ревът на моторна лодка. Люк нямаше да успее да залови подпалвача. Мародерът не бе побягнал към колата си. Той бе използвал лодка.

16.

— Имам нужда от едно питие. — Люк затръшна вратата на бунгалото с едно рязко, решително движение. Пусна резето и се запъти към тесния кухненски бокс. — Остана ли още от онази бира?

— В хладилника. — Айрини го наблюдаваше уморена. Не можеше да отгатне настроението му. Това бяха първите му думи, след като приключиха разговора със Сам Макферсън на мястото на пожара. Според нея разговорът не бе минал особено добре. Мълчанието на Люк, докато пътуваха със сува, не разсея мрачното й впечатление. — Люк, съжалявам, че се забърка в тази история. Искам да кажа...

— Ако го кажеш още веднъж, не отговарям за действията си. — Той извади една бутилка от хладилника и я отвори. — Знаеш ли, за пръв път в живота си започвам да вярвам, че може би наистина съществува нещо като лоша карма. Нищо друго не може да обясни защо ми се натресе на главата тук, в Сънрайс, Лейк Лодж. — Отпи голяма глътка от бирата, отдалечи бутилката от устата си и я изгледа с присвити очи. — Искам да кажа, какъв е смисълът?

Тя видя, че едва сдържаше гнева си. Несправедливостта на обвиненията я раздразни. Застана в средата на стаята и скръсти ръце пред гърдите си.

— Не съм те молила да идваш тази нощ в къщата на Уеб.

— Не, дяволски си права, че не си. — Той се облегна на кухненския плот, кръстоса крака и отново отпи от бирата. — Всъщност ти потегли оттук с угасени фарове, опитвайки се да се измъкнеш, без да те усетя.

— Това не беше твой проблем.

— Може би не и в началото, но е дяволски сигурно, че сега е. — Повдигна вежди. — Осьзnavаш ли, че Макферсън в момента обмисля възможността ние двамата с теб да сме виновни за пожара тази нощ?

Тя преглътна с усилие.

— Да. Но нали тъкмо ние се обадихме в полицията.

— Няма да е първият случай, в който подпалвачът се обажда в пожарната, а след това обикаля наоколо, за да наблюдава суматохата.

— Знам го. Но Сам би трябало да е наясно, че ние нямаме мотив. Нито един от двамата няма да се облагодетелства от застрахователната полица, която навсярно ще трябва да бъде изплатена на семейство Уеб.

— Много от подпалвачите не го правят за пари. Те изпитват невероятна тръпка при вида на пламъците, пристрастени са към тях като към наркотиците. Но в случая не става дума за това. Говориш за мотиви? Да започнем с мен.

Тя се намръщи.

— Нямаш никакъв мотив.

— Именно — кимна той като преподавател, окуражаващ бавно мислещ студент. — Но ти, от друга страна, имаш.

Айрини едва не се задави от гняв.

— Какви, за бога, ги говориш?

— Няма да е нужно дълго да умуват, за да погледнат на теб като на потенциална заподозряна. Всички в града знаят, че си обсебена от идеята, че Памела Уеб е била убита. Ти искаш да накараш Макферсън да проведе сериозно разследване, нали?

— Да, но...

— Подпалването на пожар в къщата на жертвата със сигурност е начин да привлечеш вниманието му и да го заставиш да започне някакво разследване.

Думите му я ужасиха.

— Това е абсурдно. Никой няма да се хване.

— Ако го вярваш наистина, значи си заравяш главата в пясъка. — Люк я изгледа със студения, пресметлив поглед на преследвач. — Както и да го усукваш, аз съм твоето алиби за нощта на пожара, както и ти моето. Проблемът е, че нито един от двама ни не се ползва с особено голямо доверие тук, в Дънслей. Аз съм от скоро тук. Никой не ме познава добре. Но твоето положение е още по-тежко заради миналото ти. Макферсън би трябало наистина да е много калпав полицай, за да не ни заподозре.

Тя разпери широко ръце.

— Но тази вечер там имаше още някой. Ние го видяхме. — Поколеба се. — Или нея.

— Макферсън може да разчита единствено на нашата дума за това.

— Добре, спечели. Знаеш ли какво? Струва ми се, че и аз имам нужда да пийна нещо. — Отправи се към хладилника, отвори го и извади последната бира. — Между другото, много добре осъзнавам, че тази нощ ти ми спаси живота. — Дръпна капачката. — Благодаря ти.

— Ъхъ. — Люк отпи отново от бирата си.

— Истина е, че ме изплаши до смърт и сърцето ми едва не се пръсна, като се появи така изневиделица на онази тераса. Но ако не беше там, може би нямаше да разбера какво е замислил онзи тип, преди да е станало твърде късно.

— Тя била изплашена! А как, според теб, се почувствах аз, когато разбрах, че посред нощ си проникнала на своя глава в къщата на Уеб и че вътре, освен теб, има още някой? Искаш да си доказваме кое сърце е щяло да се пръсне по-скоро, така ли, госпожице?

По-добре да се направя, че не съм чула това — реши младата жена.

— Ти така и не ми каза защо си ме проследил — каза тя след малко.

— Това би трябвало да е очевидно. Дал съм подслон в курорта си на жена, която има навика да се забърква в разни среднощни каши. Един добър хотелиер би трябвало да взема някои предпазни мерки, когато си има работа с гости като теб.

— Ти наистина си ядосан, така ли?

— Да, наистина съм ядосан — изръмжа Люк. — Не биваше изобщо да припарваш до онази проклета къща.

— Знаеш ли, човек може да изпита благодарност, докато се вживяваш в ролята на надут офицер, хокащ някого от подчинените си.

Той се замисли за миг.

— Защо, по дяволите, се върна там тази нощ? — попита накрая.

Тя се облегна на ръба на мивката, съзердавайки етикета на бутилката с бира.

— Чу какво казах на Макферсън. Тормозеше ме мисълта, че Памела не е оставила прощална бележка. Тази нощ, когато двамата с Джейсън си тръгнахте след вечеря, се замислих за това. У мен все още беше ключът от пералното помещение. И така отидох до къщата, за да

потърся евентуалното писмо. Онзи тип нахлу в къщата, докато търсех на горния етаж.

— Чух какво каза на Макферсън. — Устните на Люк се извиха в мрачна усмивка. — Освен това знам, че изльга най-безрамно.

Айрини почувства как лицето ѝ пламна.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти не вярваш, че Памела се е самоубила, затова не си отишла в къщата ѝ, за да търсиш прощално писмо. Отишла си там, за да търсиш нещо друго. — Той замълча за миг, сетне сниши глас. — Нещо повече — мисля, че си го намерила.

Когато се колебаеш, гледай да печелиш време, каза си тя.

— Питам само от любопитство: какво те кара да мислиш така?

— Наречи го шесто чувство.

— Тази нощ не съм в настроение да си играя игрички с теб — сковано процеди Айрини.

— През последните два дни ние двамата с теб преживяхме заедно много повече, отколкото една семейна двойка за цяла година. Просто приеми, че съм научил някои неща за теб. Докато те слушах как разказваше версията си на Макферсън, все повече и повече се убеждавах, че ти не си напълно откровена с него.

— Двамата с теб намерихме трупа на дъщерята на виден политик, избягахме от къща, в която избухна пожар, дело на неизвестен извършител, и водихме два доста неприятни разговора с местната полиция и един американски сенатор. Имаш доста странно разбиране за интересното или — както го нарече — качественото прекарване на времето.

— Вероятно. — Той я наблюдаваше с непреклонно изражение. — Ще ми кажеш ли какво си намерила?

Защо да не му каже? За разлика от Сам Макферсън и Райлънд Уеб той поне я възприемаше полунасериозно.

— В онези дни Памела имаше скривалище в спалнята си — тихо поде младата жена. — Едно малко място зад капачето на електрическия ключ. Там криеше неща, които не искаше баща ѝ или икономката да намерят. Не че някой от тях двамата се интересуваше дотолкова от нея, че да се опита да открие тайните ѝ. Както и да е, тя ми показа това скривалище и ме накара да се закълна, че няма да го

разкрия пред никого. Тази вечер си спомних за него и реших да отида да му хвърля един поглед.

— Капачето на електрическия ключ? — Люк кимна на себе си.

— Да, това обяснява отвертката. Питах се къде си я намерила и какво си смятала да правиш с нея.

— Когато разбрах, че в къщата има и друг човек, реших, че мога да я използвам като оръжие. — Ръката ѝ, която държеше бутилката с бира, се разтрепери. Тя я стисна по-здраво. — В случай че ме открие. Не знаех какво друго да направя.

Люк остави внимателно своята бутилка, измъкна нейната от треперещите ѝ пръсти и я оставил на плота до своята.

Силните му ръце обвиха раменете ѝ.

— Това би било много добро оръжие, в случай че имаш нужда от такова — рече той. Тонът му бе нисък и груб, но в същото време някак си странно галещ.

Айрини разбра, че той се опитва да я успокои. Изкушението да се прислони до тази силна опора, изльчваща увереност и разбиране, беше почти непреодолимо.

Разумът все пак надделя. *От това няма да излезе нищо добро*, каза си тя. Беше прекарала години, изграждайки си самоконтрол, който да я предпазва. Дяволите да я вземат, ако се срине точно сега, пред този мъж, когото почти не познаваше, независимо от всичките му определения за интересно прекараното време.

— Отвертката едва ли щеше да ми помогне особено сред пламъците на пожара в онази къща — промърмори накрая тя.

Той свали ръце от раменете ѝ и обхвана лицето ѝ с длани.

— Какво намери тази нощ в къщата на Уеб?

Айрини изпусна бавно въздуха от дробовете си и пъхна пръсти в предния джоб на черните си джинси.

— Нищо, което да прилича на ценна следа. Затова и не го споменах пред Сам Макферсън.

Извади ключа и му го подаде в протегнатата си длан.

Люк отдръпна ръцете си от лицето ѝ и го взе.

— Имаш ли някаква идея какво отключва? — попита, оглеждайки го внимателно.

Тя поклати глава.

— Не. Прилича на съвсем обикновен ключ, нали?

— Обикновен в смисъл, че с него може да се отвори врата на къща, на килер. Или барака с инструменти. Или пък врата на гараж. — Той се намръщи за миг. — Макар че всъщност е специален, много изкусно изработен. От него не може да се направи дубликат, поне не в обикновена ключарска работилничка. Някой е похарчил доста пари, за да инсталира някъде уникална брава.

— Няма начин да се разбере кога Памела го е скрила зад капака на електрическия ключ — рече тя. — Може да го е пъхнала там преди години и да е забравила за него. — Мълкна и се замисли. — Само че...

— Само че какво?

— Прилича на нов, не смяташ ли? Все още е лъскав и блестящ. Не е потъмнял от употреба. Освен това вътре в гнездото зад капачето имаше малко прах, но не и върху ключа. Не мислиш ли, че ако е бил там от няколко години, по него щеше да има прах?

— А ти откъде си сигурна, че в гнездото зад капачето е имало прах? Било е тъмно, а ти си имала само фенерче.

Искаше й се да му каже, че е абсолютно сигурна. Но той имаше право. Докато отвинтваше капачето, светлината беше доста оскъдна. Освен това беше превъзбудена от прилива на адреналин и беспокойство.

— Трябва да призная, че си прав. — Тя разтри тила си с дясната си ръка, опитвайки се да освободи част от напрежението, което отказваше да я напусне. — Не мога да се закълна, че върху ключа не е имало прах. А дори и да е имало, сигурно съм го избърсала, когато съм пъхнала ключа в джоба си.

— Кажи ми отново защо не показа ключа на Сам Макферсън — настоя Люк с пресилено равнодушен тон.

Айрини стисна челюсти.

— Защото тази вечер Сам се държа пренебрежително към мен заради миналото и защото половината Дънслей смята, че аз съм жив пример за посттравматично разстройство, въпреки че дори не са сигурни как се произнася. — Мълкна, когато видя смяното изражение на лицето му. — Какво?

— Посттравматично стресово разстройство? — повтори изумено той.

— Това е научният термин. Преведено на обикновен език, означава, че много хора тук смятат, че заради случилото се с

родителите ми аз не съм напълно нормална.

— Ъхъ. Нормална.

— Това е техническият термин.

— Добре. Разбрах. Продължавай.

Тя се обърна и се запъти към дневната.

— Всъщност става въпрос за следното. Макар да знаех, че Сам няма да ме хвърли в затвора поради това, че тази нощ съм влязла незаконно в къщата на Уеб, не бях сигурна как ще реагира, ако открие, че съм взела този ключ от някогашното скривалище на Памела.

— Продължавам да не вярвам на нито една дума от това, което казваш.

Тя се спря и се извърна с лице към него.

— Това е твой проблем, не мой.

— Как ли пък не! Ти определено се превърна в огромен проблем за мен. Защо не каза на Макферсън за ключа?

— Добре. Добре. — Айрини замълча. — Имам чувството, че Сам е готов да се залови за всяко възможно извинение, само и само да не започне разследване за смъртта на Памела. Боях се, че той или няма да обърне внимание на ключа, или ще го унищожи. И в двата случая щях да го изгубя.

За нейна изненада Люк се замисли.

— Дяволите да ме вземат. Ти смяташ, че Макферсън съдейства за потулването на случая, така ли е?

— Трябваше да предположа тази възможност. — Тя изправи рамене. — Убедена съм, че сенатор Уеб не желае никакво разследване. Знам също, че повечето хора в този град са готови с радост да изпълнят всяка молба, отправена от някой член на семейство Уеб.

— Вече достатъчно се наслушаах на това. — Люк взе бутилката с бира и я пресуши. Остави празната бутилка върху плота и я изгледа продължително със замислено изражение на лицето. — Наистина ли са ти казали, че имаш посттравматично стресово разстройство?

— Такава беше диагнозата. Поставиха ми я, когато леля ми ме накара да посещавам психиатър след смъртта на родителите ми. През годините неколцина терапевти я потвърдиха.

— Терапията помогна ли ти?

— Малко. — Айрини прочисти гърлото си. — Но единодушното мнение беше, че не бих могла да постигна значително подобреие, ако

не се науча да гледам по рационален, зрял начин на фактите. А аз, ъз, явно отказвах да го направя.

— Защото не си могла да приемеш фактите, които са ти съобщили — рече Люк. Не беше въпрос.

— Отказвам да повярвам, че баща ми е убил майка ми и след това се е самоубил. Това противоречи на всичките ми представи за тях. Според терапевтите никога няма да успея да загърбя случилото се и да продължа напред, ако не се примиря с реалността.

— А ти какво им каза?

— Че единственото нещо, което би ме накарало да загърбя миналото веднъж завинаги и да продължа напред, е истината. — Тя въздъхна. — Предполагам, че напълно приличам на обсебена дисфункционална личност, нали?

— Сигурно, но мога да те разбера. Преди шест месеца моето семейство ми лепна същата диагноза.

Младата жена примигна няколко пъти, опитвайки се да асимилира информацията.

— Наистина ли?

Люк сви рамене.

— Не мога да твърдя със сигурност, че грешат. Трябва да призная, че напоследък се чувствам малко по-различно.

Желязната убедителност на думите му я потресе. Тя никога досега не бе разговаряла с друг човек, на когото бяха поставили същия етикет.

— Имаш ли си ритуали? — неуверено попита тя. — Или някакви основни правила, които ти помагат да не рухнеш, въпреки че другите могат да те помислят за малко странен?

— Като например да оставяш лампите да светят през цялата нощ?

Тя потръпна.

— Да.

— Можеш да се обзаложиш.

— А понякога изпадаш ли в мрачни настроения? — продължи Айрини.

— Случва се.

— Имаш ли кошмари?

— Хей, че кой ги няма?

— Според мен — промълви тя — границата между нормалното и не съвсем нормалното понякога е доста размита.

— С това съм стопроцентово съгласен. — Люк скъси разстоянието, което ги разделяше, и се спря точно пред нея. — Но трябва да ти кажа, че да те целуна сега, ми се струва най-нормалното нещо на света.

Обля я гореща вълна. Непознатият прилив на усещания я изплаши и притесни. Отвори уста, за да му обясни, че това е една от областите, в които не се чувства съвсем нормална.

Ала той не ѝ даде възможност да се задълбочи по темата за ограничената ѝ способност да се възбуджа. Устните на Люк се впиха в нейните и внезапно тя се почувства дълбоко, силно, зашеметяващо възбудена.

По изострените ѝ от адреналина и напрежението нервни окончания сякаш протече електрически ток. Тя бе не просто възбудена — тя беше направо ненаситна. Никога досега не бе изпитвала подобен глад — разкъсващ, вълнуващ и неустоим.

Люк задъхано промърмори нещо и обви ръка на тила ѝ, търсейки устните ѝ. Изгарящата длан на другата му ръка се плъзна по извивката на кръста ѝ и я притисна към пламналите му слабини. Тя го усети през памучния плат на джинсите — твърд, пулсиращ, настойчив.

Устните му завладяха нейните, опитвайки се да ги разтворят. Въпреки възбудата тя се възпротиви. Неудържимото и страстно нападение я бе сварило неподгответна. Тази жадна сексуалност заплашваше да помете целия ѝ самоконтрол, да срине всички прегради.

Но той използваше езика си както опитният фехтовач рапирата си — бързи, дразнещи, предизвикателни удари, които я караха да забива ноктите си в гърба му. Вместо да се почувства изнервена и изплашена, тя изпита желание да се включи в двубоя и да отвърне на нападението.

Много плахо, чувствайки се завладяна от непознат авантюристичен дух, тя захапа леко долната му устна. В отговор пръстите му се плъзнаха под пуловера ѝ. Ръцете му, топли и силни, опариха настръхналата ѝ кожа.

Тялото ѝ бе готово да се слее с неговото. Обви ръце около Люк и се притисна към него, сякаш животът ѝ зависеше от това. Цялата

потръпна от огромната вълна на енергия и топлина, която я заля до пръстите на краката ѝ.

Дишането на Люк се учести и накъса. Когато тя се повдигна на пръсти и пое меката част на ухото му между устните си, тялото му потрепери.

Може би все пак не беше чак толкова неумела... Заключение, до което бе стигнала не само тя самата, но и мъжете от потискащо късия списък на партньорите, споделили леглото ѝ.

Люк вдигна глава, прекъсвайки жарката прегръдка с невероятно усилие на волята.

— По-добре да тръгвам, докато все още мога да ходя — прегракнало рече той. — Ако остана още малко, няма да си тръгна до сутринта.

Тя осъзна, че той искаше да спрат. Какъв срам! Още малко, и тя щеше да го събори на пода.

Айрини се прокашля смутено. Цялото ѝ лице пламтеше.

— Малко се поувлякохме, нали? Вероятно се дължи на адреналина от преживяното тази нощ. Четох някъде, че може да ти изиграе лоша шега. Става дума за първичния инстинкт за оцеляване, който се проявява, след като си бил на ръба на някаква катастрофа. Елементарната нужда да потърсиш опора в първоосновата на живота.

— Така ли? — Той бавно се усмихна. — Ти четеш подобни неща?

Сега вече наистина изгаряше от срам.

— Е, не може да се каже, че между нас съществува това, което всички биха нарекли интимна връзка. За бога, та ние почти не се познаваме.

— Забравяш за качественото прекарване на времето, която споменах по-рано.

Ставаше нещо нередно с центъра ѝ на равновесие. Тялото ѝ продължаваше да се накланя напред, жадувайки да се озове обратно в прегръдките му. За да заглуши това желание, тя се отпусна рязко върху тапицираната облегалка на дивана, кръстоса крак върху крак и направи геройско усилие да придобие хладен и сдържан вид. *Та това беше само една целувка, за бога! Стегни се!*

Опита се да си придаде леко отегчен вид и наклони глава, надявайки се по този начин да демонстрира спокойствие и

самообладание.

— Мисля, че е по-добре да сменим темата, не си ли съгласен?

— Съгласен съм, ако наистина го желаеш.

— Така е най-добре. Сигурна съм, че утре сутринта и двамата ще се чувстваме малко неловко заради случилото се.

Люк погледна часовника си.

— Само за сведение — часът наближава пет сутринта, но аз не се чувствам никак неловко.

— Нуждаеш се от сън. И двамата се нуждаем.

— Съмнявам се, че ще мога да заспя — измърмори той с невероятно безгрижен тон. Запъти се към вратата. — Знаеш ли, сигурно после ще се мразя, задето съм го казал, но бих искал занапред да ми спестиш подобни среднощни изненади. Какво смяташ да правиш сега, след като къщата на Уеб вече се е превърнала в купчина димящи развалини?

Сякаш я поля с ледена вода.

— Не знам — призна тя. — Предполагам, че ще се опитам да разбера кого е наела Памела да се грижи за къщата в нейно отсъствие. Сигурна съм, че тя не я е чистила и подреждала сама. В крайна сметка още от дете е свикнала да има икономки. Съмнявам се, че е знаела как се управлява домакинство. Освен това не е прекарвала много време тук, в Дънслей. Трябва да е имало някой, който е наглеждал имота.

Той кимна, сякаш тя само бе потвърдила заключението, до което вече бе стигнал.

— Доколкото разбрах, нямаш намерение да се отказваш — отбеляза Люк.

— Не мога. Поне не още.

— Знам.

Той наистина разбира — помисли си младата жена. — Изпитва огромни съмнения в разумността на действията ѝ, но я разбира.

— Ще се видим сутринта — рече Люк и отвори вратата. Отвън нахлу студеният нощен въздух. Излезе на терасата, после спря и се обърна. — Между другото, искаш ли да ти кажа нещо относно онази твоя теория за това как ние едва не се отдаохме на един страстен, първобитен секс, защото сме били под въздействието на адреналина и първичните си инстинкти за оцеляване и всички онези психарски дрънканици?

Тя изведнъж се вцепени.

— И какво ще ми кажеш?

— Що се отнася до мен, това са пълни глупости. Искам да правяекс с теб още от мига, в който те видях да стоиш на рецепцията и да удриш по сребърното звънче.

Излезе в нощта и затвори вратата, преди тя да успее да раздвижи мозъка си и да съумее да му отвърне.

17.

— Какво, подпалили сте къща? — възкликна Джейсън толкова рязко, че бучката масло, която бе в процес на транспортиране до чинията му, цопна в чашата с портокаловия сок. — Мислех, че отиваш в бунгалото на Айрини за допълнителна порция царевичен хляб. Или нещо друго. А вместо това двамата сте отишли и сте изгорили една къща до основите?

— Дяволски добре знаеш, че не исках да кажа това. — Люк метна в чинията си трите препечени филийки, които бе извадил от тостера, отнесе закуската си до масата и се отпусна на един стол. — Някой друг подпали къщата на Уеб. Ние двамата с Айрини просто по това време се случихме на горната тераса.

— Боже, почакай само семейството да научи. — Джейсън измъкна с помощта на вилицата си бучката масло от портокаловия сок. — Положителното в случая е, че ще мога да докладвам, че си бил на истинска среща, докато съм ти гостувал.

Люк отхапа голяма хапка от препечената филийка.

— Не смятам, че Айрини възприема нещата по този начин.

Но тя ме целуна за лека нощ, напомни си той.

Беше една сериозна, изкусна, страхотна, пълноценна целувка. Въпреки нощните събития отдавна сутрин не се бе чувствал толкова добре. При това беше само една целувка. Зави му се свят само при мисълта как би се чувстввал тази сутрин, ако тя го бе поканила в леглото си.

— Люк? — Джейсън размаха вилицата си и щракна с пръсти. — Ало? Има ли някой тук? Върни се при мен, Големи братко. Отговори на въпроса ми.

— Какъв въпрос?

— За този пожар. Съществува ли опасност да имаш проблеми със закона? Защото ако е така, смятам, че трябва да уведомим Стария и Гордън за случилото се.

— Това няма нищо общо със семейния бизнес. Никой не е заплашил да ме арестува. Засега.

— Много ме успокои. — Джейсън изведнъж придоби сериозно изражение. — Казваш, че къщата била собственост на сенатор Райлънд Уеб?

— Имам предчувствието, че няма да разгласява за пожара, както не иска да се шуми около смъртта на дъщеря му, причинена от свръхдоза успокоителни. Не би искал да отблъсне потенциалните спонзори на кампанията си.

— Ще бъде малко трудничко да го запази в тайна, не смяташ ли?

— Нещо ми подсказва, че при следващата ни среща шерифът Макферсън ще ми изложи съвсем логично обяснение защо няма смисъл да разследва пожар, избухнал в дома на жена, която съвсем нас скоро е починала от свръхдоза. — Отхапа от препечената филийка й се протегна към чашата си с портокалов сок. — Разбира се, Макферсън и Уеб вероятно не включват в сметките си Айрини. Ако някой извади пожара на показ, това ще е тя.

— Люк?

— Да?

— Не ме разбирай погрешно, но не мислиш ли, че трябва да си по- внимателен и да стоиш на страна от Айрини Стенсън? Искам да кажа, аз много я харесвам. Тя е съвсем различна от всички жени, с които си бил досега. Но не може да се отрече факта, че тя доста допринася за задълбочаването на твоя стрес.

Люк го изгледа кръвнишки и продължи да се храни.

Джейсън се прокашля.

— Доктор Ван Дайк каза на татко, че имайки предвид миналото ти, в момента би било добре, ако не се подлагаш на допълнителен стрес.

— По-добре ѝ го научукаj на доктор Ван Дайк.

Джейсън се намръщи.

— Предпочитам да се въздържа. Има нещо в онези практически обувки и строги костюми от туид, което ми подсказва да не го правя. Може би е само плод на въображението ми, но не мога да пренебрегна шестото си чувство.

— Върни се в Санта Елена и кажи на всички да престана да се тревожат за мен. Ще се видим на рождения ден.

— Ами Айрини Стенсън?

— Тя може и да предизвиква стрес, но не носи практични обувки и костюми от туид. Или може би не си забелязал ботушите ѝ с високи токчета и черния тренчкот?

Джейсън завъртя очи и леко потръпна.

— О, да, видях ботушите. И черният тренчкот не ми убягна. Мислиш ли, че има и камшик в комплект?

— Не знам. Но оттук нататък моята първостепенна мисия ще бъде да науча отговора на този изгарящ въпрос.

Люк регистрираше младоженците, когато Айрини отвори предната врата и нахлу — точно това бе правилната дума, реши той, нахлу — във фоайето. Един бърз, потаен поглед му бе достатъчен, за да разгадае настроението ѝ. Поредният черен пуловер, поредните черни панталони, черните кожени ботуши и тренчкотът. Тя отново беше в пълно бойно снаряжение, готова да кръстоса шпаги с Дънслей.

Най-проблемната му гостенка отмина, без да се спре пред рецепцията, и се запъти право към масичката за кафе. С периферното си зрение Люк я видя да оглежда каната с кафе и вчерашните понички, които той бе подредил преди малко върху пластмасовия поднос.

Последното, което искаше в момента, бе да се занимава с новодошли гости, реши той. Имаше си предостатъчно грижи с Айрини Стенсън.

Побутна към непохватния млад съпруг формуляра за регистрация и една химикалка.

— Попълни името, адреса, номера на шофьорската книжка, Адисън — рече той. — Подпиши се най-отдолу. Отбележи и датата на заминаване.

Очите на новоизпечената госпожа Адисън се разшириха тревожно. Тя отстъпи назад от гишето с вид на жена, която всеки момент очаква Люк да се нахвърли отгоре ѝ и да я стисне за гърлото.

Сега пък какво?, запита се Люк, опитвайки се да прояви търпение. Та той само бе помолил съпруга ѝ да попълни един проклет формуляр!

Господин Адисън прегълтна с усилие и Люк видя как адомовата му ябълка мъчително подскочи.

— Ъъ, да, сър — избъбри той. Грабна химикалката и се зае бързо да попълва бланката.

В другия край на помещението Айрини извади пакетче чай от чантата си и се намръщи. Люк реши да се преструва, че не я забелязва.

— Всичко е готово, сър. — Адисън бутна формуляра през плота с очевидно облекчение.

Люк прегледа набързо бланката, за да се увери, че всички графи са попълнени.

— Времето за напускане е дванадесет нула, нула.

В далечния ъгъл Айрини притвори очи със страдалческа гримаса.

Адисън го зяпна неразбиращо.

— Ъъ, дванадесет нула, нула какво, сър?

— Часът. Точно на обяд.

— Да, сър — енергично закима младоженецът. — Не се притеснявайте, ще си тръгнем преди обяд.

Люк откачи един ключ от таблото и го подаде на Адисън.

— Бунгало номер десет. На вътрешната страна на вратата има списък с правилата. Прочетете ги.

Адисън примигна неразбиращо.

— Правила?

— Правила — повтори Люк, потискайки раздразнението си. — Не е позволено вдигането на шум, извършването на незаконни действия, пребиваването на лица, които не са официално регистриирани, и т.н.

— Добре. Разбира се. Искам да кажа, да, сър. — Адисън нервно закима. — Няма проблем. Ние сме само двамата. Сър.

— Освен това върху нощната масичка ще откриете малка картичка, в която управата на курорта ви моли да пестите електроенергията. Отнасяйте се към молбата като към останалите правила. Ясно ли е?

— Да, сър. — Адисън хвърли бърз поглед към притеснената си съпруга. — Двамата с Дженис винаги се стремим да опазваме околната среда, нали, Дженис?

— Да — едва чуто прошепна ужасената младоженка.

— Радвам се да го чуя — кимна Люк. — Наслаждавайте се на престоя си в апартамента за младоженци.

Младият съпруг примигна.

— Апартамента за младоженци?

Госпожа Адисън бе направо смяяна.

— Ние ще бъдем настанени в апартамента за младоженци?

— Разбира се — отвърна Люк. — Защо не? Вие сте младоженци, нали? Не го казахте само за да получите младоженския апартамент, нали?

— Не, сър — увери го госпожа Адисън. — Тази сутрин се оженихме. В кметството в Кърбивил.

Адисън изглеждаше по-притеснен от всякога.

— Ъть, колко допълнително трябва да заплатим за младоженския апартамент?

Люк се облегна назад.

— За вас двамата? Нищо. При условие че спазвате правилата, разбира се.

В другия край на фоайето Айрини вдигна очи към извития таван.

— Да, сър. Благодаря ви, сър. — Адисън сграбчи ръката на съпругата си и я повлече към вратата. — Хайде, Джанис. Осигурих младоженския апартамент.

— Нямам търпение да се върнем в Кърбивил и да разкажем на всички — развълнувано промълви Джанис.

Двойката хукна навън.

Люк се облегна на плата и изпрати с поглед двамата млади.

— Младоженци. Обичам ги.

— На мен ми се стори, че се опитващ да ги изплашиш — отбеляза Айрини.

— И защо да го правя? Бракът много бързо ще го стори и без моята намеса. Не е нужно да ускоряваме процеса.

— Обзалагам се, че не ти се налага да повтаряш често изискванията си тук, в Сънрайс, Лейк Лодж, нали?

Той разпери ръце.

— Какво толкова казах?

— Не става дума за това, което си казал, а за начина, по който го каза. Говореше на този клет младеж, сякаш току-що са го пуснали от поправителен лагер. Та той кара медения си месец, за бога, а имайки предвид факта, че двамата със съпругата му са решили да дойдат тук, явно бюджетът им е доста ограничен.

— Я по-спокойно. Аз просто ги помолих да се регистрират.

— В апартамента за младоженци, а? Не знаех, че в този курорт има такъв.

— Според управата, ако някой прекарва медения си месец в едно от бунгалата ни, значи то автоматически се превръща в младоженския апартамент на курорта.

— Разбирам. Логично.

— И аз така мисля — съгласи се Люк.

— Няма значение, можеше да бъдеш малко по-любезен с господин и госпожа Адисън.

— Само ги помолих да попълнят проклетия формуляр.

— Люк, ти ги изплаши.

Той отиде в другия край на плата, за да си налее още една чаша кафе.

— Знаеш ли, започвам да си мисля, че тъкмо това е най-големият проблем в хотелиерския бизнес.

— Кое?

— Клиентите. Те са недисциплинирани, неопитни и непредсказуеми. — Наблюдаваше как семейство Адисън се качиха в очукания си форд и поеха към бунгало номер десет. — Да, трябва да призная, че ако не бяха клиентите, тази работа може би щеше да ми хареса.

Тя поклати глава.

— Къде е Джейсън?

— Тръгна си след закуска. Трябало тази сутрин да се срещне с някакъв доставчик. А ти какво ще правиш днес?

— Обадих се на една стара позната в града — Сандра Пейс — и я попитах дали знае кой се грижи за къщата на Уеб. Okaza се, че е Кони Уотсън, същата жена, която чистеше на Памела и баща й през всичките онези години, когато живеех тук.

— Смяташ да говориш с тази Уотсън?

— Да. — Айрини погледна часовника си. — Май трябва да тръгвам към дома й. Искам да я хвана, преди да е излязла.

Той бавно издиша.

— Искаш да кажеш, че тя не знае, че ще я посетиш?

— Страхувах се, че ако й се обадя предварително, за да си уговоря среща, тя може да ми откаже. Както много други хора в града,

и Кони си има причини да бъде лоялна към семейство Уеб.

— Идвам с теб.

— Не е необходимо, Люк.

— Казах, че идвам с теб.

По лицето ѝ премина тревожна сянка.

— Струва ми се, че за теб е по-добре да стоиш настрана от тази история.

— И Джейсън каза нещо подобно.

Лицето ѝ потъмня още повече.

— Така ли? Е, прав е. В крайна сметка ти живееш в този град. Имаш бизнес тук, макар че като се има предвид начинът, по който го управляваш, не смяtam, че ще изкараш достатъчно, за да си платиш дори данъците. Но това е друга тема. Работата е там, че трябва да останеш настани от тази бъркотия. Всичко, което засяга семейство Уеб, е повече от рисковано.

— Почти ме уплаши — подсмихна се той.

— Говоря сериозно — нервно рече тя. — Наистина мисля, че не бива да се замесваш повече. Очевидно и брат ти мисли същото.

— Това, което вие двамата с Джейсън май не разбирате, е, че вече е малко късно за този добър съвет. Аз вече съм затънал до... — Млъкна и прочисти гърлото си. — До шията в тази история.

— Не е късно. — Тя остави толкова енергично чашата си върху масичката, че чаят се разплиска върху дървената повърхност. Айрини грабна една салфетка и бързо попи капките. — Проявяваш излишно твърдоглавие.

За огромно облекчение на Люк вратата се отвори и прекъсна тирадата на Айрини по средата. Максин влетя в стаята.

— Здравейте на всички — весело поздрави тя и съблече палтото си. — Видях един пикап пред бунгало номер десет. Нови гости?

— Двойка младоженци от Кърбивил — отвърна работодателят ѝ.

— Наистина ли? — развълнува се Максин. — Откакто работя тук, в курорта, не са отсядали младоженци. Знаеш ли, това може да се окаже пазарната ниша, която търсехме.

— Люк ги настани в апартамента за младоженци — информира я Айрини.

Максин се намръщи.

— Ние нямаме апартамент за младоженци.

— Вече имаме — увери я Люк. — Бунгало номер десет.
Максин засия от вълнение.

— Знам какво ще направя. Ще им пригответя една малка кошница
с плодове и шоколади.

— Ако бях на твое място, щях да пропусна поничките —
посъветва я Люк.

18.

Кони Уотсън погледна намръщено през стъклена врата. Тя беше пълна жена с едри кости и подозрителни очи. В загрубялата си от работа ръка стискаше кърпа за бърсане на чинии. Всичко у нея — от изражението на лицето ѝ до маниерите — говореше, че отдавна бе престанала да очаква нещо добро от живота.

— Помня те, Айрини — каза тя и хвърли един бърз, неспокоен поглед към Люк. — Знам и вие кой сте, господин Данер. Е, какво искате?

Няма да е лесно, каза си Айрини. Сутрешното предчувствие не я бе излъгало. Ако се бе обадила предварително, Кони навсярно щеше да си намери извинение, за да не я приеме.

— Искам да ти задам няколко въпроса за Памела — започна Айрини с възможно най-спокоен и любезен глас. — Някога бях нейна приятелка, спомняш ли си?

— Разбира се, че си спомням. — Кони избърса ръцете си с кърпата, но не понечи да отвори вратата. — Чух, че вие двамата сте намерили Памела по-миналата нощ. Чух също и това, че сте изгорили къщата на Уеб.

— Някой друг запали пожар в къщата — уточни Люк. — Ние просто се случихме там по същото време.

— Хората разправят друго — промърмори Кони.

— Истина е — увери я Айрини. — За бога, Кони, наистина ли мислиш, че ще подпали къщата?

— Чух, че си се държала малко странно след смъртта на Памела. Някой ми каза, че си имала онова, което наричат „болезнена обсебеност“ или нещо подобно.

Люк я изгледа през стъклото.

— И кой ви го каза?

Кони подскочи и отстъпи назад. После протегна ръка и припряно заключи вратата.

— Няма значение. Из града се говори, това е.

Айрини погледна намръщено Люк, подсказвайки му да мълкне. Той определено притежаваше талант да раздава команди и да плаши хората, но в този момент тя се нуждаеше от помощта на Кони.

Люк повдигна вежди и сви леко рамене, давайки знак, че е разбрал посланието ѝ.

Тя се обърна отново към Кони.

— Малко преди да умре, Памела ми изпрати имейл, в който ми съобщаваше, че иска да се срещнем тук, в Дънслей. Имаш ли някаква представа какво е възнамерявала да ми каже?

— Не.

— А имаше ли вид на разтревожена или разстроена?

— Не.

— Видя ли я в деня, в който тя умря?

— Не.

Не започна добре, помисли си Айрини. Усещаше, че Люк я наблюдава и изчаква да му даде свобода, за да може да подхване нещата както той умееше — без излишно любезничене и внимателно подбрани думи. Младата жена реши да подхване нещата от друг ъгъл.

— Кони, разбирам, че си длъжна да проявиш лоялност към семейство Уеб, и съм съгласна с теб. Но в същото време дължиш нещо и на моето семейство, нали?

Жената смачка кърпата в юмрук. Отстъпи още една крачка.

— Може би съм дължала нещо на баща ти, но той е мъртъв. Бог да даде покой на душата му.

— Смъртта не заличава дълговете — тихо промълви Айрини. — Баща ми вече го няма, но аз съм тук. От уважение към паметта му, би ли ми разказала каквото знаеш за последните дни на Памела в Дънслей?

Лицето на Кони се сгърчи. От гърдите ѝ се изтръгна дълбока въздишка на примирение.

— Обещай ми, че няма да му кажеш, че съм разговаряла с теб.

— Сам Макферсън ли имате предвид? — попита Люк.

Кони примигна уплашено няколко пъти.

— И на него не бива да казвате. Той ще отиде право при... — Жената внезапно мълкна. — Няма значение. — Насочи вниманието си отново към Айрини. — Виж, аз наистина нищо не знам и съвсем честно мога да се закълна, че не лъжа.

— Просто ми кажи това, което знаеш — настоя Айрини.

— Ами четири дни преди да я намерите мъртва, Памела ми се обади и ме помоли да пригответя къщата за нея. В това нямаше нищо необичайно. Тя не използваше често вилата, но когато идваше, ми се обаждаше предварително, за да заредя хладилника с продукти, да сменя спалното бельо, да проветря и почистя.

— Видя ли се с нея, след като тя пристигна?

Кони бързо поклати глава.

— Не, както вече казах, само изпълних поръчката ѝ и си тръгнах. Някой ми спомена, че я е видял на следващия ден, когато минала с колата си през града. Два дни по-късно беше мъртва. Това е всичко, което знам.

Айрини изобрази върху лицето си това, което се надяваше да се приеме като блага и успокояваща усмивка.

— Тя каза ли ти да заредиш хладилника с продукти за повече от един човек?

Кони се намръщи.

— Не.

— Значи не е смятала да има компания?

Възрастната жена отново поклати глава.

— Не мисля. Ако е смятала да покани някои от префинените си градски приятели, щеше да поръча да купя соленки и сладки за коктейли, сирене и достатъчно количество алкохол.

Айрини се усмихна отново.

— Не ти ли поръча да купиш алкохол?

— Не и този път.

Люк опря ръка върху стената на къщата.

— Когато я намерихме, върху масичката имаше празна гарафа и чаша с мартини.

Кони махна неопределено с ръка.

— Чух за това. Не знам откъде се е снабдила с алкохола. Обикновено аз го купувах, с изключение на виното, разбира се.

— Виното? — внимателно повтори Люк.

— Тя наистина беше много придирчива към виното. Обикновено го носеше със себе си. Но що се отнася до твърдия алкохол, си имаше уговорка с Джо от „Дънслей Маркет“. Той знаеше какво харесва и

винаги ѝ го осигуряваше. — Кони сви рамене. — Предполагам, че този път е донесла съставките за мартинито от града.

— Алкохолът може да се съхранява дълго време — изтъкна Айрини. — Памела сигурно е оставила няколко бутилки в къщата след последното си идване.

— Не — категорично заяви Кони. — Тя никога не оставяше нещо за пиеене в къщата. Всички тук го знаеха. Тя твърдеше, че това би било открита покана към всеки тийнейджър край езерото да се вмъкне в къщата и да го открадне. Казваше, че не желае да се чувства отговорна, ако някое местно хлапе се напие и падне с колата си във водата от Лейкфронт Роуд. Смяташе, че това би навредило на имиджа на сенатора.

— Какво количество храна ѝ купи? — попита Айрини.

— Какво? — Кони усукваше кърпата с двете си ръце.

— За два дни? Или за един по-дълъг уикенд?

— О, храната. — Кони видимо се отпусна. — Сега, като се замисля, разбирам, че това беше малко странно. Когато ми се обади, тя ми каза, че иска да има достатъчно мляко, зърнени храни, продукти за салата, които да траят една седмица.

— Какво странно име в това?

— Тя обикновено идваше само за уикенда или най-много за три дни. Не мога да си спомня кога за последен път е оставала цяла седмица. При това сама. Когато идваше в града, винаги я придружаваше някакъв мъж.

— Винаги? — натъртено повтори Айрини.

Кони сръчи вежди.

— Ти помниш каква беше Памела като тийнейджърка, нали? Момчетата винаги са кръжали около нея като мухи на мед.

— Да.

— Е, някои неща никога не се променят. Край нея винаги имаше някакъв мъж.

Айрини се замисли за розово-бялата спалня.

— А къде спяха?

Кони я изгледа изумено.

— Ами в къщата, разбира се. Къде другаде да спят?

— Имам предвид в коя спалня?

— Памела винаги се настаняваше в голямата спалня, онази с терасата с изглед към езерото. Приятелите ѝ заемаха спалните за гости. Има една горе и една долу.

— А не е ли настанявала гости в старата си стая, която използваше като момиче?

— О, не — решително поклати Глава Кони. — Никога не позволи на когото и да било да ползва тази стая.

— Казвала ли ти е защо?

— Не. — Кони се поколеба. — Тя беше малко странна по отношение на тази стая и това е самата истина. Винаги е подчертавала, че иска да си остане непокътната. Дори не ми беше позволено да размествам мебелите там. Предполагам, че е било от сантименталност или нещо подобно.

— Благодаря ти, Кони. — Айрини се отдръпна назад. — Оценявам търпението, което прояви. Беше много любезно от твоя страна, че отговори на въпросите ми.

— Това ли е всичко, което искаше? — Кони леко се оживи.

— Да.

— Сега вече квит ли сме — аз и твоето семейство?

— Да — кимна Айрини. — Дългът е изцяло платен.

— Бих искала да мога да платя и останалите толкова лесно — промърмори жената. Посегна да затвори дървената врата, но в последната минута се спря и подаде глава през пролуката. — Бъди внимателна, чу ли? — Заговори със снишен глас. — Тук има хора, които не искат да задаваш въпроси за Памела.

— Предполагам, че няма да ми кажеш нищо по-конкретно? — попита Айрини.

— Аз винаги съм те харесвала, Айрини, и наистина съжалявам да чуя за този посттравматичен проблем, който имаш. Освен това наистина съм много благодарна на баща ти за това, което направи за моето момче. Уейн се труди много през всичките тези години. Преди известно време се ожени и има чудесно малко семейство.

— Радвам се, Кони.

— Както казах, наистина съм благодарна. Но ще го смяtam за голяма услуга, ако повече не идваш тук.

Вратата се затвори с потискаща безвъзвратност.

Айрини и Люк закрачиха рамо до рамо обратно към сува. Нито един от двамата не проговори, преди да се качат в колата.

Когато се настани на предната седалка, Айрини извади бележника от чантата си.

— Добре, да обобщим информацията. Памела е поръчала храна, която да ѝ стигне за една седмица, но без никакъв твърд алкохол. Обаче се предполага, че е умряла от свръхдоза — комбинация от мартини и успокоятелни хапчета.

Люк подкара колата надолу по тясната улица, където бе малката къща на Кони Уотсън.

— По количеството храна може да се заключи, че тя не е възнамерявала да се самоубива — съгласи се той. — Но това не отхвърля възможността случайно да е изпила повече хапчета.

— Знам. — Айрини потропа с върха на химикалката по бележника. — Това, което ме притеснява най-много, е алкохолът. Наистина, този път би могла да го донесе със себе си, но след като досега винаги Кони го е купувала заедно с останалата храна, защо този път е изневерила на обичая си?

— Добър въпрос — призна спътникът ѝ. — Аз обаче си мислех за мъжа.

— Какъв мъж?

— Кони каза, че когато е идвала в Дънслей, Памела винаги е водила със себе си някой мъж.

— Но не и този път —бавно промълви Айрини.

— Поне Кони не знае да е имало мъж.

Айрини се замисли над думите му.

— В миналото Памела използваше мъжете като аксесоари. Винаги имаше един или двама подръка, които я придружаваха на купоните. Ако Кони е права, че не се е променила в това отношение, съвсем основателно може да се предположи, че е имало мъж с Памела преди и дори по време на нейната смърт.

— Ако успеем да го открием, може би ще узнаем какво се е въртяло в ума ѝ през последните дни от живота ѝ.

— Харесва ми начинът ти на мислене, Данер — усмихна се младата жена.

— Брей, да не повярва човек. Благодаря ти все пак. Винаги съм си мечтал да се възхищават от ума ми. — Погледна я. — Какво е

направил баща ти за сина на Кони Уотсън?

Айрини се бе загледала към езерото, върху чиято водна повърхност слънчевите лъчи и сенките сякаш се носеха в любовен танц.

— Уейн Уотсън се забърка в някакви неприятности със закона една година след като завърши гимназията. Попадна в затвора. Когато излезе, никой наоколо не искаше да го вземе на работа. Татко убеди един предприемач от Кърбивил да го назначи във фирмата си. Явно се е справил добре в живота.

19.

Още първия път, когато докара сува в гаража на Карпентър за рутинна смяна на маслото и смазване на двигателя, Люк остана възхитен от мястото. Знаеше, че има хора, които обичат да обикалят музеи и картични галерии. Той изпитваше същото удоволствие от една ефективна, функционална и добре организирана работилница, каквато бе гаражът. Фил Карпентър разбираше колко са важни чистотата порядъкът и прецизната работа.

Люк се спря отвън в преддверието и си позволи за миг да се наслади на блестящо осветеното място. Човек можеше да яде направо върху бетонния под, помисли си младият мъж. Всеки инструмент и всяка машинария, които не се използваха в момента, бяха подредени по местата си. Двамата мъже, работещи под пикапа, вдигнат над ремонтния канал, носеха чисти униформи, а върху малките джобчета на горнищата им се виждаше логото на фирмата. Люк знаеше от личен опит, че мъжката тоалетна е също толкова блестяща и чиста. Винаги имаше достатъчно сапун и книжни кърпи.

Запъти се към офиса, разположен в другия край на гаража.

Един кълощав мъж с хълтнали очи и бърсалка в ръка му кимна, докато минаваше покрай него.

Люк отвърна на поздрава.

— Как вървят нещата, Тъкър?

— Добре, господин Данер.

По изпитото и загоряло лице на Тъкър Милс трудно можеше да се отгатне възрастта му. Можеше да бъде между тридесет и шестдесет години. Дългата му, провисната посивяла коса беше тънка и опредяваше. Намираше се някъде близо или на самото дъно на социалната стълба в Дънслей, оцелявайки само благодарение на щедрите бакшиши, които получаваше за работата си. Според Люк обаче Тъкър беше незаменим, поне що се отнасяше до някои ремонтни работи и поддръжката на градината в курорта.

В момента Тъкър усърдно търкаше с парцала под работния тезгях. Той не предразполагаше към фамилиарничене или приятелски разговори. Подразбираше се, че ако искате да го наемете за някаква работа, ще трябва учтиво и с кратки изречения да му изложите исканията си и да го оставите сам, докато дойде време да му платите за свършеното. Тъкър не приемаше чекове или плащане с кредитни карти. Според Люк нямаше никакви взаимоотношения с която и да било банка или с данъчните служби. Приемаше само плащане в брой. Или в натура.

Люк продължи напред към офиса. Фил Карпентър седеше зад бюрото си и разлистваше някакъв дебел каталог. Обръснатата му глава блестеше като слънце на светлината на флуоресцентните лампи.

Фил беше набит и як мъж, но се движеше с учудваща бързина и ловкост за мъж с изкуствен крак. Люк знаеше, че под дългия ръкав на безупречно чистата униформа върху дясната си ръка крие татуировка на котва и земното кълбо. И той е преживял своята война, помисли си Люк. Но както философски бе отбелязала Кони Уотсън малко по-рано през деня, някои неща никога не се променят.

— Хей, Данер. — Фил затвори каталога и се облегна назад на стола. Изглеждаше приятно изненадан, но и малко любопитен. Посочи към един стол. — Заповядай, седни. Трябва да кажа, че съм учуден, че те виждам тук. Дочух, че напоследък си бил доста зает.

— Не мога да кажа, че скучая. — Люк се отпусна на стола. — Как върви гаражният бизнес?

— Не е зле. А как върви курортният?

— Както казах на Айрини тази сутрин, щеше да е много по-приятен, ако не ми се налагаше да се разправям с клиентите.

Фил присви леко очи и замислено го изгледа.

— Хрумвало ли ти е някога, че може би хотелиерството не е най-доброто поле за изява на човек като теб?

— Напоследък доста хора изказват същото предположение.

— В такъв случай няма повече да го споменавам. — Фил взе стъкления кафеник и изля част от съдържанието му в една изглеждаща като нова снежнобяла чаша за кафе. Постави я върху книжна салфетка пред госта си. — Нещо специално ли те води насам?

— Имам нужда от малко информация. Реших, че това вероятно е най-подходящото място в града, където бих могъл да я получа.

— Така е. — Фил се облегна назад и скръсти ръце зад тила си. — Може да се каже, че гаражът на Карпентър е нещо като информационният център на града. — Повдигна вежди. — Тази информация, която търсиш, да не би да е свързана с младата дама, с която напоследък си се сприятелил?

Люк се замисли за миг над думите му.

— Така ли местните наричат Айрини? Моята млада дама?

— По-деликатните започнаха да говорят за нея по този начин. А фактът, че през последните пет месеца, откакто живееш тук, в Дънслей, не са те виждали с друга млада дама, я прави още по-интересна.

— Нима?

— Имаше някои слухове, че може би не се интересуваш от млади дами.

— Щхъ. — Люк опита кафето. Беше добро, както винаги в гаража на Карпентър.

— Както и да е, подобни неоснователни слухове доведоха до някои по-задълбочени дискусии за необичайния характер на срещите, които вие двамата с Айрини си устройвате.

— Необичайни срещи ли?

— Вярваш или не, но в този град не е доста често срещано явление двама млади души да прекарват вечерите си в намиране на трупове или в опити да бъдат изпепелени в пожар. Хората тук, поне онези от тях, които не се наслаждават на удоволствията на брака, се придържат към по-традиционнни романтични забавления. Напримерекс на задната седалка на колата.

— Ясно. Благодаря за съвета. Ще видя какво мога да направя, за да нормализирам нещата.

Фил сви рамене.

— Понякога нормалното е труднопостижимо за момчета като нас.

— Така си е. — Люк оставил чашата върху малката салфетка, за да не остави мокро пето върху идеално полиранията повърхност на бюрото. — Междувременно можеш да информираш тези деликатни луде, че ще го приема като сериозна обида, ако някой си позволи да се изкаже за Айрини по начин, който може да се тълкува като неучтив.

Фил важно кимна.

— Разбирам. — Изпи кафето си и остави чашата. — И така, от каква информация се нуждаеш?

— Айрини е познавала Памела Уеб по времето, когато са били тийнейджърки.

— Доколкото си спомням, те бяха близки едно лято, но това е всичко, което знам — отвърна Фил. — Същото лято, когато Айрини загуби родителите си.

— Айрини и Памела не са се виждали след онова лято. Въпреки това преди няколко дни Памела е изпратила имейл на Айрини, в който я помолила да се срещнат в Дънслей. Заради това Айрини е стигнала до извода, че някогашната ѝ приятелка иска да говори с нея за нещо много важно. Дори е използвала някакъв таен код, който навремето двете измислили. В резултат всичко това е било напълно достатъчно, за да убеди Айрини, че смъртта на Памела не е била самоубийство, нито пък нещастен случай.

— Чух за теорията на Айрини — кимна Фил. — Ти какво мислиш за нея?

— Ще ти кажа само, че след като станах свидетел как някой подпали къщата на Уеб миналата нощ, намирам теорията на Айрини за доста интересна.

— Според Сам Макферсън пожарът е дело на някой вандал, най-вероятно от Кърбивил, всеизвестно свърталище на крадци и всякааква престъпна гран.

— А мотивът?

Фил разплете пръсти и разпери широко ръце.

— Тъкмо в това е цялата красота на пожара, нали? Подпалвачите обикновено са откачалки. Всички знаят, че не се нуждаят от мотив.

— Доста удобен факт, ако въобще може да се нарече така.

Фил се замисли.

— Ти видя ли подпалвача?

Люк поклати глава.

— Видях само една сянка. Бях твърде зает да измъкна Айрини, преди къщата да избухне в пламъци. Знам само, че избяга с лодка. — Сви устни. — Разбира се, аз доста го улесних, защото предположих, че е дошъл с кола. Бях се запътил към шосето, докато той през това време е офейкал по езерото.

— Не се обвинявай. В подобни ситуации се налага бързо да избираш.

— Което е учитив начин да се каже, че съм прецакал работата.

— И това се случва.

Люк изпъна крака.

— Ще карам направо. Дойдох тук, за да те попитам дали си чувал нещо за последното гадже на Памела.

— Последното?

— Разбрах, че е имала навика да идва в Дънслей винаги в мъжка компания.

— Истина е. — Фил направи пауза и леко се намръщи.

— Явно този път му е изневерила. Не съм чул да я е придружавал някой по време на това ѝ посещение.

— А ако беше с мъж, щеше ли да стигне до теб?

— Когато Памела е в града, винаги се носят приказки. Тя беше Уеб, а всичко, свързано с Уеб, винаги е било обект на жив интерес от страна на местната общност.

— А има ли вероятност да е пристигнала сама, защото е имала приятел тук, в града?

Фил изсумтя.

— От това, което знам за Памела Уеб, мога съвсем сигурно да заявя, че тук, в Дънслей, няма мъж, който би отговарял на високите ѝ стандарти за светска изисканост и елегантност. Разбира се, присъстващите се изключват.

— Беше само една идея.

— Ето ти още една, върху която можеш да помислиш — каза Фил и го изгледа твърдо. — Вие двамата с Айрини сте решили да се исправите срещу един американски сенатор, който заради семейните си връзки държи целия град в задния си джоб.

— Подобна идея хрумна и на мен.

— Е, след като изяснихме въпроса, съм длъжен да заявя, че не всички жители на Дънслей са в малкия джоб на Уеб — тихо додаде Фил. — Ако имаш нужда от някой, който да ти пази гърба, не се колебай да ми се обадиш.

Люк се изправи.

— Благодаря.

— Semper fi^[1], човече.

— Semper fi.

[1] Винаги верни (Semper fidelis) — девиз на американските морски пехотинци. (лат. ез.). — Б.пр. ↑

20.

На около половин километър извън града патрулната кола на Сам Макферсън се появи в огледалото за обратно виждане на сува, скъсявайки бързо дистанцията. Това едва ли беше едно от смайващите житейски съвпадения, помисли си Люк. Но изчака Макферсън да светне няколко пъти с фаровете, преди да отбие встрани от шосето и да спре.

Продължи да се взира в огледалото, следейки как образът на Макферсън приближава към него. Обектите могат да изглеждат по-малки, отколкото са в действителност, напомни си той, точно както в момента му показваше долната част на огледалото. Ала това не означаваше, че могат да създадат по-малко неприятности.

Когато Макферсън стигна до вратата на шофьора, Люк спусна прозореца.

— Надявам се, че не си ме спрял за превишена скорост — рече той.

Сам подпра ръка отстрани на колата.

— Видях те, че излизаш от гаража. Помислих си, че е добра възможност да си поговорим насаме.

— Без Айрини, искаш да кажеш, така ли?

Сам въздъхна тежко.

— Ти си нов тук, Данер. Струва ми се, че не е зле да те осветля малко относно миналото на Айрини Стенсън.

— И по-точно?

— Тя винаги е била тихо момиче. Не беше точно срамежлива, но винаги е изглеждала сериозна и задълбочена. Интересуваше се повече от книги, отколкото от момчета. Много добре възпитана. Никога не се е забърквала в неприятности.

— За разлика от Памела. Това ли се опитваш да mi кажеш?

— Не ме разбирай погрешно. Аз харесвах Памела, изпитвах съжаление към нея. Само че след като навлезе в пубертета, тя стана съвсем неконтролируема. Не знам дали знаеш, но тя е загубила майка

си, когато е била само на пет години, а пък баща ѝ винаги беше прекалено зает с поредната си кампания, за да ѝ обръща внимание. Без съмнение Памела имаше много проблеми. Така и не разбрах защо родителите на Айрини ѝ позволиха да се сприятели с дъщеря им през онова лято. И това ако не е лошо влияние.

— Стигна ли до същността, Сам?

— Почти. Това, което искам да ти кажа, е, че Айрини не беше кораво хлапе. Тя беше една сладка тийнейджърка, която прекарваше по-голяма част от свободното си време в библиотеката. Тя беше напълно съсипана, когато през онази нощ баща ѝ полуудя и последва онази трагедия. Съмнявам се, че който и да е някога би се съвзел напълно от подобно преживяване. Но за едно мило, невинно и винаги закриляно момиче като Айрини това трябва да е било още по-трудно.

— Опитваш се да ми кажеш, че тя навярно има проблеми.

— Всеки, преминал през подобно изпитание на петнадесетгодишна възраст, би имал проблеми. През онази нощ аз бях първият от полицията, който отиде в къщата им. — Сам извърна глава и се загледа във водата. — Когато влязох в кухнята, тя стоеше там, в средата на стаята, и се втренчи в мен с онези големи, ужасени очи. Бедното дете се бе опитало да окаже първа помощ на родителите си. Нямаше смисъл. Сигурно бяха умрели почти мигновено.

— Къде беше застреляна Елизабет Стенсън?

— В главата и гърдите. — Сам стисна челюсти. — Знаеш ли, приличаше на екзекуция.

— А Хю Стенсън?

— След като я е убил, е допрял дулото до главата си.

— Отстрани?

— Да, така ми се стори.

Люк се замисли.

— Стенсън не е захапал дулото?

Сам извърна глава и го погледна.

— Какво?

— Повечето мъже, които разбират от оръжие, когато решат да се самоубият, пъхат дулото на пистолета в устата си. Така има по-малък шанс да свършат като жив труп.

Сам дръпна ръката си от колата и се изправи.

— Искаш ли да узнаеш проклетата истина? Не мога съвсем ясно да си спомня всички подробности. Не бях на себе си. Тогава бях на двадесет и три години. За пръв път виждах нещо подобно. След като Боб Торнхил пристигна и отведохме Айрини в колата му, аз отидох между дърветата и си изповръщах червата.

— Кой написа доклада за случилото се?

Сам изведенъж застина.

— Боб Торнхил. Той беше следващият по ранг в полицията. След известно време стана шеф.

— Какво стана с него?

— Умря шест месеца по-късно, почти веднага след съпругата си. Инфаркт. Изляял с колата си от шосето направо в езерото.

— И ти се оказа новият шеф на полицията в Дънслей.

— Аз бях единственият останал в отряда.

— Бих искал да прочета досието по случая Стенсън.

Сам стисна устни.

— Не е възможно.

— Искаш да си губя времето да попълвам молба за разрешение съгласно закона за свобода на достъпа до информацията?

Сам пое дълбоко дъх.

— Не е възможно да получиш копие, защото няма досие.

— И какво е станало с него?

Лицето на Сам се обагри в тъмночервено.

— Проклетото досие, заедно с още няколко, беше случайно унищожено от една секретарка, която работеше временно в полицията.

— Глупости.

— Истина е, по дяволите! Когато Торнхил стана шеф, първото, което направи, бе да наеме допълнителен персонал, който да му помогне да разчисти архивите. Жената просто е оплескала работата, ясно ли е? Случва се.

Люк тихо подсвирна.

— Нищо чудно, че Айрини си е изградила цяла конспиративна теория, за да обясни убийството. Разполага с доста основания, не мислиш ли? Няма досие по случая. Шефът, заел мястото на баща й, много удобно умира шест месеца по-късно...

— Не намесвай Боб Торнхил в тази история. Той беше добър човек, но си отиде от този живот, без да е видял нищо друго, освен лош

късмет. Цяла година се грижи за съпругата си, докато тя умираше от рак, а след това за награда получава инфаркт, излита от пътя и се удавя.

— Няма нищо странно, така ли?

— Виж какво, Данер — тихо заговори Сам, — няма да направиш услуга на Айрини, ако я окуражаваш в смахнатите й конспиративни теории. Носят се слухове, че диагнозата й е посттравматично стресово разстройство — същото, от което страдат някои войници след участие в жестока битка.

— И къде си чул това?

— Всички в града го знаят, не е кой знае каква тайна. Виж, казвам ти само, че не й помагаш, като подхранваш фантазиите ѝ. Всъщност можеш да ѝ докараши някоя наистина голяма беля.

— И какво означава това?

Сам се поколеба.

— След като казах на сенатор Уеб за пожара, първото нещо, което той ме попита, беше дали смятам, че Айрини го е извършила.

Това наистина са лоши новини, помисли си Люк.

— И ти му каза, че не е, нали? — рече накрая.

— Казах му, че все още няма заподозрени. Но между нас казано, Уеб смята, че Айрини не е съвсем на себе си, след като е намерила трупа на Памела. Той смята, че тя е подпалила къщата в състояние на временно умопомрачение, тъй като е била обсебена от някаква своя идея фикс.

— Ти разполагаш с показанията ми, които потвърждават версията на Айрини за случилото се.

— Казах на сенатора, че си бил там и какво си видял — кимна Сам. — Работата е там, че, както и много други хора в града, сенатор Уеб също мисли, че спиш с Айрини. И според него ти не си надежден свидетел. Освен това изтъкна, че си нов човек в града. Никой не те познава тук.

— Какво смята да предприеме сенаторът по случая с опожарената си къща?

Лицето на Сам придоби строго изражение.

— В момента човекът е зает с приготовления за погребението на дъщеря си. Той не желае повече неприятности. Просто иска да забрави за цялата тази история.

— Изглежда, че ти доста усилено му помагаш да постигне целта си — отбеляза Люк.

Лицето на Сам стана мораво от гняв.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш, Данер?

— Казвам, че твоята работа не е да помагаш на сенатор Уеб да забрави за историята.

Люк завъртя ключа на стартера и подкара сува по шосето към курорта.

21.

Те се срещнаха сред тръпчивото ухание на ферментиращо червено вино в хладните сенки на избата. Повечето големи калифорнийски винари предпочитаха процесът на ферментация да протича в големите модерни стоманени цистерни, но от създаването им до ден-днешен в избите „Елена Крийк Винярд“ се използваха само дървени бъчви. Дървото, внасяно от Европа, добавяше специфични качества към вкуса и аромата на кабернето и се усещаше още във въздуха на избата.

Джейсън вдъхна дълбоко, както винаги, когато влизаше в подобното на пещера помещение. Обичаше това място. Наслаждаваше се на всяка частица от него: от големите бъчви до необикновените аромати, плод на тайнствения процес на ферментацията.

— Потиснат ли ти се стори? — тревожно попита Кати.

— Говорим за Люк — напомни й Джейсън. — И да е бил потиснат, със сигурност нямаше да го покаже. Не познавам човек, който така умело да прикрива чувствата си, като Големия брат. Но не, не мисля, че беше потиснат. Всъщност той си прекарва доста добре там, във Вентана Лейк.

Очите ѝ се разшириха.

— Прекарва си добре?

— Да — усмихна се Джейсън.

Хакет скръсти ръце и се подпря на една от бъчвите.

— Как може да си прекарва добре? Ти самият каза, че е намерил трупа на някаква жена и се е измъкнал на косъм от опасен пожар.

— Е, ти познаваш Люк — отвърна Джейсън. — Има доста странни представи за забавление.

— Или каквото и да било друго — уморено заключи Хакет. — По дяволите. На Стария това никак няма да му хареса. Нито пък на мама.

— Или на татко, ако трябва да сме изчерпателни — дададе Кати.
Разтри слепоочията си. — Всички много се тревожат за Люк.

— Мисля, че ще се почувствува по-добре, ако узнаят, че Люк не се е затворил в този затънтен курорт, за да пие от сутрин до вечер евтино вино и да се взира невиждащо в езерото — изтъкна Джейсън. — Освен това си има приятелка. Това би трябвало да успокои всички.

Кати го погледна с жив интерес.

— Мислиш, че имат интимна връзка?

Хакет също го гледаше много внимателно.

— Е? — настоя той.

— Може би не още — призна Джейсън. — Айрини е пристигнала в курорта преди два дни. Останах с впечатлението, че двамата с Люк са намерили тялото още през първата нощ. А през втората са били доста заети с пожара. Нещата се развиха малко бързично там, край езерото.

— И са били изключително стресиращи, както се подразбира от думите ти — въздъхна Кати. — Знаеш, че според доктор Ван Дайк Люк не бива да се подлага на допълнителен стрес.

— Просто ви казвам, че Айрини и Люк не са имали достатъчно време, нито възможност за нещо по-романтично — обясни Джейсън. — Но между тях двамата определено става нещо. Сигурен съм. Когато си в една стая с тази двойка, усещаш електрически заряд във въздуха.

Хакет и Кати се спогледаха със съмнение.

— Въпросът е — заговори Хакет — дали този заряд няма да угасне, преди да се разрази.

— Добре, всички знаем за онзи малък проблем на Люк отпреди шест месеца — съгласи се Джейсън. — Обаче останах с впечатлението, че в момента това никак не го тревожи.

Хакет стисна челюсти. Погледна към Кати, сетне побърза да отвърне поглед.

— Той едва ли ще сподели проблема си с някого.

— Проблемът е медицински — твърдо заяви Кати. — Той би могъл да го обсъди с лекар.

Джейсън разпери ръце.

— Това, което явно никой в това семейство не може да схване, е, че Люк е малко различен.

Кати и Хакет отново размениха погледи. Този път придружени със завъртане на очи.

Какво им става на тези двамата?, зачуди се Джейсън. Понякога човек имаше чувството, че помежду им съществува телепатична връзка. Но напоследък сякаш се обикаляха един друг като двойка раздразнени котараци. Не беше необичайно явление в една секунда да се смеят заедно на нещо, а в следващата да си разменят гневни реплики. Карака се за всичко: от плановете за модернизирането на залата за дегустации до дизайна на новия етикет за бутилките с „Зинфандел“.

Не беше както някога, когато всички растяха заедно. Кати и Хакет открай време бяха най-добри приятели.

Хакет беше този, който кавалерства на Кати на абитуриентския ѝ бал, когато гаджето ѝ я заряза в последната минута. И тъкмо Кати беше човекът, който утешаваше Хакет, когато приятелката му от колежа го изостави заради съквартиранта му. Двамата имаха много общи интереси. Ходеха заедно на опера в Сан Франциско, обичаха да посещават нови ресторани и да пробват конкурентни вина.

Но преди шест месеца връзката им драматично се промени. Сякаш краткият годеж на Кати с Люк повлия по някакъв странен начин и на двамата.

— Добре, всички ние сме съгласни, че Люк е различен — обобщи Джейсън. — Но аз искам да кажа, че той е различен от всички нас, защото няма същото отношение към бизнеса. — Махна с ръка наоколо. — Стария и Гордън ще трябва да се откажат от идеята си да го приобщат към компанията. Това няма да стане.

Кати придоби замислено изражение.

— Смятам, че те ще се примирят с отказа му да работи с нас, ако са убедени, че той е намерил стабилно и перспективно поприще за себе си. Най-много ги тревожи именно фактът, че не се е установил. Представят си го как завършва дните си, просейки дребни монети по улиците на Сан Франциско.

— Не знам доколко вярвате на преценката ми, но аз съм убеден, че той не е депресиран, нито нещо от този род — увери ги Джейсън. — Ще дойде за рождения ден. Сами ще се убедите.

— Не ние трябва да се убедим — промърмори Хакет. — А мама, Гордън и Стария.

— Съгласен съм, че това може да бъде проблем — кимна Джейсън.

22.

Моторът на сува на Люк прекъсна Айрини тъкмо когато се канеше да завърши упражнението. Двете резки, настойчиви почуквания, последвали миг по-късно, ѝ подсказаха, че шофьорът не е в много добро настроение.

— Влизай — покани го тя, без да променя V-образната си поза — с крака и ръце във въздуха, балансирайки върху задните си части.

Люк отвори вратата и я изгледа.

— Какво, по дяволите, правиш?

— Упражненията на Пилатес. — Тя се преобърна на краката си.

— Започнах ги преди две години. Разкриват източника на собствената ти сила и увереност. Много танцьори ги използват. Макар че, разбира се, не могат да заменят светналите лампи през цялата нощ. Но пък благодарение на тях престанах да се връщам, за да проверявам дали съм затворила крана на мивката в кухнята всеки път, когато излизам от апартамента си. Този навик наистина беше доста травмиращ.

— Да заменим един обсебващ навик с друг? Да, знам всичко за тази теория. — Затвори вратата. — Но ще те помоля за една услуга. Не позволявай на някой местен да види как практикуваш системата Пилатес, става ли? Няма нужда да задълбочаваме убеждението им, че си, меко казано, малко странна, нали?

Определено не е в добро настроение.

— Упражненията много ми помагат, когато имам нужда да проясня мислите си.

— Ако се махна за малко от Дънслей, навярно бих могъл да проясня своите. — Той отиде в кухненския бокс. — Какво ще кажеш да поизлезем малко, а?

Тя го наблюдаваше как отива до хладилника и го отваря, сякаш той беше собственикът. Айрини трябваше да си напомни, че това наистина бе така.

— Добре — предпазливо отвърна.

Люк извади бутилка минерална вода и отвинти капачката.

— Реших, че бихме могли да отидем да вечеряме в Кърбивил.

Не е типична романтична покана, помисли си тя. От друга страна, звучеше доста по-забавно от двете вечерни развлечения, които напоследък му бе организирала.

— Добре — съгласи се Айрини. — Но първо ми кажи какво не е наред.

Той се облегна на ръба на плата.

— През последните месеци бях съвсем примерен гражданин на Дънслей. Нямам дори глоба за превищена скорост. Днес шефът на полицията намери за необходимо да mi отправи предупреждение.

Изведнъж я заля вълна на вина и отчаяние.

— Сам Макферсън те е заплашил?

— Беше доста по-завоалирано, но да — може да се каже, че това беше смисълът. По-скоро нещо като последно предупреждение, имайки предвид досегашното mi безупречно поведение.

— Люк, аз съм виновна.

— Това — отбеляза той, като подхвърли ключовете за колата си във въздуха — си помислих и аз. — Улови ключовете си и пристъпи към нея. — Хайде, да вървим да поразпуснем.

Колкото повече се отдалечаваха от Дънслей, толкова по-спокойна се чувстваше Айрини. Досега не бе осъзнавала колко много стрес и напрежение се бяха натрупали в мускулите ѝ, откакто бе пристигнала в града.

Нощта се спускаше бързо. В полумрака водите на езерото изглеждаха почти черни, а ниско надвисналото небе вещаеше дъжд преди свечеряване. Осезателно чувстваше присъствието на Люк до себе си на предната седалка.

Пътят, който следваше капризните извики на езерото, представляваше две павирани платна, които непрекъснато свръщаха в остри завои. Люк шофираше умело и с лекота, но със средна скорост. Тя доби впечатлението, че не бързаше да стигнат до крайната си цел.

— Днес говорих с Ади — рече след известно време Айрини. — Според нея няма смисъл да ходя в Сан Франциско за погребението на Памела. Каза, че всичко щяло да бъде внимателно режисирано и само

ще си изгубя времето, тъй като няма да имам възможност да задавам неудобни въпроси.

— Вероятно е права.

Тя го погледна.

— Какво ти съобщи Фил Карпентър?

— Потвърди казаното от Кони Уотсън. Памела не е била придружавана от мъж по време на последното си посещение в Дънслей.

Айрини гледаше как вечерните сенки се плъзгат иззад дърветата, поглъщайки останалата част от пейзажа.

— Изглежда, единственото нещо, за което всички са единодушни, е, че този път Памела е изневерила на навиците си. Имала е специална причина, за да дойде в Дънслей, и тя не е била да се самоубие.

— Искала е да се срећне с теб.

— Да.

Той бе изbral един ресторант, който бе открил случайно наскоро, след като се засели да живее край езерото. „Марина кафе“ в Кърбивил беше малко и елегантно заведение, каквото бяха повечето наоколо. Люк се надяваше да ѝ хареса изкуствено създадената атмосфера на италианско площадче — уютна и дори интимна. Както и останалите ресторанти край езерото, по това време на годината мястото беше полупразно. Не му се наложи дълго да убеждава съдържателната да му даде маса до прозорците.

Айрини седна и се огледа с любопитство.

— Това е ново. Нямаше го, когато живеех в Дънслей.

Люк разгърна менюто си.

— Противно на общото мнение, някои неща все пак се променят.

Тя се усмихна.

— Може би от тази страна на езерото. Не и в Дънслей, поне съдейки по това, което видях. Наистина е много странно и плашещо колко малко се е променил този град.

— Дойдохме тук, за да се махнем за кратко от Дънслей. Искаш ли да говорим за нещо друго?

— Добра идея. — Младата жена се задълбочи в менюто. — Мисля, че ще си взема задушени скариди и салата от авокадо.

— Аз обаче ще си поръчам спагети. Но ще поискам същата салата като твоята.

— Струва ми се, че вината на „Елена Крийк Винярд“ не фигурират в листа — отбелаяз тя.

— Провери за „Рейн Крийк“. Това е етикетът, който винарните „Елена Крийк Винярд“ поставят върху по-евтините сортове.

— Познавам този етикет. Всъщност мога да си позволя да си купувам от вината „Рейн Крийк“. Особено ми харесва „Совиньон Блан“.

— „Рейн Крийк“ е идея на брат ми Хакет. Той искаше да спечели средния клиент, но му беше дяволски трудно да убеди Стария и Гордън да приемат идеята. Те харесват имиджа си на производители на скъпи вина, който са си изградили през всички тези години. И затова Хакет реши да използва друг етикет. Получи се доста добре.

— А ти какво мислиш за това да се използва друг етикет?

Той сви рамене.

— Това не е мой проблем. Отдавна съм решил, че няма да се присъединя към семейния бизнес. След като напуснах морската пехота, се оставил Стария и Гордън да ме убедят да поработя за кратко в компанията, но беше истинска катастрофа.

Двамата дадоха поръчките си на сервитьора. Когато младият мъж се отдалечи, върху масата се възцари неловка тишина. Айрини изглеждаше погълната от чашата си с вино и нощния изглед към езерото.

Люк се запита дали не бе направил сериозна грешка, предлагайки да сменят темата на разговора. Може би тя го намираше за безнадеждно скучен и отегчителен, ако не обсъждаха проблема в Дънслей. Зачуди се за какво ли разговаря, когато излиза с други мъже.

— Май ще вали — промърмори накрая той, отчаяно търсещ вдъхновение за разговор.

— Ммм, да.

Търси по-усърдно, приятел. Губиш я.

Протегна ръка към панерчето, за да си вземе едно от малките хрупкави хлебчета.

Най-сетне вдъхновението го осени.

— Трябва да се появя на партито по случай рождения ден на Стария утре вечер — каза той. — Бих могъл да отида с придружител.

Тя го изгледа неразбиращо.

— Придружител?

— Искам да кажа с приятелка — побърза да уточни той.

— Имаш нужда от приятелка, за да отидеш на партито?

— Появрай ми, не става дума за тържество в тесен семеен кръг. Рожденият ден на Стария е голямо светско събитие в Санта Елена. Ще присъстват всички винопроизводители от долината, както и много хора от града. Ще ми направиш голяма услуга.

— Изглежда забавно — отвърна Айрини. — С удоволствие ще дойда с теб.

Люк внезапно се почувства необяснимо щастлив.

— Благодаря. Ще тръгнем за Санта Елена утре следобед. Партито ще продължи до късно и затова ще трябва да пренощуваме в мотела в Санта Елена и да се върнем в Дънслей на следващата сутрин.

— Само един въпрос.

— Какво?

— Защо, ако дойда с теб, ще ти направя голяма услуга?

Люк въртеше чашата с вино между пръстите си, питайки се доколко може да бъде откровен.

— Вече ти обясних, че през последните няколко месеца семейството ми е разтревожено за мен.

— Да.

— Мисля, че като се появя с теб, това малко ще успокои духовете.

— Аха. Схванах. Смяташ, че като се появиш на партито с някоя приятелка, роднините ти ще решат, че си преодолял посттравматичното стресово разстройство и отново си се върнал към нормалния начин на живот.

Той отпи от виното и бавно остави чашата на масата.

— За нещастие, всичко е малко по-сложno.

— Колко по-сложno?

— Както казах, когато се уволних от морската пехота, всички изгаряха от нетърпение да се върна в семейното лоно. Какво да ти кажа? Тогава идеята ми се стори добра.

— С други думи, си прегърнал ентузиазирано идеята да се върнеш към нормалния живот. Какво лошо има в това?

Люк я погледна.

— Госпожо, аз съм пехотинец. Аз не просто „прегръщам идея“. След като реших да заживея нормално, аз се отдадох стопроцентово на изпълнението на тази мисия. Поставих си цел и изработих стратегия за успешното ѝ достигане. След като започнах да изпълнявам стратегията си точка по точка.

Айрини потрепери.

— Ох.

— „Ох“ е съвсем точно казано. Okaza се, че да бъдеш нормален, е малко по-трудно, отколкото изглежда. Предполагам, че работата е в нюансите.

— И какво се случи?

— Ами известно време се справях много добре — безпристрастно рече Люк. — Имах действителен напредък. Постигнах първата цел. Присъединих се към семейния бизнес. Естествено, беше дяволски отегчително, но аз си върших съвестно работата. Забавлявах някои клиенти. Но се сблъсках с известни затруднения, когато се заех с изпълнението на следващата си цел.

— Която беше?

— Реших, че част от определението да бъдеш нормален означава да се ожениш и да създадеш семейство.

Тя го наблюдаваше с неясно изражение на лицето.

— Джейсън спомена нещо за годеж, който се е провалил.

— Партьорът на баща ми, Гордън Фут, има дъщеря Кати. Тя е с две години по-голяма от Джейсън. Родителите ѝ се разведоха, когато беше тийнейджърка. Прекарваше по-голяма част от времето си с баща си, а това означава, че е израснала във винарския бизнес, заобиколена от членовете на семейство Данер. Работеше в отдела за връзки с обществеността. Познавал съм я през целия ѝ живот.

— Решил си да се ожениш за Кати?

— Сега, като се замисля, мога само да кажа, че ми се струваше съвсем логичен ход. Изглежда, Кати също смяташе така, защото прие. Семейството беше във възторг. Но нещо липсваше.

— Като например?

Той махна с ръка.

— Романтика. Страст. Секс.

— Сексът е липсвал във вашата връзка?

— Няколко приятелски целувки и прегръдки и това беше всичко.

И тъй като бях опитен мислител-стратег, аз реших, че проблемът е в това, че постоянно сме заобиколени от близките си. Предположих, че се нуждаем от малко време само за нас двамата. Дълги разходки по плажа. Вечери на свещи. Знаеш шаблона.

— Всъщност не мисля, че романтиката е шаблон — замислено отвърна тя.

Той пренебрегна забележката ѝ, решен да продължи започнатото.

— Поканих Кати да прекара с мен дълъг уикенд в един усамотен хотел край морето.

— И нещо се обърка?

— От самото начало. Осъзнах, че правим огромна грешка. Кати се съгласи. Върнахме се у дома и съобщихме на всички, че разваляме годежа.

— Тъжно, но едва ли може да се нарече катастрофа. Какъв е проблемът?

— Проблемът е — след кратко мълчание заговори Люк, — че всички, включително и Кати, са убедени, че причината да разваля годежа е неспособността ми да изпълня задълженията си в спалнята.

Тя се втренчи в него, разкъсана между смайването и смях.

— О, боже — прошепна само.

— Ти си мислиш, че да те цапардосат с диагноза посттравматично стресово разстройство е голям удар? Добре е, че не можеш да разбереш какво е да ти лепнат и еректилна дисфункция.

23.

Люк спря сува пред бунгалото на Айрини, изключи двигателя и слезе.

Айрини го наблюдаваше, докато заобикаляше колата отпред, за да ѝ отвори вратата. Изпитваше смесица от неясен страх и непознато вълнение. Дали тази вечер пак ще я целуне?

Това беше нелепо. Държеше се като тийнейджърка на първата си истинска среща. С тази разлика, че на никоя среща досега в живота си не се бе чувствала по този начин, напомни си младата жена.

Вратата се отвори. Преди да направи каквото и да е движение, ръцете на Люк се обвиха около кръста ѝ — топли, сигурни и силни. Той я повдигна, сякаш беше перце, и я пусна леко на земята.

Придружи я мълчаливо до предната веранда. Напрежението и очакването почти я задушаваха. Той взе ключа и отключи вратата.

— Пътуването до Санта Елена отнема около час — каза. — Ще ни трябва време, за да се регистрираме в хотела, да се срещнем със семейството и да се преоблечем за голямото събитие. Какво ще кажеш да потеглим оттук в хиляда и петстотин часа?

Тя се спря на прага и се извърна с лице към него.

— И какво ще рече това в реално време?

Ъгълчетата на устните му се извиха в лека усмивка.

— Три часът следобед, или петнадесет нула, нула.

Айрини скръсти ръце и се подпра на рамката на вратата.

— Трябва да те осведомя, че ще се наложи да тръгнем по-рано.

— Защо?

— Защото трябва да напазарувам. Две мои приятелки ми изпратиха колет с малко дрехи, но сред няма нищо подходящо за изискано светско събитие. Мисля, че е най-добре да тръгнем около обяд. Сигурно в Санта Елена има бутици.

— Малко време за пазаруване, а? — кимна той в знак на съгласие. — Добре, ще го имаш. Ще тръгнем веднага след обяд. Като заговорихме за храна и след като и двамата обичаме да закусваме

добре, мога ли да те заинтригувам с моя специалитет — препечени филийки — утре сутрин?

Усмивката му бе толкова ленива, толкова порочно подканваща, че тя се зачуди как още не се е разтопила, превръщайки се в малка локвичка още там, на входа на бунгалото.

Цяло ято пеперуди пърхаха в стомаха ѝ. Това ли беше неговият начин да ѝ подскаже, че иска да прекара нощта с нея? Ако наистина е така, то тя трябваше да вземе решение. И то веднага. О, господи, не, не беше готова за това. Беше прекалено скоро.

— Да — чу се да казва, преди да успее да помисли. — С удоволствие ще опитам от специалитета ти.

Люк кимна с доволно изражение, наведе се и я целуна леко по устата. Почти веднага вдигна глава.

— При мен. Нула седем и тридесет. Което ще рече седем часът и половина сутринта.

— Успях да се досетя.

След това той прекоси верандата и се спусна по стълбите. Тя остана на прага, слисана и повече от разочарована. Дотук с големите и важни решения, помисли си.

Люк се спря в подножието на стълбите.

— Заключи вратата.

Стори ѝ се, че в очите му проблеснаха подозрителни пламъчета. Очевидно отлично съзнаваше, че я бе извадил от равновесие.

— Добре — мило му се усмихна тя, — но не съм сигурна, че си заслужава труда. Струва ми се, че тук тази вечер определено не ме заплашва нищо.

Той се ухили.

— Човек никога не знае.

Тя затвори вратата и я заключи. Погледна през шпионката и видя как Люк се качва в сува.

Фаровете на колата прорязаха тъмнината. Голямата машина изръмжа и бавно и тежко пое надолу по пътеката към бунгало номер едно.

По дяволите. Наистина си тръгваше.

— Кучи син... — Мълкна, развеселена от обърканата си реакция на внезапното тръгване на кавалера ѝ. Каза си, че би трявало да изпита огромно облекчение. Беше прекалено рано, за да се озове в

леглото с този мъж, когото почти не познаваше. Тя имаше проблеми, които усложняваха нещата. Рано или късно винаги ставаше така.

По-добре да насочи вниманието си към утре вечер. Люк беше споменал, че ще отседнат в хотел. Дали смяташе да запази една стая или две? Дали освен рокля за партита да не си купи и някоя по-секси нощница? Ами проблемите ѝ?

Извърна се бавно към вратата, докато мислите ѝ бясно препускаха, а сетивата ѝ бяха изтръпнали от напрежение и очакване.

Не забеляза веднага тъмнината в спалнята.

Но нервната ѝ система, чието ниво на свръхчувствителност към тъмнината бе установено преди седемнадесет години, отклика автоматично. Задейства алармената система и обяви всеобща тревога, още преди разумът ѝ да е приключил с обработването на данните.

Тя замръзна по средата на крачката си и на вдишването си, опитвайки да овладее страха, заплашващ да я погълне цялата.

Лампата в спалнята бе угасена. Знаеше, че я бе оставила да свети. Винаги оставяше лампите да светят през нощта. Винаги.

Може би крушката бе изгоряла.

Стегни се. Това бунгало е доста старо. С оstarяла инсталация. С оstarели крушки.

Някъде в морето от мрак, в който тънеше спалнята ѝ, изведнъж проскърца дъска.

24.

Това, което бе зърнал в поразителните ѝ очи, бе неподправено женско разочарование, мислеше си Люк, докато караше ловко колата по тясната пътека към бунгалото си. Беше сигурен. Айрини се бе съвзела достатъчно бързо, за да прикрие реакцията си на така нареченото му „джентълменско“ оттегляне.

Но тази вечер тя определено искаше нещо повече.

Проблемът е, млада госпожо, че съм прекалено стар за тези игрички. Следващия път, когато се озовем насаме, ще бъде или всичко, или нищо. А и двамата знаем, че тази вечер беше прекалено скоро за теб.

Стратегията беше ключът за всичко, напомни си той. Винаги е било така. За съжаление стратегията си имаше своята цена. Погледна назад към примамливо осветеното бунгало. Може би идеята да се върне и да се отдае на секунални игрички все пак не беше съвсем за изхвърляне. Макар че щеше да му остане по-малко време за сън.

Не се връщай там. Ако започнеш тази вечер, няма да можеш да спреш и много добре го знаеш.

Нешо не беше наред с бунгало номер пет, помисли си Люк. Тази вечер изглеждаше различно.

Спалнята тънеше в мрак.

Обзе го съмнено безпокойство. Натисна рязко спирачките. Когато тръгнаха за езерото, все още не се бе стъмнило напълно. Може би Айрини бе забравила да остави лампата светната в спалнята. Или може би просто крушката бе изгоряла. Най-малкото, което можеше да направи, бе да ѝ предложи да я смени. Максин винаги му повтаряше, че светковичните услуги са ключът към успешния бизнес.

Извинение ли си търсеще или какво?

Обърна колата.

Предната врата на бунгалото се отвори рязко в мига, в който стигна до пътеката. Айрини изскочи на верандата. Взе наведнъж трите стъпала, видя сува и се спусна към колата.

— Люк!

Тъмният силует на мъж изникна на прага на бунгалото. В ръката си държеше някакъв предмет.

Люк изскочи от сува и хукна към Айрини. Не помнеше дори как бе отворил вратата.

— Някой... — задъхано изрече тя. — Има някой вътре...

Той сграбчи ръката ѝ и я издърпа от другата страна на колата, поставяйки огромното купе между тях двамата и вратата на бунгалото.

Отвори рязко вратата откъм страната на пасажера и я бутна вътре.

— Влез и се свий на пода.

Тя не протестира.

Неканеният посетител прекрачи прага и излезе на верандата.

— Госпожице Стенсън, почакайте! — извика той с дрезгав и нервен глас. — Не исках да ви изплаша.

— Какво става, по дяволите? — Люк излезе пред сува. — Ти ли си това, Милс?

Тъкър Милс сниши глас.

— Аз съм, господин Данер. Наистина съжалявам. Виждате ли, не исках никой да знае, че съм тук.

— Всичко е наред, Тъкър. Пусни това, което държиш в ръката си.

— Гласът на Люк бе спокоен, без сянка на заплаха.

— Разбира се, господин Данер.

Тъкър пусна предмета, който държеше. Той тупна безщумно на верандата. Не е нито пистолет, нито нож, помисли си Люк.

Пристъпи бързо напред. Когато се изкачи по стъпалата, Тъкър отстъпи нервно назад и вдигна ръце в патетичен жест на страх и самообрана.

— Моля ви, господин Данер. Не исках да навредя на никого. Честно.

Чувствайки се бездушен като главорез, Люк погледна към предмета, който Тъкър бе пуснал на верандата. Беше плетена шапка. Наведе се, взе я и я подаде на Милс.

— Какво означава всичко това, Тъкър? — попита той.

— Тъкър? Тъкър Милс? — Айрини се измъкна от колата и забърза обратно към бунгалото.

— Да, госпожице Стенсън.

— Мили боже, изкара ми ангелите. Изплаши ме до смърт. — Тя се изкачи припряно по стъпалата и се спря до Люк. Вгледа се напрегнато в Тъкър. Какво, за бога, търсиш в спалнята ми?

— Не исках никой да види, че съм тук. — Тъкър звучеше нещастно и много нервно. — Нямаше ви, когато дойдох, затова влязох през задната врата. Реших, че е по-добре да ви изчакам вътре в бунгалото. Така вероятността да ме видят бе по-малка.

— Всичко е наред, Тъкър — нежно рече Айрини. — Разбирам. Извини ме, че се изплаших така. Не разбрах, че си ти.

— Трябваше да си остана отвън. Знам го, госпожице Стенсън. Но се боях, че някой може да ме види, че се размотавам на задната веранда. Можеше да извикат полиция.

— Хайде да продължим разговора си вътре — предложи Люк.

Айрини се усмихна топло на Тъкър.

— Ще направя чай.

Десет минути по-късно Айрини остави три димящи чаши чай от специалния билков букет върху малката кухненска маса. Предполагаше, че ще са й нужни няколко часа, докато се успокоят напълно разклатените й нерви, но поне сърцето й не препускаше толкова бясно.

Преди няколко минути Люк бе обиколил бунгалото и бе спуснал пътно всички завеси. Сега седеше срещу Тъкър с мрачно изражение, но невероятно спокоен и търпелив. Очевидно познаваше Тъкър Милс, реши Айрини. Разбираше, че с Тъкър трябва да се действа внимателно и без излишен натиск.

— Започни от началото, Милс — подкани го Люк.

— Да, сър. — Лицето на Тъкър се сгърчи в тревожна гримаса. Беше ясно, че не знае откъде да започне.

— Започни откъдeto искаш — предложи Айрини. — Не бързай.

— Добре. — Тъкър й метна признателен поглед. — Тогава от този следобед.

— Какво е станало този следобед? — попита тя.

— Тогава видях господин Данер в гаража на господин Карпентър. Чистех помещението, както правя всеки следобед. Господин Данер дойде и си поговори с господин Карпентър. Чух го да

го разпитва за госпожица Уеб, дали е имала нов приятел, когато е дошла последния път в града, и такива неща.

Люк наблюдаваше строго Тъкър.

— Знаеш ли нещо за нея?

Тъкър стисна чашата с двете си ръце.

— Редовно ме наемат да свърша някоя работа във вилата на семейство Уеб, такава, на каквато съм си свикнал. — Замълча. — Искам да кажа... преди къщата да изгори. Макар да съм сигурен, че там вече никога няма да има работа за такъв като мен.

— Продължавай — подкани го Айрини с успокояващ глас, въпреки че всичко в нея искаше да му изкреши да стигне по-бързо до същността на разказа си.

— Госпожица Уеб ме нае преди няколко години, за да се грижа за градината и да наглеждам водопроводните тръби през зимата да не замръзнат. Такива ми ти неща, значи.

— Работа по поддръжката — подметна Люк.

Тъкър кимна, доволен, че са го разбрали.

— Точно така. Работа по поддръжката. Ходех там два пъти седмично. Бях там в деня, преди да я намерите. Искам да кажа, сутринта.

Айрини изтръпна от напрежение.

— Говори ли с нея?

— Разбира се. Тя винаги беше мила с мен. Дори в старите дни. Всъщност вие и двете бяхте. Никоя от вас двете не се е държала с мен така, сякаш съм нищожество.

Айрини беше ужасена.

— Ти никога не си бил нищожество. Винаги си печелел хляба си с честен труд. Баща ми казваше, че си най-трудолюбивият човек в този град.

По изпитото лице на Тъкър пробягна сянка на тъга.

— Шериф Стенсън ме уважаваше. Вярваше ми. Не са много хора, които го правят. О, разбира се, те нямат нищо против да ме наемат да им свърша черната работа, но само нещо да изчезне, и кой си мислите, че обвиняват? Мен. Но баща ви никога не е приемал сериозно обвиненията на тези хора. Както и да е, това е една от причините да съм тук тази вечер. Осъзнах, че трябва да направя нещо, защото съм

задължен на баща ви, а така и не можах да му се отплатя, ако разбирате какво искам да кажа.

— Благодаря ти, Тъкър — промълви тя.

— Какво се е случило в деня, в който умря Памела? — намеси се Люк.

Тъкър събра мислите си с видимо усилие.

— Както казах, бях в къщата и както обикновено, работех в градината. Госпожица Уеб беше вътре.

— Знаеш ли какво правеше тя? — попита Люк.

— Не съм сигурен. Но когато ме видя да паркирам пикапа отзад, до пристана, тя излезе, за да ме поздрави. Тогава ми каза, че имала да довърши някаква работа на компютъра и влезе вътре. След малко една кола спря отпред на алеята.

— Каква кола? — подкани го Люк.

— Беше наистина хубава кола. Една от онези, чуждестранните. Мъжът на волана не ме видя, защото бях от другата страна на къщата. А както вече казах, пикапът ми беше паркиран отзад, за да не се налага да нося надалеч инструментите си. Както и да е, чух мъжа да чука на предната врата.

— Памела пусна ли го в къщата? — попита Айрини.

Тъкър наклони глава.

— Мога да кажа, че тя го познаваше, но не изглеждаше щастлива, че го вижда. Поиска да узнае защо е дошъл. Звучеше така, сякаш му беше ядосана.

— Ти чу ли какво й отговори той? — продължи да разпитва Айрини.

— Не. Но той също беше ядосан. Тя го пусна в къщата за няколко минути. Не остана дълго. Не знам за какво са си говорили, но го чух да спори с госпожица Уеб. Аз се размотавах край вратата на пералното помещение, в случай че й потрябва помощ, за да се отърве от него. Но след малко той си тръгна. Отпраши наистина бързо. Личеше, че още й е ядосан.

— Ти видя ли го добре? — попита Люк.

— Много добре.

Айрини осъзна, че е затаила дъх.

— Позна ли го? — продължи Люк със същия спокоен и равен глас.

— Онзи ден го видях за пръв път — отвърна Тъкър.

Айрини преглътна въздишката си на разочарование и си напомни, че това все пак е информация, с която преди двадесет минути не разполагаха.

— Можеш ли да го опишеш? — попита Люк.

— Среден на ръст. Мек.

— Мек? — учудено повтори Айрини. — Искаш да кажеш пълен и отпуснат?

— Мек не в този смисъл. Познавам някои наистина едри и пълни момчета, които изобщо не са такива. — Лицето на Тъкър се сгърчи в гримаса на дълбоко съсредоточаване. — Този мъж не беше дебел, но имаше вид на човек, който можеш много лесно да пречупиш. — Тъкър погледна към Люк. — Не е корав като вас, господин Данер. Просто е мек.

— Добре, мек — повтори Айрини. — Продължавай, Тъкър. Какво друго можеш да ни кажеш за него?

— Кестенява коса. — Тъкър се напрегна, явно ровейки в паметта си. — Баровски дрехи. И както казах, баровска кола.

Айрини едва не простена от разочарование. Няма що, много точно описание.

— Имайки предвид факта, че не си го познал, мога ли да предположа, че той не е тукашен?

— Не, със сигурност не е тукашен. Казах ви, че го виждах за пръв път. — Тъкър отпи от горещата течност в чашата си.

Тримата поседяха известно време в мълчание. Айрини усещаше как вълнението ѝ постепенно стихва. Как биха могли да идентифицират посетителя на Памела по такова неясно и бегло описание?

Тъкър оставил чашата си на масата.

— Макар че го видях отново известно време след това. Айрини се надигна неволно от стола си. Знаеше, че и Люк е нашрек, макар външно да не бе помръднал и пръст.

— Кога го видя пак? — спокойно попита той.

— На сутринта, след като сте намерили тялото ѝ. Айрини стисна чашата с две ръце.

— Какво правеше той?

Въпросът ѝ явно обърка Тъкър.

— Не знам какво точно е правел.

— Къде го видя? — подкани го Люк.

— Беше отвън пред сградата на общината. Влезе в онази голяма лимузина заедно със сенатор Уеб и онази хубава госпожа, за която, казват, сенаторът щял да се жени.

Айрини погледна към Люк. Не смееше да си поеме дъх.

— Хойт Иган — кимна Люк. — Помощникът на Уеб.

25.

Малко по-късно Люк и Айрини стояха на задната веранда на бунгалото. Гледаха как Тъкър Милс с бавна походка изчезва в тъмнината между дърветата.

— Опитай се да не правиш прибръзани заключения. — Люк обви ръка около рамото ѝ. Тя бе напрегната като струна, а всичките ѝ мускули бяха сковани. — Иган може да е имал основателна причина, за да дойде да се види с Памела.

— Ти чу какво каза Тъкър — двамата са се карали.

— Чух. Но това не означава, че той я е убил. — Той замълча за миг. — Макар че би могъл да знае какво се е въртяло в ума ѝ през последните два дни от живота ѝ.

— Да, така е — с готовност се съгласи Айрини. — Може би са били любовници. Може би тя е скъсала с него, а той не е искал да го приеме.

— Възможно е — кимна Люк. — Но засега това са само предположения. Освен това ти се опитваш да докажеш, че смъртта на Памела е свързана по някакъв начин с онова, което се е случило с родителите ти, нали?

— Да.

— Дължен съм да ти кажа, че Иган се вписва доста трудно в сценария, включващ смъртта на родителите ти. Той е около тридесет и пет годишен. Не е много по-възрастен от теб. По онова време навсякъде е бил още в колежа. А и не е местен. Не виждам никаква връзка.

— Няма. — Думата увисна като олово във въздуха.

Той се почувства като вандал, разбивайки на пух и прах конспиративната ѝ теория, но си каза, че ѝ прави услуга, независимо дали тя го разбира или не.

— Хей. — Люк я привлече по-плътно към себе си. — Не искам да кажа, че в хипотезата ти няма нищо вярно. Аз бях с теб през онази нощ, когато някой подпали къщата на Уеб, забрави ли? Съгласен съм,

че тук има нещо гнило. Просто не съм убеден, че е свързано с миналото.

— Каква е твоята теория?

— Имайки предвид пристрастеността ѝ към наркотиците, започвам да се питам дали Памела не се е забъркала е някое от лошите момчета.

— О, боже! — Айрини потръпна. — От наркодилърите?

— Това е една възможност. За съжаление има и други.

— Като например?

Той сви рамене.

— Може би някой е използвал пристрастеността ѝ, за да я изнудва или манипулира. — Поколеба се. — Или може би...

Младата жена се извърна бързо и го погледна.

— Какво мислиш?

— Хрумна ми, че една дъщеря на сенатор би била много полезна за някой, който иска да има достъп до определена информация. Чрез баща си Памела се е познавала с политици и богати бизнесмени. Тя е била домакиня на светски и политически сбирки. Помагала му е в набирането на средства. Движела се е сред най-могъщите хора в страната.

— Освен това тя беше не само красива, а и много сексапилна — тихо додаде Айрини. — Можем спокойно да приемем, че е спала с някои от тези влиятелни хора.

— Което пък ни води до някои доста неприятни сценарии.

— Мили боже! — тихо възклика Айрини. — Мислиш ли, че Памела е била убита, а къщата подпалена, защото е знаела твърде много? Че някой се е страхувал, че би могла да разкрие някои неудобни или уличаващи го в престъпление тайни?

— Не знам. — Люк вдигна ръка с дланта нагоре. — В момента правя само някои догадки, също като теб.

— Ами имейлът, който тя ми изпрати? Постоянно се връщам към това. Тя трябва да е имала някаква лична причина, за да се свърже с мен след всичките тези години.

— Вероятно е знаела, че си репортер — промърмори той, мислейки на глас. — Ако е искала да разкрие нещо пред медиите, може би се е свързала с теб, защото ти е вярвала.

Айрини смръщи нос.

— Аз работя за един малък провинциален вестник. Най-горещата новина в момента в Гладстон Коув е дебатът дали общинският съвет ще одобри или не откриването на парк за кучета. След всички тези години, през които е работила за баща си, Памела навсярно има доста връзки с големите медии. Не виждам защо би се обърнала към мен, ако е искала да разкрие никаква голяма скандална тайна.

— Добре, да приемем за момент, че тя се е свързала с теб поради лична причина.

— Тази лична причина включва информация, отнасяща се до смъртта на родителите ми. — Айрини се обгърна пътно с ръце. — Знам го, Люк. Това е единственото логично обяснение.

— Може би. А може би не. Външно изглежда, че тя е дошла в Дънслей, за да се скрие за малко, навсярно поне за една седмица.

— Може би тук се е чувствала в безопасност заради отдавншните й връзки с града. Познавала е всички и всички са я познавали.

— Замисълът й може наистина да е бил такъв, но когато се замислиш, че е била съвсем сама тук, в къщата на Уеб... Ако някой е искал да се отърве от нея, тя дяволски го е улеснила. Според мен, ако се е чувствала заплашена, тя би трябвало да е с някого, на когото има доверие.

— Освен ако — продължи вместо него Айрини — не е вярвала на никого от познатите си. Може би това е истинската причина да се обърне към мен. Аз съм някой от миналото й, на когото е чувствала, че може да се довери.

— За какво? — кратко попита той.

— Тъкмо това възнамерявам да открия. — Люк не каза нищо, а я прегърна по-силно. — Не мога да не отбележа, че ти вече не оспорваш конспиративната ми теория — рече след известно време тя.

— За нещастие започва да ми се струва логична. Навсярно не е много добър знак.

— Смяташ, че и двамата сме готови за една дълга и приятна ваканция в някоя стая с тапицирани стени? — попита младата жена.

— Между впрочем предпочитам Хаваите.

— Аз също. — Тя направи пауза. — Но първо трябва да поговоря с Хойт Иган — добави тихо.

— И аз си мислех за същото. Хрумна ми нещо, ако проявяваш интерес.

Тя го погледна.

— Кажи ми.

— На следващата сутрин след празненството по случай рождения ден на Стария можем да отскочим до Сан Франциско и да притиснем Иган. Ако го изненадаме, може би ще успеем да измъкнем някои отговори от него.

— Планът ти ми харесва — решително кимна Айрини. — Много ми харесва.

Той се усмихна леко и я завъртя в ръцете си, за да види лицето ѝ. На светлината на лампата на верандата се виждаха дълбоките сенки под очите ѝ.

— Съжалявам, че Тъкър Милс те изплаши така тази вечер — промълви той.

— Той не го е искал.

— Не, ала това не променя случилото се. Добре ли си?

— Все още се чувствам малко не на себе си. — Тя се засмя пресилено. — Когато осъзнах, че лампата в спалнята не свети, за няколко секунди просто се вцепених. Вече ми е ясно как се чувства елен, уловен от светлината на фаровете на някоя кола. Когато най-после си възвърнах способността да се движа, първата ми мисъл беше как да се махна от бунгалото.

— Отлична стратегия, предвид обстоятелствата.

— Сигурно съм изглеждала абсурдно.

— Не, изглеждаше просто изплашена. Постъпила си умно, като си побягнала навън. Не всеки човек би могъл да реагира в подобна ситуация. Някои хора не успяват да излязат от вцепенението.

— Бях ужасена — прошепна младата жена.

— Знам. — Люк разтриваше тила ѝ, опитвайки се да освободи част от напрежението, сковало мускулите ѝ. — Знам.

Тя затвори очи за миг.

— Много е хубаво.

Той усети как мускулите ѝ леко се отпускат.

— Имах намерение да те попитам нещо — рече след малко той.

— Ммм?

— Каква е тази работа с лампите? Защо ги оставяш да светят през цялата нощ?

— Предполагам, че това е моята охранителна система — отвърна тя със затворени очи.

— Може би сега не е най-подходящият момент да го обсъждаме, но има доста по-ефективни предохранителни мерки срещу неканени посетители. Например една добра алармена система. Сама се убеди тази вечер, че напълно осветеното бунгало не е попречило на Милс да влезе вътре.

Клепачите ѝ се повдигнаха. Той се взря в измъчените ѝ очи и потялото му пропълзя студ.

— През онази нощ всички лампи бяха изгасени — заговори тя с обезпокоително равен и безстрастен глас. — Прибрах се късно у дома. Доста време след определения ми час. Бях нарушила едно от най-строгите правила на татко. Позволих на Памела да ме закара в Кърбивил. Искаше ми се да отложа срещата с родителите си колкото е възможно по-дълго. Когато видях, че всички лампи са изгасени, реших, че са си легнали. Минах отзад, за да вляза през кухненската врата.

Той си спомни какво му бе разказала Максин. *Хю Стенсън застрелял жена си в кухнята на дома им. След това се самоубил.* Стисна раменете на Айрини.

— Съжалявам, не биваше да питам. Не е нужно да говориш за това. Не и сега. Не и тази вечер.

Тя сякаш не го чу. Люк осъзна, че вече е твърде късно. Айрини се бе пренесла някъде другаде.

— Реших, че мога да се промъкна незабелязано в стаята си и ако внимавам — не вдигам никакъв шум и не паля лампите, — мама и татко няма да ме чуят — продължи да говори тя.

Знаеше, че ще е тежко. Знаеше, че сега не може да направи нищо, освен да я държи здраво, докато разказва. Притисна я по-силно към гърдите си.

— Отключих задната врата, но когато се опитах да я отворя, разбрах, че нещо тежко ми пречи. Бутнах по-силно и успях да я открехна. Лъхна ме ужасна смрад, каквато не бях помириসвала никога дотогава. Помислих, че някакво диво животно е успяло да се вмъкне вътре и е ровило в боклука. Но това нямаше смисъл. Мама и татко щяха да чуят шума.

— Айрини — тихо рече Люк, — аз съм тук.

— Не виждах нищо — продължи тя със същия равен, смразяващо безжизнен глас. — Беше толкова тъмно.

— Знам.

— Успях да напипам ключа на лампата до вратата. Завъртях го.

— Тя погаси дъх с усилие. — И тогава видях.

— Айрини, шшт. Това е достатъчно. — Люк я залюля нежно в прегръдките си. — Не е нужно да продължаваш. За бога, прости ми. Сега разбирам защо оставяш лампите да светят.

— Сякаш се пренесох в друго измерение — промълви тя, притиснала глава до ризата му. — Не можех да понеса да остана там сама с тях и затова за малко се пренесох на едно друго място.

— Знам. — Люк погади косата ѝ. — И аз самият съм бил на това друго място.

— Джейсън каза нещо за тежка битка.

— Както казах, едно друго място.

— Виждал си как изглеждат, нали?

Той знаеше какво иска да каже.

— Да.

— Хора, които познаваш. Хора, които обичаш. Виждал си ги как изглеждат... след това. Знаеш какво е. И се питаш защо те, а не ти.

— След подобно преживяване светът става различен — каза Люк. — Нещата никога, никога вече не са същите. Хората, които не са били в онова, другото място, не могат да разберат колко е трудно за пътниците, които са се върнали, пътници като нас, колко им е тежко да се преструват, че нищо не се е променило.

Тя обви ръце около него и силно го прегърна.

Двамата останаха така дълго, притиснати един в друг, без да разговарят. След малко той я поведе вътре. Заведе я до спалнята ѝ и светна лампите.

Айрини се отдръпна малко от него. Усмихна му се с треперещи устни и избърса сълзите с опакото на ръкава си.

— Не се тревожи. Утре сутринта ще съм по-добре.

— Разбира се. Ако нямаш нищо против, смятам тази нощ да спя на дивана.

Тя примигна и очите ѝ се разшириха.

— Защо ще правиш това?

— Защото тази вечер преживя силен страх и защото аз те попитах за миналото, а ти mi разказа. Ти не искаш тази вечер да останеш сама, нали?

— Не, не искам.

Резкият, болезнено честен, отговор го сепна. Помисли си, че не бе свикнала да допуска другите толкова близо до себе си.

— Нито пък аз. — Люк отвори шкафа в коридора и извади оттам възглавница и одеяло. — Макар че ще имаш ли нещо против да угася лампите в предната стая? Ако това те притеснява, мога да спя с ризата върху очите.

— Не — отвърна тя. — Щом знам, че си там, няма да се страхувам от тъмното.

26.

Час и половина по-късно Айрини стана за втори път и отново кръстоса надлъж и нашир тясната спалня. Поредната тежка нощ; поредният ритуал. На синкавото сияние на нощната лампа тя се поколеба, огледа разхвърляното легло и малкия скрин с чекмеджетата. Нямаше много пространство за движение в тясното помещение.

Ако си беше у дома, щеше да предприеме малка разходка сред осветения апартамент, за да провери дали е заключила вратите и прозорците. Това беше първата част от ритуала, с който през годините бе навикнала да се справя със среднощните си изблици на паника. Втората част се състоеше от малко фъстъчено масло, намазано на тънък слой върху солени бисквити.

Проблемът беше, че тази вечер бе заточена в спалнята, защото Люк спеше на дивана в предната стая. Колкото повече се убеждаваше, че тази нощ не може да следва среднощния си ритуал, толкова по-неспокойна и изнервена се чувстваше.

Трябваше да излезе оттук. Да се добере до фъстъченото масло и солените бисквити.

Пристигъти до вратата, отвори я и огледа късия коридор, тъмната предна стая и кухненския бокс. Откъм дивана не се чуваше нито звук. Люк навярно бе дълбоко заспал. Ако е много тиха и внимателна, може би ще успее да стигне до кухнята, без да го събуди. Ще може да вземе бурканчето с фъстъченото масло, пакета солени бисквити и да се върне незабелязано в спалнята си.

Колетът с дрехи, който бе получила, не съдържаше домашен халат. Мисълта я накара да се поколебае няколко секунди. След това реши, че удобната ѝ, стигаща до петите, памучна нощница с дълги ръкави е достатъчно прилична дреха, ако Люк случайно се събуди и я види.

Запъти се към предната стая колкото бе възможно по-безшумно и за всеки случай провери дали малкият запотен прозорец на банята е заключен.

Когато стигна до потъналата в сенки предна стая, не се сдържа и погледна към дивана. Макар че лампите бяха угасени, през пролуките на спуснатите завеси проникваше слаба светлина от лампата на предната веранда. Различи върху възглавниците отпуснатото тяло на Люк и се убеди, че спи дълбоко.

Запромъква се предпазливо към кухненския бокс. Щом се озова там, отвори шкафа, бръкна колкото бе възможно по-безшумно вътре и затърси пипнешком бурканчето е маслото.

— Цялото ли смяташ да го изядеш или ще го споделиш с близния? — разнесе се гласът на Люк откъм сенките.

Тя ахна, разтрепери се и едва не изтърва бурканчето с фъстъчено масло. Стисна бурканчето и се извъртя.

— Мислех, че си заспал — смънка Айрини.

— Малко ми е трудно, след като постоянно кръстосваш из спалнята.

— О, съжалявам. — Тя свали от рафта кутията със солените бисквити. — Когато не мога да заспя, ям фъстъчено масло и солени бисквити.

— Лично аз предпочитам дълга разходка и чаша бренди. Но нямам нищо против фъстъченото масло. И то ще свърши работа.

Тя погледна през плата към него и за втори път едва не изтърва бурканчето.

Той не беше съвсем гол, а облечен в чифт бели боксерки и черна тениска, но все едно, че беше. Видя го да се протяга към нещо в сенките. Джинсите му, помисли си младата жена. Нахлузи ги бързо. Тя чу металния звук от затварянето на ципа. Не можеше да си обясни защо, но ѝ се стори изключително еротичен звук.

Спокойно — напомни си тя. — Дишай. Погледни го от положителната страна. Нищо чудно да успокоиш нервите си без фъстъчено масло.

Макар че фъстъченото масло беше значително по-безопасно.

Айрини се извърна от вълнуващата гледка, която той представляваше, отвори чекмеджето с кухненските прибори и извади един малък нож за мазане на масло.

— Ще получа ли и аз една от тези бисквити? — попита Люк.

Тя рискува да хвърли един поглед в неговата посока и го видя да се приближава към нея.

— Ъъ, да, ами да, разбира се.

Посегна да натисне ключа на кухненската лампа, но внезапно си спомни, че макар Люк да беше вече съвсем прилично облечен, тя все още беше по нощница.

Няма проблем, помисли си младата жена. Нали можеше да намаже фъстъченото масло върху солените бисквити със затворени очи.

— Трябва да имаш нещо за пие, за да преглътнем фъстъченото масло — каза Люк, заобиколи ръба на плата и се насочи към хладилника. — Иначе ще полепне по небцето, венците и езика. Научно доказан факт.

— Не, почакай — опита се да го спре Айрини.

Ала беше твърде късно. Той вече бе отворил вратата на хладилника. Лампичката вътре светеше достатъчно силно, за да я освети от главата до петите.

Зашо не си бе взела някоя по-секси нощница? Отговорът беше съвсем ясен, разбира се. Въпреки че много внимателно бе подбрала дрехите си за през деня — пълно модно бойно снаряжение за сблъсъка с Дънслей и миналото, все пак бе очаквала, че ще прекарва нощите си сама, както бе свикнала.

Люк ѝ хвърли един поглед през рамо. Тя застинава, не знаейки какво да очаква.

Това, което получи, беше един разтапящо бавен, зашеметяващо чувствен мъжки поглед на одобрение.

Без да промълви нито дума, Люк затвори вратата на хладилника и само с една крачка се озова до нея. Ръцете му стиснаха ръба на плата, заграждайки тялото ѝ от двете страни. Наведе се и притисна устни към ухото ѝ.

— Обещах си, че тази вечер няма да направя нищо. Излъгах.

— Идеята може би не е добра — прошепна тя.

— Имаш ли по-добра?

Тъкмо в това е проблемът, каза си тя. Нямаше по-добра идея. Да се целува с Люк, беше най-добрата идея, която бе имала от години, а може би през целия си живот.

Обви бавно ръце около врата му и се усмихна.

— Не.

Той издале тих, дрезгав звук и устните му се впиха в нейните.

Тялото ѝ пламна и потръпна като наелектризирано от възбудата. Той я целува дълго, сякаш разполагаше с цялото време на света. У нея бавно се надигна глад, нямащ нищо общо с фъстъченото масло и солените бисквити, и достигна слабините ѝ.

Можеше да го целува така седмици или месеци, помисли си тя, блажено отпусната в прегръдките му. Плъзна с наслада длани по гладкия му мускулест гръб. Сетне дръзко ги пъхна под края на тениската отпред. Разпери пръсти сред меките къдрavi косми, които откри там.

— Това — задъхано изрече той, като пусна ръба на плота, за да свали тениската си — е несравнимо по-хубаво от фъстъчено масло и солени бисквити.

Придърпа я жадно към себе си. Първо усети устните му върху шията си. Отметна глава назад. Сетне усети зъбите му. Простена от пулсиращите вълни, които я заливаха една след друга. Беше сгрешила. Не можеше да го целува с месеци и години. Не би могла да издържи това сладко мъчение. Имаше нужда от повече, при това веднага.

Той явно бе прочел мислите ѝ, защото в следващия миг топлите му, силни ръце обгърнаха хълбоците ѝ и нежно ги притиснаха.

Той беше толкова силен. Можеше да я пречупи с тези две ръце. Но никога не би я наранил. Усещаше го с всяка фибра на съществото си.

Той я докосна, сякаш бе направена от коприна и лунна светлина, карайки я да се почувства неповторима, като вълшебна фея, излязла от приказния си дворец, за да твори чудеса. Усети страстта, която бе събудила у него и която я изгаряше. Нито един мъж досега не бе събуждал у нея желание да го разкъса от желание.

Заливаща я възбуда, примесена с непознато досега осъзнаване на женската ѝ сила, оставяйки я замаяна и без дъх.

Ръцете ѝ продължиха изследването си, а палците ѝ се плъзнаха под колана на джинсите му. Бавно придвижи пръстите си отпред и усети как под тях запулсира твърдата му, шокиращо голяма, мъжественост.

— Ако не бях един корав и кален журналист, щях вече да съм се разтопила — промълви тя.

Смехът му бе дрезгав и невероятноекси.

— Ако не беше железният ми тренинг, да съм те последвал.

Той я повдигна към гърдите си. Айрини обви бедра около кръста му и се притисна към него. С удивителна ловкост Люк я понесе навън от кухненския бокс, по тесния коридор към спалнята. Положи я върху смачканите чаршафи на леглото.

Забави се колкото да свали джинсите заедно с боксерките и да извади малко пакетче от задния джоб. Разкъса го със зъби.

В следващия миг вече бе върху нея, единият му крак разтвори бедрото ѝ, за да го посрещне.

Издърпа нагоре нощницата ѝ и я измъкна през главата ѝ. С периферното си зрение тя видя как дрехата полетя към близкия ъгъл. Не я видя как пада, защото цялото ѝ внимание бе съсредоточено върху Люк, който наведе глава над гърдите ѝ.

Когато пое едното зърно между зъбите си, тя чу някаква тиха, задъхана въздишка на удоволствие. Чак след секунда осъзна, че бе излетяла от нейните устни.

Протегна ръка и пръстите ѝ се сключиха около члена му.

Големината и твърдостта му я възбудиха още повече. Усети как става още по-голям и по-твърд при докосването ѝ.

Ръката му се плъзна по вътрешната страна на бедрото ѝ. Тя не можеше да реши дали да го подкани да побърза, преди това вълшебно пулсиращо усещане да е изчезнало, или да го помоли да забави темпото. Навлизаше в непозната територия. Верният ѝ вибратор беше на сигурно място в чекмеджето на тоалетката до леглото ѝ в дома ѝ в Гладстон Коув.

Един дълъг пръст проникна бавно и дълбоко в нея, галейки и дразнейки я, достигайки все по-навътре. Още един го последва. Тя усети хълзгавата влага между краката си.

Дотук добре. Ала тя знаеше, че без вибратора няма да може да стигне до края.

Не беше зле. Никак не беше зле.

Люк направи нещо много интересно с палеца си и я изтрягна рязко от мислите за вибратора. Тялото ѝ подскочи и стегна в кадифената си мекота немирните му пръсти.

— Люк?

— Ммм? — Устните му изследваха корема ѝ.

— Сега — изхриптя тя и заби нокти в раменете му. — Моля те, сега!

Той отново направи онова нещо с палеца си.

— Не е нужно да бързаме.

— Напротив, нужно е. — Опита се да го разтърси, но това беше все едно да се опиташ да помръднеш огромна скала. — Ти не разбираш.

— Още си стегната. Не искам да те нараня.

— Няма да ме нараниш. — Тя се притисна по-силно към него, търсейки по-плътен допир с пръстите му. — Никога досега не съм стигала толкова далеч без... — Млъкна. Спри се, напомни си тя. Прекалено лична информация.

— Нека първо да видим дали не можем да те овлажним още малко.

Той се придвижи по-надолу, като от време на време се спираше, за да целуне тук и там настръхналата ѝ кожа.

Достигна до вътрешната страна на бедрото ѝ.

— Не, почакай — ахна тя. — Върни се тук.

Тя чу тихия му, дяволит смях и в следващия миг усети горещия му дъх, а езикът му се озова там, на онова място, обикновено запазено само за Голямото момче.

Напрегна цялата си воля, за да не се разкреши.

Това беше твърде много. Той я завладяваше, изтръгвайки от нея това, което тя не бе дала досега на никой мъж. Това беше немислимо. Та тя едва го познаваше. Как можеше да му разкrie най-съкровените си кътчета?

Миг по-късно оргазмът я завладя, дълбок и помитащ като опустошително земетресение.

Смътно усети как Люк премести тежестта си и се намести между бедрата ѝ. Проникна със силен тласък в нея, разтварящ я, изпълвайки я докрай.

Не можеше да повярва, че отново достигна върха. Люк се движеше в бесен ритъм, в синхрон с разтърсаното ѝ от конвулсии тяло. Гърбът му бе хълзгав от пот, всеки мускул — напрегнат докрай.

Старите пружини на леглото скърцаха шумно в ритмичен протест. Горната табла се удряше в стената. Чувствата ѝ представляваха една съвършено непозната вихрушка. Изпитваше неудържима радост, затова се изуми, когато сълзите запариха в очите ѝ. Нищо друго нямаше значение, единствено мъжът в прегръдките ѝ.

Изглеждаше невъзможно, но прегракналият, ликуващ и триумфиращ вик на Люк — знак за неговото освобождение — ѝ достави чисто, неподправено удоволствие, не по-малко разтърсващо и сладостно от собствения ѝ оргазъм.

За няколко безцennи, великолепни мига тя не беше сама.

Люк бавно изплува от забравата. Не бързаше, искаше да вкуси докрай насладата да усеща тялото на Айрини, сгущено до неговото. Главата ѝ бе отпусната върху ръката му. Дланта ѝ бе отпусната върху гърдите му, а кракът ѝ почиваше между неговите — дразнещо, вълнуващо усещане. На няколко пъти усети пръстите на краката ѝ, сякаш ѝ харесваше да го докосва, да го предизвиква.

Имаше чувството, че го обгръща някаква топла, изтъкана от светлина, невероятно нежна паяжина. Не си спомняше кога за последен път се бе чувствал така. Може би никога. Бутна една възглавница под главата си и се усмихна в мрака.

— Ооох, господи! — промърмори той.

— И аз си мислех същото. — Скръсти ръце върху гърдите му и отпусна брадичката си върху тях. — Никога досега не съм се чувствала по този начин с мъж.

За няколко секунди той изгуби дар слово.

— Само с жена ли?

Тя му се усмихна и бавно поклати глава.

— Когато съм в подходящо настроение, понякога имам късмет с Голямото момче.

— Може би не би трябвало да питам, но кой е Голямото момче?

— Моят вибратор. Дължна съм да призная, че преживяното никога не е било толкова силно и разтърсващо като това, което се случи преди малко. Това, което изпитвам с Голямото момче, прилича повече на кихавица.

— Значи казващ, че съм бил по-добър от един вибратор и една кихавица?

— Определено. Но не се възгордявай.

Той се ухили.

— Ще ми бъде трудно.

— Един от моите терапевта ми каза, че причината да не мога да стигна до оргазъм с мъж е защото имам проблеми с интимното общуване. Нещо като страх да се обвържа емоционално.

— Някога била ли си омъжена?

— Веднага след колежа, за около година и половина. Леля ми нас скоро бе починала и аз отчаяно копнеех да не съм сама.

Той прокара пръст по линията на ухото ѝ.

— Разбирам.

— Нищо не се получи. Вината беше моя. По онова време моите проблеми ме бяха обсебили изцяло. Рик се опита да бъде търпелив, да прояви разбиране, но имайки предвид проблемите векса, честите ми нощни кошмари и постоянното безсъние, той не можа да издържи дълго. Тогава посещавах третия си терапевт, който предложи да взимам лекарства. Когато отказах, Рик вдигна ръце от мен и си тръгна. Не го обвинявам. И двамата изпитахме облекчение, когато всичко между нас приключи.

— Ти си била в онази, другата, зона. — Той прокара нежно пръсти през косата ѝ. — Съпругът ти не е могъл да стигне до теб.

— Нито пък аз до него. Както казах, вината не беше негова. Знаех, че трябва да измина дълъг път, преди да бъда с някой мъж. Трябващо да преодолея миналото. И аз опитах. Наистина опитах. След развода имах още трима терапевти. Те ми помогнаха до известна степен. Но аз продължавах да се връщам към миналото и да искам отговори на своите въпроси.

— В някои случаи не можем да получим нужните отговори — замислено каза гой.

— Знам. — Тя се поколеба. — Предполагам, че заради това станах журналистка. Не можех да решава загадките на собствения си живот и затова си избрах работа, която ми предоставяше идеалното извинение, за да търся отговори на други места, в живота на другите хора.

— Не съм сигурен, че е било добра идея да се върнеш в Дънслей, но от egoистична гледна точка се радвам, че си го направила.

Айрини леко наклони глава.

— Ужасявах се от мисълта да се върна тук, но реших, че ще бъде нещо като катарзис.

— Дори и ако не откриеш нужните отговори?

— Аз се боря с демоните тук, в Дънслей. Може и да не съм ги победила, но...

— Но повече не се опитваш да се преструваш, че не съществуват.

— Вярваш или не, това ми се струва прогрес.

* * *

Когато се събуди, той с учудване видя, че сиянието на ранната утрин е обагрило света извън бунгалото. Айрини продължаваше да спи спокойно до него. Знаеше, че не бе помръднала, нито бе понечила да стане от леглото през цялата нощ. Щеше да я усети.

Но по-удивителното и смайващо беше, че той бе спал също толкова дълбоко и непробудно.

27.

Хойт погледна часовника си със същия изнервяш маниер, както го правеше по хиляда пъти на ден. Този дребен жест винаги дразнеше Райлънд.

— Уредил съм да направите малко изявление пред някои по-големи медии веднага след службата, сър. — Хойт му подаде папката.
— Освен това отмених деловия обяд в бизнес клуба този следобед, както и определената за довечера среща с един от дарителите за кампанията, но утре се връщаме към редовния график.

Райлънд отвори папката и прочете изявленето. Молба да се уважи мъката на един баща и да не се прави обществено достояние, както и обещание да дари голяма сума за изследвания в областта на душевните заболявания — точно това, което бе очаквал.

Затвори папката и погледна към Алекса. Тя седеше на мястото до него в лимузината, поразително красива и драматично скръбна в строгия си черен костюм и малка шапка с воалетка. Щеше да изглежда прекрасно на снимките днес, както винаги впрочем, помисли си сенаторът.

През последните две години Памела беше много полезна за кампаниите му, но един президентски кандидат се нуждаеше от съпруга. Избирателите никога нямаше да гласуват един неженен мъж да влезе в Белия дом.

— Искам да си до мен, когато тази сутрин се срещна с медиите — й каза Райлънд.

Тя сключи облечените си в ръкавици ръце в ската си.

— Разбира се.

Той отново насочи вниманието си към Хойт.

— Има ли някакъв отзук или последствия от статията в „Гладстон Коув Бийкън“!

— Нищо, на което да не можем да отговорим с тазсутрешното ви изявление. — Хойт отново погледна часовника си. „Бийкън“ намеква за нуждата от разследване, но...

— Това са глупости — рязко го прекъсна Райлънд. — Макферсън няма да започне разследване. Съвсем ясно му дадох да разбере, че не желая такова.

— Да, сър, знам, но се боя, че в „Бийкън“ се намеква, че съществуват някои въпросителни около смъртта на Памела, които местните власти би трябвало да се постараят да проучат и изяснят. — Хойт погледна в папката. — Добрата новина е, че никой не чете този парцал. Не мисля, че това представлява проблем.

— И добре, че не е — промърмори Райлънд.

Както вървяха нещата, беше малко вероятно да се превърне в проблем, независимо от намесата на Айрини Стенсън, каза си той. Сам Макферсън много добре разбираше, че задачата му е да стори всичко, което е по силите му, за да потули тази история.

Това бе едно от предимствата да притежаваш един град, шефът на полицията също влизаше в това число. Дънслей беше едно отегчително малко петно върху картата, но трябваше да признае, че понякога имаше полза от него.

Лимузината спря пред параклиса на погребалния дом. Райлънд огледа сцената през тъмните стъкла. Отпусна се, когато видя само няколко коли на медиите.

— Не виждам никъде Айрини Стенсън — обади се Алекса с облекчение в гласа. — Всичко ще мине добре, Райлънд. Престани да се тревожиш. Веднага щом церемонията приключи, от медиите ще изгубят интерес към тази трагедия.

— Съгласен съм — подкрепи я Хойт. — Всичко е под контрол, сър.

— Баща ти е тук — каза Алекса. — Тъкмо влиза в параклиса.

— Самолетът на господин Уеб от Финикс пристигна навреме — уточни Хойт. — Проверих по-рано.

Райлънд наблюдаваше баща си, облечен в изискан сив костюм, да влиза в малката църква.

В гърдите му се надигна познатата опасна смесица от гняв, възмущение и, да, някогашният страх — все същият отровен еликсир, който присъствието на Виктор Уеб представляваше за него. Целият му живот беше посветен на усилието да живее според изискванията и очакванията на баща си. Нищо не беше достатъчно добро за дъртото копеле.

Колкото по-скоро Виктор се върне във Финикс, толкова по-добре, помисли си Райлънд. Трябваше на всяка цена да попречи на кучия син да разбере за проблема с изнудването. Виктор щеше да побеснее, а когато той побесняваше, животът се превръщаше в истински ад.

Пръстите на Райлънд стиснаха папката. Трябваше да открие кой е изнудвачът и да се отърве от него, преди баща му да разбере какво става. А междувременно нямаше друг избор, освен да продължава да внася пари по онази офшорна банкова сметка.

Едно нещо беше сигурно. Минути след като разкриеше самоличността му, мръсният негодник щеше да е мъртъв. Или мъртва.

Видя как Виктор изчезна в църквата. През годините някои хора бяха умрели съвсем навреме, припомни си той: жена му, семейство Стенсън, а сега и Памела. Всяка трагедия му бе помогнала да се измъкне от потенциално трудна и опасна ситуация. Защо да няма още един мъртвец?

Главата му се завъртя при безумно дръзката мисъл. Да се отърве от Виктор?

През годините беше разчитал не само на парите на стария, но и на връзките му, както и на необикновената му способност да се възползва от слабостта на противниците си. Виктор винаги е бил действителният му ръководител, стратегът, силата зад трона.

Аз съм на петдесет и три години — помисли си Райлънд. — Вече не се нуждая от копелето. Мога сам да управлявам живота си.

Изведнъж се почувства така, сякаш бе осенен свише.

Парите нямаше да бъдат проблем. Той беше единственият наследник на Виктор. Освен това Алекса притежаваше собствено значително богатство.

Вече не се нуждаеше от баща си. Каква освобождаваща мисъл.

Вратата на лимузината се отвори. Райлънд придоби изражение, подходящо за баща, който току-що бе изгубил любимата си дъщеря, сложила трагично край на живота си с алкохол и транквиланти, и слезе след Алекса от колата.

* * *

Виктор Уеб наблюдаваше първородния си син, който вървеше бавно, със сериозно изражение на лицето, към предната част на църквата. Обзе го гняв и безкрайно съжаление. Преди години беше направил ужасна грешка и сега нямаше връщане назад.

Външно Райлънд изглеждаше така, както навярно всеки баща бил искал да изглежда неговият наследник. Виктор му бе дал всичко, необходимо за постигането на тази цел — първокласно образование, пари, връзки. Виктор знаеше, че най-голямата му мечта — да основе могъща династия, която да господства поколения наред — беше пред прага на осъществяването си.

Ала също така осъзнаваше, че най-лошите му страхове се бяха оправдали. Въпреки всичко, което бе направил, за да изкове характера на сина си, беше съвсем ясно, че на Райлънд му липсва силата да преодолее вътрешната си неувереност. Дълбоко в душата си Райлънд беше един слаб човек.

Наистина още в началото бе направил сериозна и съдбоносна грешка. Имаше двама сина. Беше заложил не, на когото трябваше.

28.

— Вчера говорих с доктор Ван Дайк. Тя ме осведоми, че не си отговорил на нито едно от телефонните й обаждания. — Стария погледна към Люк, който влизаше откъм другия край на библиотеката. — Тя твърди, че по всяка вероятност отказваш да признаеш проблемите си. Спомена нещо като „фаза на отричане“.

Люк се спря рязко пред камината и опря едната си ръка върху дъбовата полица. Пълзна поглед по лавиците, пълни с тежки томове и научни списания, които го заобикаляха. Всеки том, списание или статия в тази скъпа колекция се отнасяше до производството на вино. Лозарството и енологията^[1] бяха обект на голяма страсть на всички членове на семейството, с изключение на него.

Не че не се бе опитал да тръгне по стъпките на баща си. В различни периоди от живота си, включително и преди шест месеца, той бе правил сериозни опити да се зарази от ентузиазма и всепогълъщащия интерес, които управляваха живота на цялото му семейство, Гордън Фут и останалите. Но се бе провалил. Накрая винаги решаваше да поеме по свой собствен път — първо в науката, после в морската пехота, сега на дневен ред бе „Проектът“.

Още от момента, в който двамата с Айрини пристигнаха в огромния комплекс, в който се помещаваха избите на „Елена Крийк Винярд“, дегустаторските помещения и приемните, Люк знаеше, че баща му ще повдигне въпроса за д-р Ван Дайк.

Двамата с Джейсън, както и Хакет, наречаха баща си Стария, но прозвището бе по-скоро израз на уважение към Джон Данер като най-достойния мъж в семейството, а не белег на напредналата му възраст.

Всъщност Стария наближаваше седемдесетте. Имаше сурово и неостаряващо лице с остри като на ястреб черти и благодарение на редовните упражнения, добрата наследственост и грижите на Вики, която следеше да спазва стриктно диетата си, притежаваше физиката и издръжливостта на много по-млад мъж.

Облечен в елегантен смокинг, както беше тази вечер, с чаша от най-хубавото каберне от марката „Елена Крийк Винярд“, Стария имаше вид на човек, който се бе родил със сребърна лъжичка в уста, помисли си Люк. Истината беше, че двамата с Гордън Фут бяха преодолявали с много труд и усилие всяко стъпало по стълбата на богатството и успеха.

— Напоследък бях малко зает — каза Люк.

Гъстите сребристи вежди на Джон се смръщиха и той изгледа внимателно сина си.

— С Айрини Стенсън?

— Както и с курорта — отвърна Люк и направи кратка пауза. — Освен това се отдавам и на писателска дейност.

Джон не обърна внимание на грижите за курорта и писателската дейност.

— Айрини е интересна жена — отбеляза той. — Изглежда интелигентна. Съобразителна. Всъщност доста впечатляваща млада дама.

— Виждам, че си забелязал роклята ѝ — кимна Люк. — Стой ѝ чудесно, нали? Може би се дължи на упражненията по пилатес.

— На какво?

— Няма значение.

Джон тихо изсумтя.

— Джейсън ми каза, че е репортер и че е имала трудно минало.

Да не забравя — зарече се Люк — да удуша най-малкия си брат при първия удобен случай.

— Джейсън е използвал думата „трудно“?

— Не — призна Джон с явна неохота. — Но това се подразбираше.

— И какво по-точно ти каза за Айрини?

— Не много. Ако трябва да съм честен, той, изглежда, я харесва.

Но след това ни обясни, че преди доста години баща ѝ убил майка ѝ, а след това се самоубил. И че Айрини е съчинила някаква безумна теория, според която излиза, че дъщерята на сенатор Уеб е била убита.

— Има някои неясни подробности около смъртта на Памела.

Джон го изгледа остро.

— Прочетох във вестника, че смъртта ѝ се дължи на трагичен инцидент — смесване на голяма доза транквиленти с алкохол.

— Айрини смята, че има нещо повече. Склонен съм да се съглася с нея.

Джон стисна устни.

— Боях се, че ще го кажеш. — Вгледа се тревожно в лицето на най-големия си син. — Джейсън също така ми каза, че ти си придружавал Айрини, когато е намерила тялото на Памела Уеб.

— Да.

— Сигурно ти е било много трудно, имайки предвид случилото се с майка ти, когато беше малко момче.

Люк отпи от силното каберне.

— Изглежда, говориш твърде много с доктор Ван Дайк.

— Ти също би трябвало да говориш с нея.

— В момента нямам време. Както казах, зает съм.

Джон се размърда, очевидно раздразнен.

— Каква е тази история за къщата на сенатора, която изгоряла до основи?

Люк се усмихна мрачно.

— Джейсън се е потрудил добре да те информира, нали? Ще трябва да си поговоря с него за това.

— Не обвинявай брат си. Аз му задавах въпроси. Той просто ми отговаряше. Виж, навсякога не ти се иска да признаеш, но може би наистина имаш известни проблеми. Според статистиката, те се удвояват при мъжете, които са участвали в сражения, и дори се учетворяват, когато става въпрос за морски пехотинци. Според доктор Ван Дайк посттравматичното стресово разстройство прилича на рана — все едно си ударен от шрапнел в крака. Може да загнои, ако не се почисти.

— Чудно ми е как доктор Ван Дайк може да постави диагноза, без дори да е разговаряла с пациента.

— Тъкмо затова тя смята, че двамата трябва да се срещнете. Иска да постави възможно най-точна диагноза. Въпреки че отказваш да говориш за това, всички ние знаем, че през последните две години във флотата си преживял ужасни неща. Проблемите ти са нещо естествено за хората, подложени на подобен стрес. Няма човек, на когото това да не се е отразило по някакъв начин.

— Никога не съм казвал, че не ми се е отразило. Казах, че мога да се справя с това.

— Можеш, как ли не! След като напусна морската пехота, не можа да свикнеш с работата тук. Не успя да изградиш нормална интимна връзка с жената, за която смяташе да се ожениш, и развали годежа...

— Татко, моментът не е подходящ да разискваме това.

— След това отиде да живееш в никакво забравено от Бога място, купи никакъв третокласен западнал мотел и се замеси с една доста странна жена, която явно се опитва да изгради конспиративна теория около смъртта на дъщерята на американски сенатор. Нямам нужда от степен по психология, за да знам, че това не е съвсем нормално.

Вратата на библиотеката се отвори, преди Люк да успее да отговори.

Гордън Фут влезе в стаята. Огледа сцената с многозначително изражение и повдигна вежди.

— Извинете, че ви прекъснах — каза той. — Може би е по-добре да ви оставя и да дойда по-късно?

— Не си прави труда — изръмжа Джон. — Ние сме едно семейство. Не за пръв път ни сварваш двамата с Люк да разговаряме по тези въпроси.

Последното е самата истина, каза си Люк. Гордън беше приятел и партньор на баща му, откакто Люк се помнеше. Връзката между двамата мъже се бе създала още по времето, когато бяха ентузиазирани студенти в курса по винопроизводство в университета в Дейвис, Калифорния. След това двамата заедно се бяха заели да осъществяват мечтата си. Избите „Елена Крийк Винярд“ оцеляха през икономическите рецесии, драстичните промени на световния пазар и безбройните земетресения. Днес бизнесът процъфтяваше благодарение на усилията и безусловната отданост на тези двама мъже.

В някои отношения те бяха пълна противоположност. Гордън беше добър, отстъпчив и сърдечен човек — можеше да влезе в стая, пълна с непознати, и след десет минути да си бъбри приятелски с всички. Жените обичаха да танцуваат с него. Мъжете се наслаждаваха на компанията му. Домакините знаеха, че ключът към успешното парти е присъствието на Гордън Фут.

Дори бившата му съпруга продължаваше да го обича, макар че го бе напуснала преди няколко години по време на една от кризите на пазара на виното. Тя бе предположила, както мнозина други в бизнеса,

че винарните „Елена Крийк Винярд“ ще фалират. По времето, когато стана ясно, че компанията се е съвзела и очевидно възвръща позициите си, тя вече се бе омъжила повторно.

Гордън остана сам, посветен в еднаква степен на работата си и на дъщеря си Кати. Доколкото Люк знаеше, никога не му бе липсвала женска компания.

Гордън прекоси стаята и отиде до страничната масичка, върху която се виждаше отворената бутилка каберне. Стрелна съчувствено Люк с поглед.

— Кой печели този път?

— Засега сме наравно — легко се усмихна Люк. — Нито един от двамата не желае да отстъпи и на милиметър.

— Не ми казваш нищо ново. — Гордън вдигна чашата с леко насмешлив поздрав. — Нека присъствието ми не ви спира. Винаги ми е било забавно да ви гледам вас двамата, увлечени в страстен словесен двубой.

Джон махна с ръка с жест по-добре-да-сменим-темата.

— Предполагам, че са те изпратили да ме вземеш?

— Боя се, че да. — Гордън се усмихна и се залюля на пети. — Церемонията с голямата торта ще започне след петнадесет минути. Очакват те няколко милиона свещи, които трябва да духнеш, а след това да изтанцуваш с Вики тържествения валс за годишнината.

— Мразя духането на свещи — изпъшка Джон.

Приятелят му се засмя.

— Традициите трябва да бъдат уважавани. Не се тревожи.

Подсигурил съм пожарогасител.

Люк реши да се възползва от възможността да се измъкне. Запъти се към вратата.

— По-добре да отида да потърся дамата си.

— За последен път видях госпожица Стенсън отвън на терасата да говори с Вики — осведоми го Гордън.

— Сценарий, който се надявах да избегна — отвърна Люк.

Баща му се намръщи.

— Не можеш да обвиняваш Вики, че проявява интерес към приятелката ти.

— Баща ти е прав — намеси се Гордън. Част от веселото му, закачливо настроение се изпари. Лицето му придоби угрожено

изражение. — Съдейки по това, което Джейсън ни разказа за госпожица Стенсън тази вечер, тя ми се струва малко необикновена, меко казано.

Люк кимна.

— На мен ми допада.

Отвори вратата и излезе от стаята.

Гордън видя как върху лицето на стария му приятел се изписа смесица от вина и бащински страх. Признаците бяха едва забележими: побелелите ъгълчета на устата му, начинът, по който стискаше чашата си с вино. Повечето хора не биха забелязали. Но двамата с Джон се познаваха от много време.

Гордън взе бутилката, прекоси стаята и напълни чашата на Джон.

— По-спокойно — каза тихо.

— И как, по дяволите, ще стане това? — Джон отпи голяма гълтка и остави чашата си. — Люк е в сериозна беда. Достатъчно лошо е това, че изпадна в депресия, след като двамата с Кати развалиха годежа си. А ето че сега се е забъркал с жена, която, както изглежда, е по-зле и от него самия.

— Може би трябва да се отдръпнеш и да му дадеш малко повече свобода, Джон.

Джон го изгледа остро.

— Ако му дам твърде много свобода, може би ще го изгубя. Доктор Ван Дайк твърди, че страдащите от този синдром са непредсказуеми. Не се знае какво може да се случи, ако не се подложи на лечение.

Гордън отпусна ръка на рамото му.

— Всичко е заради Сара, нали?

— По дяволите, да, заради Сара е. — Джон се надигна от креслото и закрачи из стаята. — Той е неин син. Според доктор Ван Дайк склонността към депресия и саморазрушение може да бъде генетично обусловена. Добави към това травмата от сражението, както и случилото се през онзи уикенд между него и Кати, и ще получиш много опасна смес.

— Но той също е и твой син, носи твоите гени. Не е точно копие на майка си.

— Знам. — Джон зарови ръце в косата си. — Но не мога да поема риска и да се надявам, че ще успее да се справи сам. Доктор Ван Дайк казва, че проблемът може да се превърне в тиктакаща бомба.

— Знам колко ти е трудно, Джон. На мен също ми е трудно. Познавам Люк, откакто се е родил. Мислиш ли, че не се тревожа за него? Но той вече е голям мъж, не е малко момче. Можеш да го посъветваш, но не можеш да го накараш насила да посещава психотерапевт.

— И какво да правя? — Джон се спря пред камината. — Да се преструвам, че всичко е наред? Да пренебрегна всички признания, както направих с майка му?

— Ти не си пренебрегнал Сара. Тя беше душевноболна. Не си отговорен за това, че поsegна на живота си.

— Може би не. — Джон бавно се обърна. — Но не мисля, че ще мога да го понеса, ако и е Люк се случи нещо подобно.

— Люк винаги е следвал собствения си път. Той може да бъде изключително твърдоглав. — Усмихна се уморено. — Както казах, той е и твой син, Джон.

— Днес следобед говорих отново с доктор Ван Дайк. — Лицето на Джон бе придобило решително и строго изражение. — Съобщих й, че Люк ще бъде в града тази вечер и утре сутринта. Тя ми каза, че можем да опитаме още нещо. Но за целта се нуждая от помощта на цялото семейство. Това включва и теб.

— Не съм сигурен, че идеята е добра, макар да не знам за какво точно става дума. Но ти си мой приятел. Дяволски добре знаеш, че не е нужно да ме молиш два пъти, за да ти помогна.

[1] Наука за приготвяне и запазване на различни видове вина. —
Б.пр. ↑

29.

Вики Данер беше елегантна жена, самоуверена и изискана. Аристократичните ѝ черти бяха истинска реклама на продължителните и редовни грижи за лицето. Разбира се, помисли си Айрини, фините и деликатни кости подпомагаха допълнителните грижи. Облечена в класическа прива сива рокля, с блестящи диаманти на ушите и около шията, тя беше олицетворение на безупречния вкус и финеса, които обикновено се постигат с много пари.

Айрини бе видяла Вики в действие по-рано вечерта и знаеше, че съпругата на Джон Данер можеше да бъде невероятно чаровна. Но в момента Вики не беше в настроение да очарова. Тя искаше отговори и беше решена да ги получи.

— Участвах ли в новата бизнес авантюра на Люк? — попита Вики с хладна усмивка.

Айрини примигна.

— Бизнес авантюра?

— Онзи смешен малък мотел, който купи в Дънслей.

— О, курортът. — Айрини отпи малка гълтка от чашата си със „Совиньон блан“, докато обмисляше отговора си. — Честно казано, едва ли бих я нарекла обещаваща бизнес авантюра. Поне не и с Люк начело. Но за да отговоря на въпроса ти — не, не участвам. Щастлива съм с работата си в „Бийкън“. Там поничките са по-хубави.

— Моля?

— Няма значение.

— По какъв начин се запознахте с Люк?

— Спокойно мога да кажа, че си платих за това познанство. — Вики се намръщи. — Искам да кажа, че пристигнах като гост в курорта — побърза да уточни Айрини.

— В такъв случай сте обикновени познати, така ли?

Айрини се замисли за калейдоскопа от събития, в който съдбата ѝ бе завъртяла, от момента, в който за пръв път срещуна Люк, до най-вълнуващото и разтърсващо сексуално преживяване в живота ѝ.

— Вече не — отвърна тя, чувствайки се обзета от странно спокойствие и лека приповдигнатост. Виното действаше, помисли си младата жена.

В усмивката на Вики нямаше и следа от топлина.

Кога разбра, че бащата на Люк притежава половината от винарските изби „Елена Крийк Винярд“?

— Джейсън го спомена, когато посети Люк в Дънслей онзи ден.

— И изведнъж Люк ни сюрпризира с новината, че ще те доведе на частно семейство тържество. Интересно.

Айрини погледна през прозореца към богато облечените гости, които се тълпяха в просторния салон.

— Господи, и през ум не би ми минало, че парти, на което присъстват неколкостотин души, може да бъде квалифицирано като частно семейство тържество. Но предполагам, че всичко е относително, нали?

Вики я погледна слизано.

— Моля?

Айрини се прокашля.

— Смятах, че ще прозвучи като малка игра на думи. Семейство празненство. По роднински^[1]. Разбирате ли?

Вики погледна над дясното рамо на събеседницата си.

— А, ето я и Кати. Струва ми се, че вече се запознахте, нали?

— Да. — Айрини се стегна и се извърна, за да се усмихне на хубавата жена, която идваше при тях на терасата.

Русокоса, със сини очи, нежна и крехка, от тези жени, които караха мъжете да навлекат блестящите доспехи и да убиват дракони. Но няколко секунди след като се запознаха, Айрини реши, че я харесва.

Кати беше облечена в рокля от небесносиня коприна, на която сякаш бе написано, че е дело на моден дизайнер. Много изискано впрочем.

На Айрини изведнъж ѝ хрумна, че в доста късата черна рокля, която бе успяла да открие сред моделите с намалени цени в търговския център същия следобед, навярно прилича на Злата вещица от Гладстон Коув, застанала до величествената кралица и красивата принцеса от приказките.

Тъкмо затова дрехите бяха с намалени цени. Защото никой не е поискал да ги вземе. Но тя нямаше намерение да харчи от трудно спечелените си спестявания, за да си купи скъпа вечерна рокля, след като знаеше, че едва ли някога ще я облече отново.

— Здравей, Кати — поздрави я Вики. — Тъкмо разговарях с Айрини как се е запознала с Люк. Тя ми каза, че е отседнала в курорта в Дънслей.

— Да, знам — засмя се Кати. — Трябва да призная, че не мога да си представя Люк в ролята на хотелиер. — Изгледа развеселено Айрини. — Връчва ли на гостите си дълъг списък с правила?

В този момент Айрини зърна Люк, който идваше към нея. Придружаваха го баща му, Джейсън и Хакет.

— Нека да кажем, че времето за напускане е строго регламентирано в Лейк Лодж — каза тя.

Обърна се, за да може да наблюдава приближаващите мъже. Вече се бе запознала с Хакет и Джон непосредствено след пристигането си. Освен това бе имала възможност да поздрави Джейсън. Но сега за пръв път виждаше четиримата мъже Данер заедно. Всеки беше впечатляващ сам по себе си, но облечени в елегантно ушитите смокинги, можеха да накарат сърцето на всяка жена да забие по-учестено.

И тримата синове на Джон Данер притежаваха острая проницателен поглед на баща си, но като се изключи това, имаше твърде малко прилики помежду им. Беше очевидно, че Джейсън и Хакет са наследили красотата и аристократичните си черти от Вики.

Мъжете спряха. Айрини забеляза, че Хакет погледна първо към Кати. Двамата си размениха безмълвно послание. Кати първа отмести поглед. На Айрини ѝ се стори, че красивите ѝ черти се помрачиха за миг от сянка на меланхолия.

— Не мога да повярвам, че мина още една година. — Джон пое ръката на Вики и преплете пръсти с нейните. Усмихна ѝ се. — Къде отлетя това време?

— Не обръщай внимание на Стария — каза Джейсън на Айрини.
— Казва го всяка година.

— Защото всяка година е факт. — Джон докосна с устни бузата на Вики. — Но за сметка на това тези проклети празненства ми дават повод да танцувам с най-красивата жена на света.

Изражението на Вики омекна. *Тя го обича* — помисли си Айрини. — *И той я обича. Мама и татко се гледаха по същия начин.*

— Ти не оstarяваш — безгрижно заяви Вики. — Само ставаш по-достолепен и по-красив.

— Не можеш да ме изльжеш — обади се Джейсън. Присви очи и огледа внимателно баща си. — Определено изглежда по-стар.

— Старите винаги могат да сложат в джоба си младите умници — предупреди го Джон.

— Ето къде сте били всички. — Гордън Фут забързано прекоси терасата и улови ръката на Кати. — Свещите на тортата всеки момент ще бъдат запалени, а музикантите са готови за валса. По-добре да се размърдаме, приятели.

Джон, уловил под ръка Вики, закрачи към големия салон. Но се спря и погледна към Люк.

— Между другото, смятах да ти кажа по-рано, че Хакет, Джейсън, Гордън и аз сме уредили утре сутринта закуска във „Винярд“ в твоя чест. Знаеш къде се намира ресторантът. Точно срещу мотела. Запазили са частния салон за нас.

Айрини се стегна. Бащата на Люк бе отправил поканата някак си прекалено небрежно. В думите му прозвучала фалшива нотка, която опъна нервите й до крайност. Погледна към Люк, любопитна да види реакцията му.

— Двамата с Айрини планирахме да тръгнем рано — каза накрая Люк, очевидно, без да забележи нещо особено в поканата.

— Няма проблем — увери го Джон. — Ние закусваме рано.

— Мисля, че идеята е чудесна — въодушевено заяви Вики. — Аз и Кати ще заведем Айрини на закуска в големия салон на ресторанта, докато вие петимата закусвате в частния салон. Така ще можете да прекарате известно време само в отбрана мъжка компания.

— И без това винаги закусваш — весело напомни Джейсън на най-големия си брат. — Знаем колко държиш на закуската.

Люк сви рамене!

— Имаш ли нещо против, Айрини?

— Не се беспокой за мен — побърза да го увери Айрини. Каквото и да ставаше тук, то беше семейна работа. Най-разумно беше да стои по-надалеч.

— Ние ще се погрижим за нея — успокои Вики заварения си син. — Нали, Кати?

— Да, разбира се — усмихна се Кати. — Отлична идея.

— Благодаря — искрено отвърна Айрини.

— Тогава всичко е уредено. — Джон погледна към съпругата си.

— Готова ли си, скъпа?

Тя стисна ръката му.

— Да.

Той я поведе към вратата за салона. Гордън, Кати, Хакет и Джейсън побързаха да ги последват.

Айрини остана на съседство с Люк. Двамата изпратиха с поглед малката група, която изчезна в посока към салона.

— За какво е всичко това? — попита тя.

— Проклет да съм, ако знам. Предполагам, че утре ще разбера. Не може да е чак толкова лошо, щом включва закуска.

— Питам сериозно, Люк.

— Сериозно? Имам чувството, че утре сутринта ще получава поредното неустоимо предложение да се присъединя към семейния бизнес.

Тя леко се отпусна.

— Звучи правдоподобно. Семейството ти е искрено обезпокоено за теб, Люк.

— Знам, но нищо не мога да направя, за да ги успокоя. — Улови ръката ѝ. — Всъщност какво ще кажеш да хапнем малко торта, да пийнем още вино и да потанцууваме?

— Звучи страховитно.

[1] Relative — относително, сравнително, роднина, роднински (анг. ез.) — Б.пр. ↑

30.

Няколко часа по-късно Люк влезе след Айрини в хотелската стая и хвърли бърз поглед наоколо. На излизане Айрини бе оставила лампите да светят в спалнята и банята. Освен това бе включила и малките нощни лампи в нишите на стените. Той забеляза как тя се отпусна, когато видя, че мястото е добре осветено.

— Струва ми се, че всичко мина добре в общи линии — рече Айрини и се отпусна върху леглото. — Но имам няколко въпроса към теб.

Люк я гледаше как се навежда, за да разкопчае кайшките на черните си секси сандали с високи токчета. Почувства как по тялото му се разлива приятна топлина. *Толкова е хубаво*, помисли си той. Да се върнат двамата заедно, да я гледа как се съблича — струваше му се напълно естествено продължение на вечерта.

— Какви въпроси? — попита той, докато сваляше смокинга.

— Като начало, какво става между Хакет и Кати?

Думите ѝ го сепнаха и той застинага за миг.

— Хакет и Кати?

— Има ли някакъв проблем помежду им?

— Не и доколкото на мен ми е известно. — Люк застана пред огледалото и разхлаби вратовръзката си. — Какво те кара да мислиш, че може би има?

Тя се надигна и погледите им се срещнаха в огледалото.

— Нещо в начина, по който брат ти я наблюдаваше през цялата вечер. И начина, по който тя се държеше, когато той беше близо до нея. Усетих някакво напрежение.

— Не съм забелязал. Но не смятам, че има причина за тревога. Двамата се познават, откакто се помнят. Дори и да имат някакъв проблем, сигурен съм, че ще го разрешат.

— Предполагам, че си прав. — Айрини наклони леко глава и посегна да свали едната си обеца. — Пък и не е моя работа.

Той се извърна подчертано бавно към нея.

— Грешиш, твоя работа е.

Тя се стресна.

— Защо го казваш?

— Сега сме заедно. — Протегна ръка и нежно я изправи на крака. — Независимо дали ти харесва или не, но докато сме заедно, ти си част от семейството ми. Това ти дава право да правиш коментари и да се интересуваш от всичко, което засяга близките ми.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм.

— Е, в такъв случай, мисля, че всички в семейството ти са много мили.

— Така ли? — развеселено я стрелна той. — Думите, които ми идват наум, са „любопитни“, „пъхат си носа навсякъде“ и „досадни“.

Тя се засмя.

— И това също. Предполагам, че е така във всички семейства.

Люк пълзна пръсти по гърба ѝ и бавно съмъкна ципа на миниатюрната черна рокля.

— Слава богу, че никой от семейството ми не е наоколо в този момент. Я ми кажи, винаги ли носиш черно?

— Не — промълви младата жена. — Понякога не нося нищо.

— Това ме устрои.

Айрини се размърда сред смачканите чаршафи. Любенето с Люк я караше да се чувства безтегловна, задоволена докрай и учудващо спокойна вътрешно. Чувството нямаше да трае дълго, знаеше го, но поне сега можеше да му се наслади.

Нощната лампа хвърляше мека светлина върху тялото на Люк, който лежеше изпънат по корем до нея. Белият чаршаф се бе усукал небрежно около слабините му. Изглеждаше екзотичен и загадъчен и много мъжествен — едно вълнуващо създание на нощта, което се бе материализирало от най-разюзданите ѝ фантазии.

Погали леко гладкия му мускулест гръб, наслаждавайки се на топлината, която изльчваше.

— Буден ли си? — прошепна тя.

— Вече съм буден. — Той се претърколи по гръб и скръсти ръце на тила си. — Какво има? Не можеш да заспиш?

— Имам още въпроси.

— Давай.

— Знам, че не би трябвало да говоря за това, особено в подобен момент. Във всички книги с полезни съвети се казва, че е грешка да се говори за минали връзки, особено в леглото.

Той измъкна едната си ръка и целуна пръстите ѝ.

— Става дума за Кати, нали?

— Ами малко съм любопитна — призна тя. — Тази вечер се убедих, че отношенията помежду ви са приятелски. Очевидно няма никаква враждебност или лоши чувства. Всъщност изглеждате искрено привързани един към друг. Просто не мога да се сдържа да не попитам. Защо не се е получило между вас двамата?

За миг Айрини си помисли, че той няма да ѝ отговори. Люк се взираше в тавана на спалнята, сякаш се опитваше да открие вдъхновение там.

— Вината е моя — рече накрая.

— Защо?

— Казах ти, че когато напуснах флота, си начертах стратегия, чрез която да се адаптирам към реалния живот.

Тя кимна.

— Каза, че женитбата ти с Кати е била част от тази стратегия.

— Отне ми известно време, но накрая осъзнах, че тя се съгласи да се омъжи за мен, защото има прекалено добро сърце и е била прекалено загрижена за мен, за да ми откаже.

— Сигурен ли си? — попита Айрини.

Той пое дълбоко дъх.

— Всички в семейството смятаха, че идеята да се оженим, е страхотна. Без да искат, поставиха Кати под огромно напрежение. Мисля, че тя определено беше останала с впечатлението, че ако отхвърли предложението ми, сигурно ще скоча от някой мост.

— И ти си осъзнал всичко това през онзи злополучен уикенд на морския бряг?

— Определено да. — Той се замисли за миг. — Много внимателно бях планирал онзи уикенд, както и цялата си стратегия. Запазих младоженския апартамент.

— О, боже!

— Да беше видяла стаята. Приличаше на сватбена торта. Цялата в бледосинъ и бяло, навсякъде с разни позлатени джунджурийки. Леглото беше кръгло, покрито с някаква глупава дантела. Банята беше мраморна, със златни кранове.

— Господи. Не прилича на апартамента за младоженци в Сънрайс, Лейк Лодж.

Той ѝ метна заплашителен поглед.

— Искаш ли да чуеш историята или не?

Тя сви колене и обви ръце около тях.

— Нямам търпение да узная останалото. Какво се случи после?

— Отидох в банята, за да се съблека, ето какво се случи после.

— И? — подкани го тя.

Той прочисти гърлото си.

— Погледнах се в огледалото, осъзнах, че съм твърде стар за Кати, и получих малкото си прозрение.

Айрини затисна устата си с ръка, за да спре напиращия смях.

— Мисля, че си го представям съвсем живо.

— Предполагам, че си чувала за младоженката, която е прекалено нервна, за да излезе от банята в първата си брачна нощ?

— Да.

— Е, трябва да ти кажа, че никак не е забавно, когато криещият се в банята е младоженецът или по-точно — годеникът.

Тя зарови лице в шепите си.

— Присмиваш ми се, нали? — попита той с мрачно примирение в гласа. — Знаех си, че така ще стане.

— Не мога да спра. Съжалявам. Сигурно е било ужасно и за двама ви.

— Имаш доста изкривено чувство за хумор, не мислиш ли?

Тя вдигна глава.

— И какво, за бога, направи?

— А ти какво си мислиш, че съм направил? Накрая отворих вратата и заявих на Кати, че няма да се получи. Имах чувството, че тя тайно изпита облекчение. Но остана с впечатлението, че истинската причина да сложа край на цялата работа е този малък проблем, възникнал в резултат на предполагаемото ми посттравматично разстройство.

— И от този момент можехте да разговаряте свободно?

— Определено да.

— Ти си я накарал да повярва, че си изправен пред проблем е ерекцията, така ли?

Той повдигна вежди.

— Изправен ли каза? Там е работата, че нямаше нищо изправено.

— О, добре.

— Как можех да ѝ докажа, че нямам проблем в тази област?

— Разбирам какво искаш да кажеш.

— Казах ѝ, че още не съм готов за интимна връзка е жена. Заявих, че се нуждая от пространство, от време да събера мислите си и прочие подобни глупости. Тя отвърна, че ме разбира и е съгласна да се откажем от годежа.

Айрини си припомни впечатлението, което ѝ бе направила Кати същата вечер.

— Тя, изглежда, не тай лоши чувства към теб.

— Казах ти, че вътре в себе си тя изпита облекчение, че се е отървала. — Люк въздъхна. — Трябваше доста по-рано да разбера, че действията ѝ са породени от вина и загриженост, но бях прекалено обсебен от стратегията си.

Айрини го наблюдаваше напрегнато.

— Какви чувства изпитваш към нея?

— Кати ми е като по-малка сестра. Всъщност, като се замисля, тъкмо това е главният проблем. — Той сви рамене. — При все това, когато се върнахме у дома и обявихме, че сме развалили годежа, беше съвсем ясно, че нещо се е объркало и вината е моя. След това напусках работата си във винарната, преместих се в Дънслей и се заех с хотелиерския бизнес. Следващото събитие беше обаждането на доктор Ван Дайк.

— Кой е доктор Ван Дайк?

— Не кой, а коя. Психиатър, стара семейна приятелка. Баща ми ме води няколко пъти при нея веднага след смъртта на мама. След катастрофалния уикенд Вики и Стария се бяха свързали с нея, за да я помогнат за консултация.

— Не можеш да обвиняваш семейството си, че е направило някои заключения — нежно изтъкна Айрини.

— Може би не, но точно това заключение се оказа дяволски досадно.

— Разбирам какво имаш предвид.

Устните му се извиха в усмивка, плъзна ръка под кръста ѝ и я привлече върху себе си.

— Добрата новина е, че мога да заявя с огромна сигурност, че поне един от симптомите е доказано погрешен след фиаското в младоженския апартамент.

— Определено го забелязах. — Тя плъзна ръка под чаршафа и напипа твърдото, повече от задоволително дълго, доказателство. — Но предполагам, че това едва ли е недоразумение, което може да се изясни по време на непринуден разговор в тесен роднински кръг, нали?

— Всъщност това е последното нещо на земята, което имам желание да обсъждам със семейството си. Що се отнася до мен поне, колкото по-малко се говори по въпроса, толкова по-добре.

— Разбрах. — Тя докосна леко с устни неговите. — За какво друго искаш да разговаряме?

Той я претърколи нежно по гръб и вдигна ръцете ѝ над главата.

Бавно приближи устни към нейните.

— Ще измисля нещо — прошепна Люк.

31.

На следващата сутрин кротък дъжд се сипеше тихо, обвивайки в прозрачната си пелена живописния град Санта Елена. Обширните лозя, простиращи се отвъд хълмовете, бяха забулени в мъгла.

Един безопасен, удобен, уединен малък свят, помисли си Люк, свят, който познаваше от люлката. Жалко, че той никога нямаше да принадлежи към това приятно царство, както Хакет и Джейсън. Животът на винопроизводителите беше хубав, но изискваше страст, каквато той не изпитваше.

Но имаше други страсти. В момента Айрини беше начало на списъка.

Тя го погледна изпод чадъра.

— Нещо не е наред ли?

— Не. Просто се бях замислил.

— За какво?

— Че не съм създаден да бъда винопроизводител.

— А за какво смяташ, че си създаден?

— Странно, че ме питаш. — Той обви ръка около раменете ѝ, изненадан, че изпитва не само желанието да я закриля, но и собственическо чувство. — Струва ми се, че съм на път да открия отговора на този въпрос. — Вгледа се в гостоприемно осветените прозорци на ресторант „Винярд“ на отсрещната страна на улицата. — Да вървим. Време е за закуска. След четиридесет и пет минути вече няма да сме тук.

— Само четиридесет и пет минути?

— Искам да потеглим колкото е възможно по-скоро. — Люк погледна часовника си. — Ще изслушам новото предложение за работа, докато се храня. Ще откажа много учтиво и двамата с теб ще си тръгнем.

— Мен ме устрои. Но на семейството ти може да му се стори, че си тръгваш малко прибързано.

— Предупредих Стария, че не смятам да оставам до късно тази сутрин. До града има час път с кола. Спомняш ли си, че смятахме да хванем Хойт Иган тази сутрин в апартамента му, преди да е излязъл?

Лицето ѝ се изопна.

— Спомням си.

„Винярд“ бе изненадващо пълен с ранобудни клиенти, дошли да закусят. Една млада жена, облечена в джинси и бяла риза, ги посрещна весело.

— Здравей, Бренда — поздрави я Люк. — Бих искал да те запозная с Айрини Стенсън. Айрини, това е Бренда Бейнс. Баща ѝ Джордж е собственик на заведението.

— Как сте? — любезно рече Айрини.

— Приятно ми е да се запознаем, госпожице Стенсън. — Бренда взе едно меню. — Очакват ви. — Погледна към Люк. — Баща ви, господин Фут и братята ви вече са в частния салон, господин Данер.

— Знам пътя — кимна Люк.

— Бихте ли ме последвали, госпожице Стенсън — обърна се към нея Бренда. — Госпожа Данер и Кати са на една маса до прозореца.

— Благодаря — усмихна ѝ се Айрини.

— Четиридесет и пет минути — напомни ѝ Люк.

Тя го изгледа развеселено и тръгна след Бренда към другия край на ресторанта.

Той я изпрати с поглед, наслаждавайки се на грациозното полюшване на бедрата ѝ. След това от стойката за вестниците взе ранното издание на един от ежедневниците, издавани в Сан Франциско. Набързо прегледа заглавията, докато крачеше към частния салон.

Забеляза, че сътрудниците на Уеб се бяха постарали да ограничат до минимум медийното отразяване на смъртта на Памела. Чак на трета страница откри снимка на Райлънд Уеб и Алекса Дъглас на излизане от малката църква, хванати за ръка. И двамата бяха облечени в строги, отлично ушити черни костюми.

Зад Райлънд и Алекса се виждаше един доста по-възрастен мъж със сива коса. Надписът под снимката гласеше, че това е Виктор Уеб, дядото на Памела. За този Уеб Максин му бе казала, че всички го харесват, припомни си Люк. Това беше човекът, който бил направил толкова много за жителите на Дънслей.

Прочете краткия текст към снимката. Той не съдържаше нищо неочеквано или сензационно.

„.... След опелото, състояло се в тесен семеен кръг, сенатор Уеб се срещнала кратко с репортерите. Той помоли да уважат скръбта на семейството. Освен това обяви, че веднага, след като се върне във Вашингтон, възнамерява да се заеме с изготвянето на законопроект, засягащ лечението на психичните заболявания, свързани с наркозависимост. Подобни трагедии засягат твърде много семейства в тази страна. Както посочи сенаторът, време е правителството да предприеме нещо...“

Люк спря пред частния салон. Пъхна вестника под мишница и отвори двойните врати.

Стария, Джейсън, Хакет и Гордън Фут седяха край полираната дървена маса. Върху нея нямаше кафе. Липсваха прибори, салфетки и дори папки с меню. Loш знак, каза си Люк.

Мъжете около масата го погледнаха с различни изражения, вариращи от загриженост до твърда решимост.

Една слаба жена излезе от страничната врата, водеща към малката стаичка на иконома. Беше облечена в консервативен костюм от туид, с удобни обувки на краката. Големите очила с черни рамки допълваха професорския ѝ вид. Взираше се в Люк с открыто, любезно, но решително изражение.

— Здравей, Люк — тихо рече д-р Ван Дайк. — Отдавна не сме се виждали.

— Това означава ли, че няма да получа закуска? — попита Люк.

— Това се нарича интервенция — обясни Вики.

Айрини, която току-що бе отхапала хрупкавата кифличка, едва не се задави.

— Какво?

— Интервенция — поясни Кати. — Това е вид психологическа техника, която се използва в случаите, когато човек е склонен към

саморазрушение. Идеята е да се принуди този човек да признае проблемите си и нуждата си от помощ.

— Знам какво е интервенция. — Айрини преглътна бързо и се взря ужасена във Вики и Кати. — Но вие не разбирате. Люк Очакваше тази сутрин да закуси в тесен роднински кръг и евентуално да получи предложение за работа.

— Няма смисъл да молят Люк да се присъедини към бизнеса — махна с ръка Вики. — Джон опита. Беше катастрофа.

— Да се устрои подобна засада на Люк с психиатър, не ми се струва много добра идея — притеснено отбеляза Айрини.

Вики се намръщи.

— Не ставай смешна. Това, което се случва в онази стая, не е засада. Джон и останалите се опитват да спасят Люк от самия него. Това е един последен опит да го накарат да се изправи срещу проблемите си.

— Опитахме какво ли не — намеси се Кати. — Той отказва да говори за проблемите си. Дори не иска да признае, че има такива.

— Доктор Ван Дайк каза на Джон, че интервенцията е последната ни възможност — обясни Вики.

Айрини даде знак на стоящия в почтителна близост сервитьор. Той забърза към нея.

— Да, госпожо?

— Поръчах си омлет със спанак и сирене „Фета“. Бихте ли помогли да побърза с поръчката?

— Разбира се. — Той се обърна към Вики и Кати. — Госпожи? Мога ли да взема вашите поръчки?

Вики се смути.

— Засега само кафе.

— За мен същото — припряно рече Кати.

— Благодаря. — Сервитьорът се обърна към Айрини. — Ще се погрижа да побързат с поръчката ви.

— Благодаря — кимна тя.

Вики изчака сервитьорът да се отдалечи и изгледа гневно Айрини.

— Защо го помогли да побърза с поръчката?

— Защото имам чувството, че няма да се задържа дълго тук. — Айрини пъхна още една хапка от кифличката в устата си и се усмихна

на Вики. — Бихте ли ми подали панерчето с хляба?

— Люк, твоето семейство и приятелите ти уредиха тази среща, защото са дълбоко загрижени за теб — започна д-р Ван Дайк. — Всички сме обезпокоени.

— Имам си правило — отвърна Люк. — Никога не говоря за психологическите си проблеми преди закуска. — Отвори двойните врати на салона.

Зад него Джон удари с юмрук по масата.

— По дяволите, Люк, да не си посмял да излезеш от тази стая.

— Нямам намерение да ходя никъде, сър. Поне засега. Ситуацията е донякъде забавна, макар и по един странен начин. — Люк зърна един забързан млад мъж в бяло сако, който прекосяваше големия салон. — Има ли някакъв шанс да получва чаша кафе, Брус?

— Разбира се, господин Данер. Веднага се връщам.

— Благодаря.

Люк затвори вратите и погледна останалите.

— А сега, как казвате, че се нарича тази засада?

Джейсън се намръщи.

— Интервенция. И искам да подчертая, че още вчера казах мнението си. Бях сигурен, че нищо няма да се получи.

Хакет се облегна на стола и пъхна ръце в джобовете си.

— Аз казах същото. Или поне беше в същия смисъл. Ако трябва да бъда точен, „наистина глупава идея“, беше фразата, която използвах.

Люк забеляза, че Стария, Гордън и изпълнената с неустрашима решителност д-р Ван Дайк никак не бяха доволни от посоката, в която бе поел разговорът.

— Всички сме единодушни, че имаш нужда от помощ, Люк — напомни на групата д-р Ван Дайк.

— Тя е права — натъртено се обади Гордън. — Люк, ти не си на себе си, откакто напусна флота. Знаеш го.

— Ти се движиш стремително надолу по спиралата, синко — мрачно заяви Джон. — Ние само се опитваме да те спрем, преди да е станало прекалено късно. Доктор Ван Дайк има план.

— Плановете са хубаво нещо — съгласи се най-големият му син.

— Аз самият имам няколко.

Прекъсна го почукване по вратата. Той се обърна и отвори вратите. Брус влезе с поднос.

— Кафето ви, сър.

— Благодаря. — Люк пое подноса от ръцете му.

Сервитъорът огледа малката група зад Люк.

— Да донеса ли още чаши?

— Не — отвърна Люк и затвори едната врата с върха на обувката си. — Не мисля, че тази сутрин на някой друг от присъстващите му се пие кафе. Те са твърде заети. Осъществяват интервенция.

Затвори с лакът и другата врата и отнесе каничката с кафе и чашата до масата.

Лицето на Джон потъмня от гняв.

— Достатъчно. Ти имаш проблеми. Признай си.

Люк наля кафе в чашата.

— Всички имат проблеми.

— Не и като твоите — намеси се д-р Ван Дайк със спокойния си самоуверен маниер. — Имайки предвид миналото ти, е напълно вероятно да страдаш от посттравматично стресово разстройство, чиито симптоми са постоянно беспокойство, депресия, еректилна дисфункция и болезнена бдителност.

Ръката на Люк, поднасяща чашата с кафе към устата му, застинава във въздуха.

— Болезнена бдителност?

— Става дума за тази постоянна тревожна загриженост — обясни д-р Ван Дайк.

— Ясно — кимна Люк. — Пия за това.

С периферното си зрение видя как Джейсън и Хакет си размениха погледи, а последният поклати глава в мълчаливо предупреждение. Лицето на Гордън се изопна. Стария се отпусна в стола си.

Членовете на групата вече се предават, заключи Люк. Но доктор Ван Дайк явно бе направена от по-твърд материал. Усетила промяната на настроението в стаята, тя се хвърли смело в атака.

— Най-добрият начин да се справиш с проблемите си по конструктивен начин е незабавно да започнеш терапия — обяви тя. — За начало ще се срещаме три пъти седмично, започвайки от днес. Допълнително ще ти предпиша лекарства, които ще успокоят тревогата

ти и ще ти помогнат да се отпуснеш. Съществуват средства и за лечение на еректилната дисфункция.

— Радвам се да го чуя. — Люк отпи от кафето си.

Айрини погледна към Вики.

— Госпожо Данер, разбирам, че като майка на Люк, е съвсем естествено да се тревожите за него.

— Аз не съм негова майка.

— Втора майка, искам да кажа — побърза да се поправи младата жена.

Пръстите на Вики с елегантно оформлен маникюр се стегнаха около дръжката на чашата с кафе.

— Нека да изясним нещо, Айрини. Не знам какво ти е казал Люк за нашите отношения, но мога да те уверя, че той не ме смята нито за своя майка, нито за втора майка. Аз съм съпругата на баща му.

— Е, да, разбира се, но...

Вики въздъхна.

— Още от първия ден Люк ми даде съвсем ясно да разбера, че не се нуждае от майка. Никога няма да забравя първото си впечатление, когато баща му ни запозна. Кълна се, че това десетгодишно момче се държеше като четиридесетгодишен мъж.

Кати леко се намръщи.

— Люк е много привързан към теб, Вики, и ти го знаеш.

— В началото не беше — мрачно рече по-възрастната жена. —

Аз допуснах голяма грешка, опитвайки се да заема мястото на майката, която бе изгубил. Дотогава Люк и баща му бяха живели само с Гордън, без женско присъствие. На Люк това положение му харесваше и не желаеше никакви промени. — Чашата потрепери леко в пръстите й. — Често съм се питала дали аз не съм причината да напусне семейството си.

Айрини взе още една кифличка от панерчето.

— Какво искате да кажете?

— Може би ако не се бях появила в живота му, ако не бях отнела толкова много от вниманието на баща му, ако не му бях родила двама полубратя, той нямаше да замине за колежа, а след това да постъпи във

флота. — Замълча за миг. — А ако не го беше направил, може би днес нямаше да се намира в това положение.

— Ей, почакайте! — Айрини размаха салфетката си пред разстроеното лице на Вики. — Опомнете се, госпожо. Говорим за Люк. Той сам определя посоката, която ще поеме. Този мъж определено сам взима решенията си. Вие не сте отговорна нито за постъпването му във флота, нито за купуването на курорта, нито за което и да било друго действие, което е предприел или смята да предприеме в живота си.

— Джон толкова много се тревожи за него — прошепна Вики.

— Люк е добре — рече Айрини.

Вики се вгледа в нея, търсейки по-голяма увереност.

— Сигурна ли си? Мислиш ли, че той ще се върне в компанията? Айрини се замисли за миг.

— Ако избите „Елена Крийк Винярд“ са застрашени и ако той смята, че би могъл да помогне за спасяването им, ще се върне. Люк знае колко много означава бизнесът за семейството му. Имайки предвид неговото чувство за дълг и лоялността му, мога категорично да заявя, че той ще направи всичко, което е по силите му, за да помогне в бизнеса. Но в противен случай — не. Люк има собствени планове.

— Да управлява Сънрайс в Лейк Лодж? — попита Вики. — Но това е смешно. Люк не е хотелиер. Той принадлежи на винарството.

Кати придоби замислено изражение.

— Знаеш ли, струва ми се, че Айрини има право. Преди шест месеца и аз, като всички останали, се опитвах да помогна на Люк да се приспособи към живота в Санта Елена, защото знаех, че чичо Джон, татко и ти смятате, че така ще бъде най-добре за него. Но когато се замисля сега, осъзнавам, че може би е било погрешно да се опитваме да го накараме насила да работи за компанията, както и да се ожени. Може би всички ние неволно сме го подложили на допълнително напрежение и натиск, а в този период от живота му това е било последното, от което се е нуждал.

Този път Айрини размаха салфетката си пред лицето на Кати.

— Не се отклонявай в тази посока. Няма защо да се обвинявате, че сте подтиквали Люк да се присъедини към бизнеса, да се ожени и да заживее нормален живот. За определен период точно това е искал и той. Повярвайте ми, ако Люк не е бил съгласен с вашия план, той е

нямало да стигне толкова далеч. Нима не сте забелязали, че много трудно може да бъде манипулиран?

Кати кисело се усмихна.

— Нито един от мъжете в това семейство не е лесен за манипулиране.

Вики направи красноречива гримаса.

— Твърдоглави и инати като магарета, всички до един са такива.

Айрини постла салфетката в ската си.

— Люк знае какво прави. — В този момент го зърна да си проправя път през ресторантата към нея. — А, трябва да вървя. Ето го и шофьора ми.

— Какво? — Кати се обърна и видя Люк. — Е, да. Имах предчувствието, че интервенцията ще се окаже неуспешна.

Вики наблюдаваше Люк със загрижено изражение.

— Доктор Ван Дайк каза на Джон, че интервенцията ще продължи най-малко един час и че след това се надява да прекара още един час насаме с Люк.

— Някой трябаше да предупреди доктор Ван Дайк, че обикновено Люк сам определя програмата си за деня — обади се Айрини.

Люк стигна до масата и спря.

— Добро утро, дами. Хубав ден за интервенция, нали?

— Погледна към Айрини. — Не знам за теб, но аз бях дотук. Време е да потегляме.

— Бях сигурна, че ще го кажеш. — Айрини скочи на крака и взе една нова салфетка. — Почакай за секунда.

Разстла салфетката на масата, взе панерчето и изсипа останалите кифлички върху нея. Събра грижливо краищата и ги завърза в стегнат възел.

Появи се сервитьорът с опакована за вкъщи храна.

— Омлетът ви, госпожо. Вътре има също пластмасова вилица, нож и салфетка.

— Точно на време, благодаря. — Айрини пое кутията от ръцете му, грабна палтото си от облегалката на стола, чантата си през рамо и се усмихна на Люк. — Готова съм.

— Да вървим — каза той.

Джейсън, Хакет, Гордън и Джон пресичаха забързано ресторанта. Една жена в костюм от туид и обувки, създаващи впечатление за удобство, но не и за елегантност, ги следваше по петите. *Доктор Ван Дайк*, помисли си Айрини.

— Люк, почакай — нареди Джон.

— Съжалявам, татко. — Люк поведе Айрини към вратата. — Имаме работа в града.

Жената в строгия костюм препречи пътя на Айрини. Цялото ѝ същество излъчваше обвинение.

— Вие го окуражавате да се държи неразумно — тихо рече жената.

— Съвсем не — отвърна Айрини. — Люк следва собствените си желания.

— Аз знам какво е най-доброто за него. Всички го знаем. Затова съм тук.

Айрини огледа набързо кръга от загрижени лица, опитвайки се да измисли нещо, което би успокоило всички тези хора, очевидно прекалено загрижени за Люк. Изведнъж вдъхновението я осени.

— Ако това ще помогне — заговори тя, — мога да ви уверя, че не е нужно да се тревожите за това, че Люк страда от еректилна дисфункция.

— Айрини — промърмори Люк, — ако нямаши нищо против...

— В това отношение той е определено нормален — продължи припряно Айрини, нетърпелива да стигне до главното. — Въщност той е повече от нормален.

В ресторанта изведнъж настана тишина. Тя осъзна, че всички я гледат като хипнотизирани.

Джейсън се ухили.

— Божичко, чуй я само.

Повече от нормален — помисли си Айрини. — *Това май не беше най-подходящият израз за случая.*

— Исках да кажа, доста над нормата — побърза да се коригира тя. Мигом разбра, че корекцията също не беше съвсем подходяща. — Май ми се зави свят — прошепна тя на Люк.

— Много забавно, аз пък се чувствам като участник във фармацевтична реклама — отвърна той. — Предполагам, че това е една от онези ситуации, които изискват стратегическо отстъпление.

— Да, моля те.

Той я повлече енергично към вратата, като спря само за секунда, за да вземе чадъра си от шашнатата Бренда, чиито очи щяха да изхвръкнат от орбитите.

След секунди Айрини се озова навън сред пелената от ситен дъжд.

Двамата мълчаха неловко.

Накрая тя се изкашля.

— Предполагам, че не си получил предложение за работа.

— Не.

— Лентяй.

— Така както го виждам аз, денят става все по-хубав — рече Люк.

— Ето това се казва оптимистично изявление в смисъл чашата-е-наполовина-пълна.

Той отмина забележката й без коментар.

— Какво има в тази кутия?

— Омлет със спанак и сирене „Фета“. Когато разбрах за интервенцията, имах предчувствието, че ще си тръгнем по-рано. Да не позволяваме на дъжда да съсипе кифличките.

Люк се ухили.

— Знаеш ли, можех да мина и без публична дискусия върху еректилната си дисфункция, но трябва да призная, че изпитвам искрено възхищение към жената, успяла да осигури закуска в критична ситуация като тази.

32.

Сутрешната мъгла все още обвиваше града, когато Люк паркира сува на празното място в края на тихия жилищен квартал. Той изключи двигателя, скръсти ръце върху волана и огледа района.

От двете страни на улицата, на която живееше Хойт Иган, се издигаха модерни сгради е апартаменти, проектирани така, че да привличат преуспелите несемейни и по-лесно приспособимите от различните социални кръгове. Всяка сграда имаше красива италианска фасада. Но ако човек се вглеждаше по- внимателно, зад външните архитектурни елементи и изкусно скулптирани прозорци и врати не беше трудно да се различат квадратните панели.

— Сигурен ли си, че това е адресът? — попита Айрини, докато отваряше вратата.

— Взех го тази сутрин от интернет.

— А сигурен ли си, че си е у дома?

— Служителите от кабинета му бяха много отзивчиви, когато ги попитах за днешния му график.

— Какво им каза? Обеща да направиш голямо дарение за кампанията на Уеб?

— Може да им е прозвучало в този смисъл — призна си Люк.

Той слезе от колата и изчака Айрини на тротоара. Двамата влязоха заедно в сградата, където се помещаваше апартаментът на Иган. Оранжевият надпис над вратите със сложна плетеница от ковано желязо идентифицираше комплекса като „Паладиум“.

Айрини се спря. С ръце, пъхнати в джобовете на палтото, тя погледна към интеркома на стената.

— И защо си мислиш, че той ще ни пусне да влезем?

— Не се тревожи. Иган ще натисне бутона толкова бързо, че няма да успееш да мигнеш.

— Защо?

— От чист страх. Действа безотказно.

Угриженото й изражение бе заменено от сияйна усмивка.

— Страх от теб. Да, определено има смисъл.
Той я погледна развеселено.

— Не ме разбирай погрешно. Оценявам безрезервната ти вяра в мен, но в случая заслугата не е моя. В този случай става дума за страх от публично излагане. Иган е начало на кампанията на сенатор, който се е запътил към Белия дом. Работата му зависи от това доколко умее да се справя с потенциално опасните ситуации.

— Разбрах. Ние представляваме потенциална опасност.

— Именно. — Той натисна бутона на интеркома.

Почти незабавно от микрофона на говорителя до тях долетя нетърпелив мъжки глас, тънък и стържещ.

— Тук е апартамент тридесет нула едно. Доставка ли е?

— Можеш да го наречеш и така — отговори Люк. — Люк Данер.

Аз съм с Айрини Стенсън. Помниш ли ни?

От другата страна на връзката мигом настъпи ледена тишина.

— Какво искате? — Гласът на Хойт се изостри.

— Да говорим с теб — каза Люк. — Ако нямаш време...

Прекъсна го неприятен писукащ звук. Айрини завъртя дръжката и отвори вратата, която Хойт бе отключил дистанционно.

— Влезте — рязко каза Хойт.

Интеркомът мълъкна.

Люк последва Айрини през вратата в малък, покрит с плочи, вътрешен двор, декориран с фонтан и безброй зелени растения в глинени гърнета. Двамата прекосиха двора, минаха през две стъклени врати и се озоваха в малко фоайе. От едната страна имаше врата с табела, върху която пишеше „Управител“. Беше затворена.

Айрини се запъти към асансьора. Люк я хвана за ръката.

— Да се качим по стълбите — предложи.

— Добре. — Тя го стрелна любопитно. — Има ли някаква конкретна причина?

— Така по-лесно ще добием представа за мястото.

— И защо ни е това?

— Стар навик. Когато си имаш работа с хора, за които си стопроцентово сигурен, че не те харесват особено, малко информация никога не е излишна.

— А, да — дълбокомислено кимна тя. — Разузнаване^[1].

— Предпочитам термина „информация“. Малко надута дума за един бивш морски пехотинец, но след като се научих да я произнасям, обичам да я използвам.

Дебелият килим, постлан на третия етаж, заглушаваше стъпките, но Хойт очевидно гледаше през шпионката, защото вратата на апартамент 301 се отвори рязко тъкмо когато Люк се канеше да почука.

— За какво е всичко това? — настоя Хойт, когато двамата се озоваха в малко фоайе, чиито стени бяха покрити с огледала. — Тъкмо се подготвям за серия от срещи.

Беше облечен в скъп панталон и риза. Обувките му бяха току-що изльскани. Още не си бе сложил връзка, но Люк реши, че не лъже за срещите.

— Няма да ви отнемем много време — обеща Люк.

— Оттук. — Хойт ги поведе към предната стая на апартамента.

От пръв поглед ставаше ясно, че Хойт не бе положил никакви усилия да съчетае обзавеждането с италианската фасада на „Паладиум“. Всъщност, доколкото Люк можеше да определи, в целия апартамент не се забелязваше и намек за дизайнерски почерк, освен ако атрибутите на политика работохолик можеха да се квалифицират като декоративен стил.

Люк преброи поне четири отделни телефонни линии. Върху колана на Хойт висеше друг телефон. В единия ъгъл имаше факс машина, а в другия — компютър. Повечето от стените бяха покрити с изрезки от вестници и списания, върху които се виждаше сенаторът Уеб в компанията на различни ВИП персони.

Айрини се спря рязко в средата на разхвърляната дневна и пъхна ръце в джоба на палтото си.

— Искаме да знаем за какво сте се скарали двамата с Памела в деня, преди да открием тялото й — рече тя.

Хойт я изгледа така, сякаш виждаше пред себе си извънземна форма на живот.

— За какво, по дяволите, говорите?

— Знаем, че си отишъл да се видиш с нея в Дънслей. — Люк пристъпи към най-близката стена и се загледа в снимката, показваща как Райлънд Уеб излиза от един музей. Придружаваха го Алекса Дъглас и малко момиче на около девет години. Погледна през рамо. — Знаем, че сте се скарали.

Хойт се стегна. Люк сякаш виждаше различните сценарии, които се превъртаха в главата му в опит да реши как да се справи с този нов проблем.

— Не можете да го докажете — процеди накрая Хойт.

— Дънслей е много малък град — подсмихна се Айрини. — Наистина ли смяташ, че можеш да посетиш член на най-известното семейство в града, при това посред бял ден, и да останеш незабелязан?

— Никой там не познава нито мен, нито колата ми — машинално отвърна сенаторският помощник. Изглежда, почти веднага му хрумна, че забележката не бе особено подходяща за един напълно невинен човек. — По дяволите, не съм се опитвал да се крия. Добре, това изобщо не е ваша работа, но точно онзи ден аз наистина отидох дотам, за да разговарям с нея. Това обаче още нищо не означава. Абсолютно съм сигурен, че съм бил много далеч от Дънслей, когато е взела свръхдозата. Когато си тръгнах, тя беше жива и здрава.

— За какво се скарахте с Памела? — попита Айрини.

По бузата на Хойт заигра мускул.

— И защо трябва да ви казвам?

Люк го погледна.

— Работата е там, че ако не ни кажеш за какво сте се скарали с нея, бихме могли да си направим някои заключения, а някои от тези заключения биха могли да се появят във вестника на Айрини. Наистина ли искаш това да се случи?

— Да не би да се опитваш да ме изплашиш, Данер?

Люк разпери ръце.

— Определено. Доказано е, че това е най-добрият начин да получиш отговори. Да имаш по-добра идея?

Айрини се намръщи.

— Достатъчно. Отнася се и за двамата. Хойт, моля те, важно е. Трябва да знам за какво сте се карали двамата с Памела.

— Защо? Значи се опитваш да ми припишеш смъртта ѝ? Забрави.

Тя го изгледа замислено.

— И мал си любовна връзка с нея, нали?

Хойт се поколеба. Люк отново сякаш стана свидетел на умствените му акробатики.

— Продължи само няколко седмици. Не беше тайна. И какво от това?

— Памела е скъсала с теб, нали? — попита Айрини с по-мек глас. — Когато беше тийнейджърка, Памела бе тази, която слагаше край на връзките си. Съмнявам се, че през годините се е променила в това отношение.

Лицето на Хойт придоби тъмночервен оттенък. Люк си помисли, че ще експлодира. Вместо това той изведнъж сякаш се спаружи.

— Всъщност винаги съм знаел, че това няма да продължи дълго — уморено рече Хойт. — По дяволите, вече почти две години работех за Уеб. Виждал бях Памела в действие. Познавах схемата. Но както всеки друг мъж, попаднал в орбитата ѝ, реших, че този път ще бъде различно. — Поклати глава. — Тя е като мощн прожектор. Когато си пожелае някой мъж, го окъпва в светлината си. Когато се отегчи, тя просто се самоизключва. Оставя те да стоиш, потънал в тъмнина, и да се чудиш какво се е случило.

— Кога сложи край на връзката ви? — попита Айрини.

— Два дни преди да замине за Дънслей. — Хойт стисна устни. — Без никакво предупреждение. Същата вечер, преди да тръгне, ние присъствахме на благотворителна вечер за събиране на средства за кампанията на баща ѝ. Заведох я у тях, като си мислех, че ще завършим вечерта в леглото. Тя се спря на прага на своя апартамент и ми каза, че ѝ е било доста забавно, но вече всичко било приключило. Пожела ми лека нощ и ми хлопна вратата под носа. Бях смаян, ако искате да знаете истината.

— И какво направи? — поинтересува се Люк.

— Какво може да направи един мъж в подобна ситуация? Прибрах се вкъщи и си налях голяма чаша уиски. На следващия ден се опитах да се свържа с нея. Никой не ми отговаряше от дома ѝ тук, в града. Накрая опитах във вилата край езерото. Тя вдигна телефона, но съвсем ясно ми заяви, че няма да промени решението си.

— Но ти все пак си дошъл дотук, за да се видиш с нея — подсказа му Айрини.

— Не знам защо го направих. — Хойт отиде до прозореца и пъхна ръце в джобовете си. — Тя ми каза да се върна в Сан Франциско. Каза, че имала да свърши доста неща.

— Какви неща? — не се стърпя Айрини.

Хойт изръмжа и се взря през прозореца.

— Предполагам, че е имала да свърши всички онези неща, които вършат хората, възнамеряващи да сложат край на живота си.

— Ти мислиш, че умишлено е взела свръхдоза? — попита Люк.

— Не е било инцидент?

Хойт поклати глава.

— Откъде, по дяволите, да знам? Предполагам, че е било умишлено, най-вече защото не виждам как Памела би могла да обърка дозата алкохол и лекарствата. Тя от години успяваше да живее със своя малък проблем — с пристрастеността си към дрогата и алкохола. Защо да се издъни точно сега?

— Предполагал ли си, че е замисляла самоубийство онзи ден, когато си си тръгнал? — попита Айрини.

— Разбира се, че не — намръщи се Хойт. — Ако ми беше минало през ума, че смята да отнеме собствения си живот, щях да направя нещо.

Айрини го изгледа внимателно.

— Като например?

Хойт извади едната си ръка от джоба и изтри длантата си в панталона.

— Като начало щях да се обадя на баща й. Уеб щеше да се свърже с лекаря на Памела. Те щяха да измислят нещо, за да отведат Памела в частна клиника. Но кълна ви се, изобщо не съм осъзнавал, че замисля самоубийство. Мислех, че просто се е отегчила от мен и е решила да започне връзка с някого другого. Както казах, това беше схемата й на действие.

Тъмните вежди на Айрини се сключиха.

— Попита ли я дали се среща с друг мъж?

— Разбира се. Тя каза, че няма друг. Искала за известно време да си почине от мъжете. Това е. Разделихме се и аз се върнах тук. Следващото, което си спомням, беше Уеб, който ми се обади в три часа сутринта. Каза ми, че току-що са му се обадили от полицията в Дънслей. Памела била мъртва и ние трябвало да уредим подробностите по погребението и да се срещнем с Макферсън. — Хойт измери обвинително с поглед Айрини. — След това просто си върших работата — най-важното беше за смъртта на Памела да се осведомят само близките, да не се стига до излишна гласност.

Люк гледаше една снимка, на която Уеб и Алекса разговаряха с президента по време на последната среща за набиране на средства.

— Чия беше идеята да се покани годеницата на Уеб да го придружи в Дънслей?

— Алекса настоя да дойде с нас. Чувствала, че трябва да бъде до сенатора в такъв тежък момент от живота му като смъртта на единственото му дете. Okаза се права. Пресата изпадна във възторжено умиление от поведението ѝ на погребението.

Люк повдигна вежди.

— Върната, загрижена годеница, която го подкрепя, докато той оплаква трагичната смърт на душевноболната си дъщеря.

— Външното впечатление е много важно в политиката, също както в реалния живот — сухо отбеляза Хойт.

Люк видя как Айрини застини.

— Да не би да искаш да кажеш, че Алекса Дъглас не е искрено лоялна и загрижена? — попита тя.

Хойт се стресна.

— По дяволите, не, разбира се. Тъкмо обратното. Алекса Дъглас не желае нищо по-силно на този свят от това Уеб да се кандидатира за Белия дом. Имам чувството, че тя вече избира гардероба, подходящ за първата дама, и крои планове да изпрати Емили в един от онези модни вашингтонски колежи, в които президентът и дипломатите изпращат децата си.

— Емили? — повтори Айрини.

— Дъщеря ѝ — обясни Хойт. — Алекса е вдовица.

Айрини погледна към снимката на стената.

— Алекса е доста по-млада от Райлънд.

— Ако трябва да сме точни, тя е на тридесет и три — тихо изсумтя Хойт. — Но, изглежда, на никой не му пuka за нещо толкова незначително като двадесетгодишна разлика, след като жената е по-младата, нали?

— Не е ли брак по любов? — попита Айрини.

— Бракът е политически — каза накрая Хойт. — Уеб се нуждае от съпруга, ако иска да се кандидатира за Белия дом. Избирателите не биха гласували за един неженен президент, нали?

— Не бях помислила за това — призна Айрини. — Но сега, след като го спомена, определено разбирам, че една съпруга може да бъде

огромна придобивка за един кандидат-президент.

— Алекса е идеалната партия за него. Добро семейство, добри училища, никакви скандали. Тя е умна иумее да се изразява. В допълнение след смъртта на съпруга си тя е много богата жена. Освен това... — Гласът на Хойт загълхна.

— Освен това какво? — подкани го Люк.

— От години бащата на Уеб го натиска да се ожени повторно, за да има син. За никого не е тайна, че преди да умре, Виктор Уеб иска да се сдобие с внук, който да наследи семейното име и богатство. Да си остане само между нас, но преди да бъде обявен годежът, Алекса бе подложена на пълни медицински изследвания, за да бъде сигурно, че е в добро здраве и може да роди здрав наследник. Освен това има предбрачно споразумение, в което се посочва, че тя ще положи всички усилия, за да забременее още през първата година на брака им.

— Това се казва натиск — отбеляза Айрини. — Ни най-малко не завиждам на Алекса. — Мъкна, за да разгледа снимките, на които се виждаха Алекса и дъщеря ѝ. — Алекса е връстница на Памела. Как се разбираха двете?

— Отначало Памела се отнасяше към Алекса по същия начин както към останалите жени, които Уеб бе имал през годините — отвърна Хойт. — Което ще рече, че не ѝ обръща внимание. Но когато Уеб обяви годежа, Памела започна да я приема съвсем на сериозно. Мога със сигурност да го заявя.

— Какво искаш да кажеш? — попита Айрини.

— Памела внезапно реши, че никак не харесва Алекса. Имаше слухове, че преди една седмица се спречкала с нея в дамската тоалетна по време на едно от мероприятията за набиране на средства. Никой не знае за какво са се карали, но всички предположиха, че Памела е заявила съвсем ясно, че не желает Алекса да се омъжи за баща ѝ.

— Чудя се дали Памела не е ревнуvala — замислено промърмори Айрини. Пристъпи бавно към стената, внимателно оглеждайки снимките. — Имало е какво да изгуби. Алекса е щяла да отнеме ролята, която тя от години е играела в публичния живот на баща ѝ. След сватбата Алекса е щяла да стане домакинята на Уеб и неговият първи съветник. Щяла е да си присвои влиянието и социалното положение, на които Памела се е радвала до този момент.

Хойт я изгледа обидено.

— Кой може да знае какво е мислела Памела? Аз самият никога не успях да разбера.

Десет минути по-късно Люк се качи в сува до Айрини.

— Е? — попита той, докато пъхаше ключа в стартера.

— Не знам какво да мисля — отвърна младата жена. — Но ми хрумна, че ако Памела и Алекса са враждували, то сега разполагаме с един сериозен заподозрян. Алекса ми се струва доста амбициозна жена.

— Мислиш, че тя може да се е отървала от Памела, защото последната се е канела да направи нещата по-трудни за нея? Навсякъде се е страхувала, че Памела може да се опита да осуети годежа, така ли?

— Това е една възможна хипотеза. — Айрини оглеждаше през предното стъкло жилищния комплекс, в който се намираше апартаментът на Хойт.

Колата на Люк бавно се отдалечи от тротоара.

— А защо ще опожарява къщата? Струва ми се, че пожарът е по-скоро дело на човек, който би искал да се отърве от някои доказателства.

— Да — съгласи се Айрини. — Така е. Но какви са тези доказателства, за унищожаването на които е нужно да се изгори цяла къща?

Той се замисли за миг.

— Такива, които убиецът не е могъл да намери, но е бил сигурен, че са в къщата.

— Може би нещо малко.

— Или нещо много добре скрито.

— Знаеш ли — подхвана Айрини, — не мисля, че можем да вярваме на Хойт Иган.

— Съгласен съм с теб. За човек, който до неотдавна отказваше да разговаря с нас, той прояви прекалено голяма словоохотливост.

— Трябва да научим нещо повече за него. Мога да направя някои проучвания в интернет.

Люк се обърна към нея и замислено я изгледа.

— Познавам един човек, който може да изрови доста неща от миналото на Иган, при това много по-бързо, отколкото ние двамата с

теб бихме могли чрез интернет.

— Кой? — попита тя.

— Един приятел, с когото бяхме заедно във флота — Кен Танака.

Сега е частен детектив. Занимава се предимно с корпоративни разследвания, но ще ми направи услуга.

Тя се замисли за миг.

— Много ли са приятелите ти, които са преживели същото като теб?

— Не. Неколцина.

— Разговаряш ли с тях за това?

— Не особено често.

— Защото те изпитват същото, каквато и ти, и това е достатъчно — рече тя.

— Да.

[1] Игра на думи — intelligence в английски език означава информация, сведения, разузнаване, както и ум, разсъдък, интелигентност. — Б.пр. ↑

33.

Люк се появи на предните стъпала на бунгало номер пет в пет и половина същата вечер. Когато Айрини отвори вратата, видя, че носеше със себе си несесера за бръснене, една малка платнена торба и компютъра си.

— Поправи ме, ако греша, но ми се струва, че тази вечер очакваш да получиш нещо повече от вечеря — посрещна го тя, опитвайки се да вмъкне безгрижни, леко закачливи нотки в гласа си.

По лицето му пробягна сянка и на нея за миг ѝ се стори, че чува как някъде далеч се захлопва стоманена врата. Дотук със закачливото безгрижие.

— Прекарахме последните две нощи заедно — рече накрая той.
— Да не би да съм останал с погрешно впечатление?

Тя го погледна, застанал там на прага, и се почувства така, сякаш той очакваше от нея да вземе съдбоносно решение, което ще промени целия ѝ живот. Но защо го приемаше толкова навътре? Отношенията помежду им бяха заредени със силни емоции вследствие на общите им преживявания напоследък. Връзката им навсярно нямаше да издържи дълго, но докато продължаваше, Люк я караше да се чувства като сексбогиня. Кога за последен път някой мъж я бе карал да се чувства по този начин.

— Не — усмихна се младата жена. — Не си останал с погрешно впечатление.

Отстъпи, за да му направи път да мине. Суровото, мрачно изражение изчезна от лицето му. Тя почувства как стоманената врата се отвори.

Люк влезе в стаята. Изглеждаше странно доволен, като мъж, който най-после се е завърнал у дома.

Айрини се събуди много по-късно през нощта. Усети как той се измъква от леглото. Тя не помръдна, но отвори очи и го видя как се

промъква безшумно по коридора към предната стая. Държеше джинсите си в ръка.

Когато изчезна, тя обърна часовника върху тоалетката. Беше два и половина след полунощ.

Реши да му даде пет минути — време, достатъчно, за да отскочи до кухнята или тоалетната. Той не се върна.

Тя седна в леглото, отметна завивките и стана. Един мъж има право на тайни, каза си. Но това беше дяволски странно. Ако той не можеше да заспи, тя също нямаше да спи. Нахлузи чехлите на краката си и закрачи по коридора.

На светлината на лампата, която тя бе оставила запалена в края на масата, Айрини видя Люк, приседнал на ръба на дивана, да се взира в екрана на работещия компютър. Напрегнатото изражение на лицето му показваше, че е изцяло погълнат от това, което виждаше на екрана.

— Ако си един от онези маниаки, пристрастени към средноощния чат, по-добре да ми кажеш още сега — каза тя.

Той вдигна глава. За секунда или две Айрини имаше смътното чувство, че е изненадан да я види пред себе си. Сетне се усмихна малко накриво.

— Нямах намерение да те будя — обясни. — Хрумнаха ми някои идеи. Исках да ги запиша, преди да съм ги забравил.

— Идеи за какво? За ситуацията с Уеб?

— Не. — Люк се облегна на възглавниците, изпъна крака под масичката за кафе и пъхна палци в колана на джинсите. — За книгата, която се опитвам да напиша.

— Каква книга? — Любопитството внезапно я завладя. — Роман?

Той се поколеба и тя разбра, че не е свикнал да говори за книгата си.

— Не — отвърна накрая. Взираше се напрегнато в екрана на компютъра. — Определено не е роман. Спокойно можеш да го наречеш учебник или ръководство.

— Наистина ли? За какво?

— За това как се изработва и формулира една стратегия.

Айрини пристъпи по-близо към масичката.

— Военна стратегия?

— Стратегията си е стратегия, независимо къде се прилага. Никой не ми вярва, когато им казвам, че това, което неведнъж е спасявало отряда ми и собствения ми задник, не са само военни тренировки и обучение, а заниманията ми по философия, на които се бях посветил, преди да постъпя във флота.

Тя изведнъж разбра.

— Философията не те е научила какво да мислиш, а как да мислиш.

— А войната ме научи... на други неща. Опитвам се да обобщя уроците от тези два аспекта на човешкото познание.

— Определено звучи впечатляващо.

Устните му се извиха в лека усмивка.

— Опитвам се да се справя с този малък проблем. Не бих искал хората да помислят, че книгата ми е твърде езотерична^[1] или мистериозна.

— Езотерична и мистериозна. Сложни думички. Джейсън ме предупреди, че зад непукисткия ти, безгрижен вид бие сърце на истински учен. Кое те накара да напуснеш света на науката и да постъпиш във флота?

Той се взря в екрана на компютъра, сякаш търсеще там отговора на въпроса ѝ.

— Трудно е да се обясни. Една част от мен я теглеше към този свят. Но имаше друга част от мен, която се чувстваше... незавършена. Сякаш имах нужда от нещо, което да удовлетвори по-абстрактната част от моята същност. — Сви рамене. — Или нещо подобно.

— Знаеш ли какво си ти?

Той повдигна вежди.

— Какво?

— Модерната версия на това, което някога са наричали „ренесансов тип“, а още по-отдавна — мъдреца-воин.

— Е, сега кой използва сложни думички?

— А тази твоя книга — продължи убедено Айрини — е едно усилие да се съединят двете половини на твоята самоличност, нали? Това е твой личен вариант на терапия.

Люк погледна отново към екрана.

— По дяволите, в думите ти май има нещо вярно.

Тя се отпусна на дивана до него.

— Ти си дошъл тук, в Дънслей, търсейки тихо и спокойно място, където да можеш да се уединиш и да пишеш.

— Такъв беше планът ми.

— Но защо си купил курорта? Не ми казвай, че си имал нужда от пари, защото ти дори не се опитваш да реализираш някаква печалба.

— Финансово съм доста добре. През годините направих някои доста успешни инвестиции. — Той покри ръката ѝ със своята. — Колкото до курорта... е, нали знаеш какво повтарят хората? Със собственост край море или езеро никога няма да си на загуба.

— В Дънслей можеш. Когато леля ми продаде къщата на родителите ми, не спечели почти нищо.

— Благодаря за тази оптимистична прогноза.

— Как се озова в хотелиерския бизнес? — не се отказваше Айрини.

— Определено не съм имал намерение да се изявявам на това поприще. Планът ми беше да живея в едно от бунгалата и да затворя останалите. Но се появиха две пречки.

— Като например?

— Максин и синът ѝ Брейди. А донякъде и Тъкър Милс.

Тя преплете пръсти с неговите.

— Разбрах. Максин е финансово зависима от работата си тук, нали?

— Тук няма кой знае какви възможности за работа, особено извън сезона. Пет минути след като се нанесох тук, осъзнах, че ако затворя курорта, Максин и Брейди ще си имат сериозни финансови неприятности.

— Ами Тъкър?

— Тъкър може би ще преживее и без работата си на половин ден тук, защото винаги ще си намери начини да преживява. — Люк се поколеба. — Но на него му харесва да работи тук. Да се грижи за поддръжката на курорта, е част от житетските му навици.

— А Тъкър се нуждае от житетските си навици.

Люк отново се усмихна накриво.

— Не ли така с всички нас?

— Определено. С други думи, не си затворил курорта заради трима души, на които това е щяло пряко да се отрази.

— Всъщност мястото не е на загуба. Прегледах счетоводните книги и стигнах до извода, че благодарение на оживения бизнес през лятото оттук може да се изкара скромна печалба. По дяволите, а ако Максин се заеме с мениджмънта, мястото може да докара дори съвсем прилична печалба.

— Запазването на курорта е много щедър жест от твоя страна, Люк.

— Просто ми се стори най-лесната стратегия, имайки предвид всички обстоятелства.

— Изобщо не ти вярвам. Ти си оставил нещата такива, каквито са, защото си се почувстввал отговорен за хората, които си наследил заедно с курорта. Спомням си нещо, което баща ми ми каза веднъж.

— Какво?

— Добрият офицер винаги се грижи за хората си.

Тя се наведе и го целуна.

Той ѝ върна целувката. След малко спусна капака на лаптопа и я поведе към спалнята.

[1] Само за посветени, мъчно разбирама. — Б.пр. ↑

34.

Кен Танака се обади в седем и половина на следващата сутрин, тъкмо когато Люк се канеше да сервира на Айрини специалитета си — препечени филийки.

— Приключих с проверката на финансовите данни за Хойт Иган и мисля, че трябва да видиш какво открих — каза Кен. — Има определена схема, която ми е позната. Със сигурност е нещо гнило.

— Може ли да ми изпратиш информацията по имейла? — попита Люк.

— Не мисля, че при тези обстоятелства идеята е добра — отвърна Кен. — Говорим за факти, компрометиращи човека, който може да се окаже следващият президент. Не искам да изпращам имайл, който може да доведе до мен или теб, поне засега. Предпочитам да обсъдим нещата лично. Трябва да ти покажа някои данни.

Такъв си е Кен, помисли си Люк, *предпазлив както винаги*. Това бе една от причините, поради която бе оцелял в сраженията, и без съмнение основната причина за успешната му кариера като частен детектив.

Люк погледна часовника си.

— След два часа ще бъда в града.

— Ще те чакам — каза Кен.

Люк затвори телефона и се зае отново с препечените филийки.

— Обади се Танака. Открил е нещо интересно във финансовото състояние на Иган. Смята, че може да засяга и сенатор Райлънд Уеб.

Лицето ѝ светна от вълнение.

— За политически скандал ли става дума?

— Може би.

— Един скандал от голям мащаб би могъл да обясни убийството.

— Успокой се. — Той настърга малко портокалова кора върху сандвичите. — В момента разполагаме с няколко парченца от пъзела.

След като закусим, ще отида до града. Искаш ли да дойдеш с мен?

— Да. — Тя се поколеба, очевидно разкъсана от противоречиви желания. — Но мисля, че е по-добре да те оставя да се срещнеш сам с приятеля си. Има нещо друго, с което бих искала да се заема днес. Ще свършим повече работа, ако се разделим.

Обзе го беспокойство.

— Какво си намислила?

— Не ме гледай толкова тревожно. Не смятам да откривам повече мъртвци и да опожарявам къщи. Въщност, докато се обличах тази сутрин, ми хрумна една може би малко налудничава идея. И тъкмо смятах да я споделя с теб, когато телефонът позвъни.

— И каква е тази „малко налудничава“ идея?

— Става дума за ключа, който намерих в скривалището на Памела. — Тя погледна към препечената филийка в чинията си и очите ѝ се разшириха от възхищение. — „Боже мили!“, както би казал Джейсън. Най-после и румсървистът заработи.

35.

Майсторът се казваше Хърб Портър. Минаваше седемдесетте и упражняваше професията си вече петдесет години. Познаваше всякакви брави и ключалки и беше майстор в професията си.

— Този ключ е мой — обяви той, след като огледа ключа, който Айрини му подаде. — Първокласна изработка. И е доста скъп. Аз съм единственият ключар край езерото, който може да го направи. Виждате ли това дребно „П“ под номера? Това е моят подпись.

Айрини се опита да успокои бясното биене на сърцето си. Беше подгответена за евентуално фиаско на плана си да открие майстора, изработил ключа на Памела. А сега, след като се бе появила надежда, макар и само колкото една искрица, адреналинът запрепуска във вените ѝ.

— А можете ли да си спомните клиента, който ви го поръча? — попита тя, опитвайки се да говори със спокоен, небрежен тон.

— Разбира се. Дъщерята на сенатор Уеб.

Младата жена се вкопчи в ръба на плота.

— Тя ли ви каза коя е?

— Не. Когато дойде, се представи като Марджъри Еди-коя си и плати в брой. Отначало реших, че е някоя от летовниците или просто е дошла за уикенда. Но по-късно, след като се самоуби, познах снимката ѝ във вестника. — Мъжът поклати глава. — Много жалко. Тя беше толкова хубава. И добре облечена. Приличаше на модел или актриса, нали се сещате какво искам да кажа?

— Да, сещам се. — Айрини му се усмихна, напрягайки всяка частица от самоконтрола си, за да се удържи да не скочи върху стъкления плот, да го сграбчи за реверите и насила да изтрягне повече подробности от него.

Успокой се — каза си тя. — *Не го пришпорвай. Може да спре да говори.*

Ако Памела беше поръчала ключа в железарско ателие в някой от големите градове или в района на Сан Франциско, почти нямаше шанс

да го открие. Но на Айрини ѝ бе хрумнала идеята, че има вероятност, макар и много малка, ключът да е изработен в някоя местна работилница. След което не бе трудно да заключи, че ако е на прав път, щи могла, с повече усилия, да открие майстора, който го бе изработил. А с повечко късмет може би щеше да открие и бравата, която отключваше този ключ.

Малко след девет часа тя заобиколи езерото откъм северозапад и се отправи към Кърбивил, като по пътя се отби в две малки работилници. Отхвърли Дънслей, тъй като ако Памела е искала да скрие нещо, едва ли е щяла да избере единствената работилница в града. Немислимо бе Дийн Кръмп, собственикът на работилницата, да не разпознае някой член на семейство Уеб.

Извади голям късмет в работилницата „Портър Лок&Кий“, расположена на тиха улица в Кърбивил, сгушена под сянката на двата реда дървета.

— Кога е идвали госпожица Уеб тук? — попита тя, едва прикривайки вълнението си, което заплашваше да експлодира всеки момент.

— Да видим. — Погледът на Хърб се насочи към старомодния календар с момичета върху стената. Спра се за миг върху едрогърда червенокоса красавица само по сутиен и шорти, сетне кимна на себе си. — Преди няколко дни. Наистина много бързаше. Каза, че било важно. Казах, че поръчката ще бъде готова на следващия ден. Виждате ли? Оградил съм датата с червено кръгче.

Айрини проследи погледа му към календара. Имаше чувството, че сърцето ѝ ще изхвръкне. Датата, заградена в червено, беше един ден преди смъртта на Памела.

— Тя ви е платила, за да смените бравата на къщата ѝ? — намръщи се Айрини. — Сигурно трябва да има някаква грешка. Памела не е поставила новата брава. Аз използвах един стар ключ, за да вляза в къщата на Уеб само преди няколко дни.

Хърб присви очи и я изгледа замислено.

— Говорите за вилата от другата страна на езерото, нали? Онази, която изгоря преди две вечери?

— Да.

— Това не е къщата, за която ме помоли да изработя нова брава.

Айрини затаи дъх.

— Не е ли?

— Не. Тя ме нае да сменя бравата на една къща в другия край на града. Разположена е до самия бряг на езерото. Каза ми, че я е наела, затова си помислих, че е дошла за уикенда или е от летовниците.

Първоначалната вълна на разочарование бе заменена от объркване. Защо, за бога, Памела ще наема къща край езерото, след като вече имаше една?

— Бихте ли ми дали адреса? — попита тя, очаквайки, че възрастният майстор ще й откаже.

За нейно изумление Хърб сви рамене и измъкна от рафта една стара папка.

— Не виждам защо да не ви го дам. Едва ли е поверителна информация, особено сега, след като госпожица Уеб вече е мъртва. Доколкото знам, там никой не живее. — Той запрелиства купчината фактури и отчетите за изпълнените поръчки, после извади един лист.
— Ето го. В дъното на „Пайн Лейн“. Няма номер, понеже това е единствената къща на тази улица.

Айрини имаше чувството, че въздухът в стаята беше изсмукан. Трябаше да преглътне два или три пъти, преди отново да заговори.

— „Пайн Лейн“? — Думите бяха произнесени с висок, пресеклив фалцет, в който едва разпозна собствения си глас. — Сигурен ли сте?

— Да. Спомням си, че ми беше малко трудно да открия мястото. Направих няколко погрешни завоя, преди да стигна дотам. „Пайн Лейн“ е една от онези тихи улички, покрити с чакъл, които се отклоняват от главното шосе и извеждат право до езерото. В района има около десетина подобни улички. Половината от тях дори нямат име.

— Знам — прошепна младата жена.

Той се взря загрижено в нея.

— Вижте, ако това е толкова важно за вас, мога да ви направя чертеж как да стигнете до там.

— Не, благодаря. — Тя взе ключа от протегната му длан. — Не е необходимо. Благодаря ви много за времето, което ми отделихте, господин Портър.

— Няма защо. — Хърб облегна лакти върху замърсения стъклен плот и поклати тъжно глава. — Наистина е много жалко за госпожица

Уеб. Защо толкова хубава млада жена ще се самоубива?

— Това се питам и аз — рече Айрини.

Нужно й беше да извика на помощ цялото си самообладание, за да излезе навън, без да се олюява. Успя някак си да седне зад волана на малката спортна кола и да потегли от малкия паркинг пред „Портър Лок&Кий“. Подкара бавно през града.

Когато подмина магазините, ресторантите и бензиностанцията, съставляващи центъра на Кърбивил, тя отби в един малък усамотен парк и спря колата. Излезе и отиде бавно до брега на езерото.

Дълго стоя там, загледана в неспокойната му повърхност. Вътрешната скованост и болезненото чувство на ужас постепенно започнаха да изчезват.

Когато отново можеше да мисли ясно, се насили да си зададе въпроса, който крещеше и стенеше в съзнанието й като побеснял призрак.

На „Пайн Лейн“ имаше само една къща. Или поне така беше преди седемнадесет години. Това беше къщата, в която бе отраснала, къщата, в която бе открила безжизнените тела на родителите си върху кухненския под.

36.

Айрини пое обратно към Дънслей, следвайки тясното шосе с две платна, което се виеше покрай крайбрежието откъм южната страна на езерото. Повтаряше си, че се нуждае от време, за да помисли. Ала дълбоко в себе си знаеше, че всъщност се опитва да си откупи малко време, преди да се върне в къщата, изпълнена с кръв и тъмнина, която седемнадесет години я бе преследвала в сънищата ѝ.

Голям сребрист сув с тъмни стъкла се появи в огледалото за задно виждане тъкмо когато навлизаше в най-уединения участък на стария път. Джипът се бе появил при последния завой и приближаваше с изнервяща скорост.

Гледката на сребристия сув, движещ се толкова близо зад нея, я накара внезапно да осъзнае колко бавно кара самата тя. Липсата на движение по шосето в комбинация с мрачните мисли ѝ бяха позволили да се отнесе някъде другаде, шофирайки на автопилот. Пътят бе доста тесен, пълен с остри завои, и имаше много малко места, подходящи за задминаване. Обикновено местните хора се нервираха, когато някой караше прекалено бавно. Само туристите допускаха подобна грешка.

Тя се изправи припряно на седалката и натисна по-твърдо педала за газта. Малката кола взе следващите завои с доста по-голяма скорост. Но когато отново погледна в огледалото, Айрини видя, че сребристият сув не само че не бе изостанал, а продължаваше да скъсява дистанцията.

Който и да беше, явно го бе ядосала, помисли си тя. Очевидно бе решил да я накаже за бавното ѝ шофиране, принуждавайки я да се движи доста по-бързо. Само това ѝ липсваше в този момент — някакъв избухлив идиот, изпаднал в пристъп на пътна лудост.

Ледените пипала на страха пропълзяха по гръбнака ѝ. Шосето, по което се движеше в момента, лъкатушеше по билото на високи скали. Този участък от пътя беше доста опасен. Баща ѝ неведнъж се бе прибирал у дома, изморен и мрачен, съобщавайки на майка ѝ, че някой от местните се е напил и е прелетял през предпазния парапет,

потъвайки в дълбоките води на езерото. Няколко години по-рано, по време на едно от безкрайните й, неспокойни и натрапчиви пътешествия в миналото, Айрини бе узнала, че Боб Торхил бе получил фаталния инфаркт, докато е карал точно по това шосе. Той бе изгубил управлението и колата му бе рухнала от скалите в дълбоките води на езерото.

Сребристият сув почти връхлиташе върху нея. Тя даде няколко предупредителни сигнала, но колата продължи да набира скорост.

В стомаха ѝ се оформи ледена буца. Усети ударите на сърцето, бълскащо тежко в гърдите ѝ. Страхът се разля като киселина във вените ѝ. Изведнъж всичките ѝ инстинкти за оцеляване закрещяха. Шофьорът на сува се опитваше да я изплаши и бе успял.

Тя натисна още по-силно педала на газта. Баща ѝ я бе учила да шофира по Лейкфронт Роуд. Тийнейджърите, отраснали в градовете, се научаваха да лавират из стръмните улици и да се носят по широките автостради, но онези, които бяха израснали в затънти провинциални райони, придобиваха други умения. Бяха изминали седемнадесет години, откакто бе шофирила по това шосе, но наученото в ранните години никога не се забравяше. Освен това бе имала отличен учител. Баща ѝ шофираще така, както правеше и всичко останало — като морски пехотинец.

Освен това имаше едно голямо предимство. Малката ѝ спортна кола взимаше плътно завоите. Докато сувът все пак беше массивен джип. С увеличаването на скоростта той бе започнал да сече опасно завоите.

Истинският проблем бе високата скорост, с която се движеха. Рано или късно някой от тях двамата щеше да направи фатална грешка и да се озове в езерото. В този участък водите бяха доста дълбоки. Падането в тях бе равносилно на смъртна присъда.

Айрини се опита трескаво да изрови от паметта си картата на околността. Някъде отпред имаше отбивка, водеща към недалечна гориста местност. Преди седемнадесет години строителството в този район далеч не беше процъфтяващо. Бяха построени само няколко евтини летни вили. Ако имаше късмет, предприемаческата и строителната активност на фирма „Вентана Истейт“ можеха да се окажат застинали във времето — също както и Дънслей.

Чу изсвистяването на гумите, но не посмя да откъсне поглед от пътя. Едно мигновено разсейване — и колата ѝ щеше да полети през крехката като дантела метална преграда.

Преодоля още един оствър завой и видя избледнялата от времето табела на „Вентана Истейт“. Явно никой не си бе дал труда да я боядиса наново, което беше добър знак за онова, което бе намислила.

Налагаше се да намали заради отбивката, но последният оствър завой ѝ даваше няколко секунди преднина. Сувът бе изостанал малко.

Айрини натисна спирачките, завъртя рязко волана наляво и даде газ докрай. Тази част от пътя, водещ към изоставената строителна площадка, бе покрита с груба павирана настилка — безуспешен опит да се впечатли евентуалния купувач. Ала тя с облекчение забеляза, че през годините никой не си бе направил труда да запълни огромните зеещи дупки.

Зад нея гумите на сува изразиха с мощно изръмжаване своя протест. Шофьорът, появил се от ада, очевидно бе принуден да натиска силно спирачките. Копелето явно беше толкова вбесено, че не се отказваше и възнамеряваше да продължи преследването си.

Страхът отново нахлу в нея. Тя се бе надявала, че след като бе успял да я принуди да отбие от пътя, водачът на сува щеше да остане доволен от малката си победа и щеше да продължи по Лейкфронт Роуд.

Толкова за план А, както би казала Памела. Беше време за план Б.

Младата жена усещаше струйките пот под мишниците си. Всичко зависеше от това дали и останалата част от пътя бе павирана.

Павирианият участък рязко свърши. Малката кола се раздруса цялата и заподскача, когато се озова от грубата павирана настилка върху прашен и гррапав чакъл.

Тя отпусна педала на газта и рискува един бърз поглед в огледалото за задно виждане. Също като някой освирепял от глад звяр, усетил, че набелязаната плячка е на път да му се изплъзне, сувът пое стремително по грубия чакъл.

Тя продължи по извития път, допускайки преследвача опасно близо. Сега огромното чудовище изпълваше цялото огледало. Айрини си представи как стоманената му паст се разтваря, за да погълне малката кола. Шофьорът явно искаше да я принуди да се върне обратно на Лейкфронт Роуд.

Щеше да изпълни желанието му, помисли си тя и натисна педала на газта.

Малката кола се втурна напред, сякаш усетила зловещите нокти да се впиват в задницата ѝ. Чакъл, камъни и облаци прах изригнаха като фонтан изпод задните гуми. Сякаш се изви мощна вихрушка от всевъзможни отломки.

Нямаше нужда да проверява в огледалото как се бе отразила внезапната атака върху сува. Чуваше шумния, неспирен порой от удари, докато градушката от малки камъни и чакъл се сипеше върху метална и стъклата. Знаеше, че шофьорът на дявола сега отчаяно се опитва да различи нещо през пелената от метеоритния дъжд, предизвикан от гумите на спортната кола.

Сувът се поколеба, после изостана. Айрини караше все по-бързо, следвайки пътя, водещ към изхода в другия край.

Само след миг със силен подскок спортната кола се озова на Лейкфронт Роуд. Тя натисна отново педала на газта. Ресъорите на колата никога вече нямаше да бъдат същите, помисли си Айрини.

Когато се осмели да хвърли един поглед в задното огледало, не видя и следа от сребристия сув. Явно все още беше във „Вентана Истейт“, близайки раните си.

Единствената ѝ утеша бе, че шофьорът на сува щеше да си плати доста скъпо за тази пътна истерия. Сигурно в момента цялото предно стъкло представляваше гъста плетеница от пукнатини. А като добавка летящият чакъл навярно бе повредил сериозно блестящото сребристо покритие.

Айрини отпусна педала на газта. Едва ли беше особено разумно да кара толкова бързо, след като все още трепереше от главата до петите, помисли си младата жена.

37.

Люк се срещна с Кен Танака в едно малко кафене, разположено на тясна уличка в Юниън Скуеър. Според Кен в тази халупа сервираха най-хубавите пасти и печени вкусотии в цял Сан Франциско. След няколко хапки от кроасана, който си бе поръчал, Люк заключи, че приятелят му е имал основание да настоява да го доведе тук.

Кен намаза с масло кроасана си и кимна към изписаните на ръка листи, които бе оставил пред Люк.

— Сега разбираш ли защо не исках да ти ги изпращам по имейла? — попита той.

— Напълно — кимна Люк.

Огледа замислено Кен, седнал от другата страна на масата. Никога не се бе замислял как би трябвало да изглежда един частен детектив, но Кен определено не се вписваше в общоприетите представи. Ала в същото време Кен Танака не приличаше и на експерт-счетоводител.

Не беше трудно човек да остане с погрешно впечатление от Кен и да е склонен да го подцени. Неговото скромно, приятелско държание предразполагаше хората и ги караше да се отпуснат. Той беше много добър при разпитването на цивилни, имали лошия късмет да попаднат в зоната, където се водеха бойни действия. Често се бе случвало да получи информация от малко момче или изплашена жена, благодарение на която Люк и целият отряд успяваха да се измъкнат от поредната засада.

Без съмнение Кен умееше да се оправя с хората. Но най-големият му талант беше почти свръхестественият инстинкт да проследява пари. Фирмата му се бе специализирала в корпоративната сигурност, но Люк знаеше, че федералните не се свенят да потропат на вратата му, когато се нуждаят от помощта на Танака, за да проследят парите на наркокартелите и терористите.

Люк погледна бележките.

— Разкажи ми накратко.

Кен отхапа от хрупкавия кроасан.

— През последните четири месеца са били прехвърлени големи суми в една офшорна сметка, чийто бенефициент е Хойт Иган.

— И как успя да разбереш всичко това?

Кен повдигна вежди.

— Едва ли би искал да научиш.

— Добре. Продължавай.

— Според моето скромно мнение Иган или получава големи суми от неизвестен източник поради неизвестна причина, или просто изнудва някого. Инстинктът ми подсказва, че става дума за последното.

— Това са много пари. — Люк отпи от кафето си. — Явно е разбрал нещо за сенатора, нали?

— Предвид обстоятелствата, бих казал, че това е най-вероятният сценарий. Човек, който се кандидатира за президент, вероятно има доста неща за криене. Но не са изключени и други възможности.

— Годеницата? Алекса Дъглас?

Кен протегна ръка към бурканчето е мармелад.

— Проверих я. Двамата с Уеб са започнали да се срещат преди шест месеца. По всяко личи, че Алекса Дъглас е амбициозна жена, която е решена на всяка цена да се омъжи за Уеб. Ако Иган е открил нещо в миналото ѝ, което би накарало Уеб да развали годежа, никак не е изключено да му плаща, за да си мълчи.

— Иган си играе с огъня, без да има опит при това. Изнудването е опасна работа. — Люк се облегна на стола. — Чудя се обаче как се вписва Памела Уеб в цялата тази картичка.

— Значи мислиш, че е била убита?

— Изглежда логично.

Кен намаза още мармелад върху кроасана.

— Винаги те е бивало да решаваш главоблъсканици. Сега какво ще правиш?

— Смятам да помисля малко. Трябва да поговоря с Айрини. Това е нейна мисия. Аз просто ѝ помагам.

Кен се усмихна.

— Нямам търпение да се запозная с тази Айрини. Изглежда, е интересна жена.

— Ще ти хареса.

— Почти забравих. — Кен пъхна ръка във вътрешния джоб на безупречно ушитото си сако. — Това е ключът, който ме помоли да ти направя.

— Определено съм впечатлен. — Люк се пресегна през масата, за да вземе ключа. — Срокът за работата не беше много голям.

Кен придоби престорено обидно изражение.

— Това е жилищен комплекс. Един отегчен тип в офиса на управителя. Нима смяташ, че е особено трудно да му се отвлече за малко вниманието, за да се влезе вътре и да се направи копие на оригинала?

— Както разбираам, не е особено трудно.

Кен остави без отговор забележката. Вместо това вдигна найлоновата торба, която бе оставил на стола до себе си още в началото на срещата им.

— Това е екипировката ти — рече.

— Много съм ти задължен. — Люк поглеждаше торбата. — Огледал си жилищния комплекс, когато си отишъл да направиш копие на ключа. Нещо да ме посъветваш?

— Да. Не се оставяй да те хванат.

38.

Беше средата на следобеда и слънцето едва преваляше, но на Айрини ѝ се струваше, че прозорците на къщата от кошмарите ѝ в края на „Пайн Лейн“ бяха също толкова тъмни, както в онази нощ преди седемнадесет години.

Тя спря колата си на алеята и остана притихнала за миг, събирайки цялата си смелост и твърдост на духа за това, което ѝ предстоеше да извърши. Да се върне в някогашния си дом, щеше да бъде трудно, може би най-трудното нещо в живота ѝ след погребението на родителите ѝ.

Както и останалите къщи в Дънслей, къщата изглеждаше посмалена и поовехтяла от времето, но във всичко останало ѝ се стори обезпокоително позната. Леля ѝ Хельн бе продала мястото възможно най-бързо след трагедията. Не беше спечелила много, защото никой в Дънслей не искаше да купи къща, където се бяха разиграли толкова зловещи събития. Агентът по недвижими имоти най-после бе открил един нищо неподозиращ купувач от Сан Франциско, който я бе купил с намерението да я използва като лятна вила.

Когато тя бе живяла тук, къщата беше боядисана в топъл златист оттенък с кафяви кантове по ръбовете, припомни си Айрини. През годините я бяха преобоядисали в светлосиво. Кантовете покрай прозорците и предната врата бяха черни.

Вътрешно ще бъде различно — напомни си младата жена. — Къщата е сменила няколко собственици. Купили са нови килими и нови мебели. Няма да бъде същото.

Не мисля, че ще мога да го понеса, ако изглежда по същия начин, както през онази нощ.

Дишането ѝ бе затруднено и накъсано. Реши, че бе постъпила много правилно, като не дойде веднага тук след онзи драматичен инцидент на пътя, който сериозно бе разклатил нервите ѝ. Наистина ѝ бе нужно повече време, за да се успокои.

Но не смееше да отлага повече. Трябаше да разбере защо Памела си бе направила труда да наеме къщата и да постави нова брава.

Отвори вратата на колата и слезе, преди да размисли и да реши, че ще дойде друг път. Едно нещо беше сигурно, помисли си младата жена, докато изваждаше ключа от джоба на тренчкота: този път за нищо на света нямаше да мине през кухнята.

Изкачи се по предните стъпала, прекоси верандата и с треперещи пръсти пъхна блестящия нов ключ в ключалката.

Пое дълбоко дъх и отвори вратата.

В коридора сякаш се изви вихрушка от сенки. Тя се протегна машинично и завъртя ключа на стената. Студен трепет я прониза за миг, щом осъзна, че още помни точно къде се намира ключът.

Затвори бавно вратата, събра всичките си сили и влезе в дневната. Завесите на прозорците бяха пълно пуснати. Стаята тънеше в мрак, но тя различи контурите на мебелите.

Огромна вълна на облекчение я заля, когато разбра, че — както и се очакваше — мебелировката бе различна. Диванът, креслата и дървената масичка за кафе бяха от мебелите, които обичайно наемаха за лятото — евтини и, слава богу, съвсем непознати.

Продължавай да се движиш — нареди си тя, — иначе няма да можеш да издържиш докрай. А и имаше основателна причина да бърза. Никак не би било добре, ако я заловяха в къщата. Наистина, в детството това бе нейният дом, но сега нямаше никакво право да бъде тук. Ако някой забележеше колата й на алеята и се обадеше в полицията, щеше да си има доста неприятности. В момента Сам Макферсън определено не беше сред почитателите й. Що се отнасяше до него, тя продължаваше да бъде основната заподозряна за пожара.

Последното нещо, от което се нуждаеше, беше шефът на полицията да изпрати някого от хората си, за да разследва незаконно проникване в къщата на „Пайн Лейн“.

Айрини прекоси бавно потъналата в сенки дневна и се озова в трапезарията.

Как да успееш в търсенето, след като не знаеш дори какво търсиш? — запита се тя. — Помисли добре. Ако Памела е искала да намериши ключа и да го използваш, тя вероятно се е постарала да се увери, че ще познаеш това, което е искала да откриеш тук.

Дървените столове и масата в трапезарията също бяха нови. И тук завесите бяха пълтно спуснати. Това бе добре. Нямаше желание да се любува на гледката. Щеше да ѝ напомни за всички закуски, обеди и вечери, прекарани в тази стая с баща ѝ, седнал начело на масата, майка ѝ отсреща, а тя в средата, откъдето се откриваше идеална гледка към езерото и стария пристан.

Пропъди спомените с бързина и решителност, придобити с дълга практика. Обърна се и се застави да приближи до вратата на голямата, старомодна кухня.

Спра се на прага. Повдигна ѝ се. Дъхът ѝ сякаш бе заключен в дробовете. Не можеше да продължи по-нататък.

Нужно ѝ бе цялото самообладание, за да погледне в стаята, където бе намерила телата. Плъзна бърз поглед по шкафовете, не видя нищо необично и побърза да се извърне, преди да повърне.

Ако обектът на търсенето беше в кухнята, щеше да си остане неоткрит. Не можеше да се застави да влезе вътре. Памела нямаше как да не го знае.

Тя прекоси почти на бегом трапезарията и дневната и отново се озова в предния коридор. Знаеше, че накъсаното ѝ, затруднено дишане е породено от паниката, а не от физическото усилие.

Успокой се. Трябва да мислиш логично, иначе никога няма да успееш да намериш онова, което търсиш.

Отправи се по коридора към някогашната си стая. С всяка стъпка ужасът и сигурността се засилваха.

Както и останалите стаи, някогашната ѝ спалня също бе мебелирана наново. Разноцветните плакати бяха свалени, а слънчевожълтите стени, които майка ѝ бе помогнала да боядиса, сега бяха в скучен бежов оттенък.

Върху леглото имаше бяла картонена кутия. Най-отгоре се виждаше книга. Тя мигом позна малкото томче. Беше любовен роман с меки корици, който бе издаден преди седемнадесет години.

Сърцето ѝ се изпълни с тревожно предчувствие. Айрини прекоси стаята, махна книгата и вдигна капака на кутията. Вътре имаше бяла рокля в чист найлонов плик. Отначало помисли, че е сватбена рокля.

Сетне осъзна, че е прекалено малка. Навярно рокля за кръщене. В кутията имаше още нещо — видеокасета.

Затвори капака и взе любовния роман. Върху избледнялата корица се виждаше красива русокоса героиня в прегръдките на безстрашен герой. И двамата бяха облечени в костюми от деветнадесети век. Краищата на страниците бяха пожълтели.

Тя отвори титулната страница и прочете посвещението.

Честит шестнадесети рожден ден, Памела!

Толкова много приличаш на героинята от корицата.

Сигурна съм, че един ден ще намериш своя герой.

С обич: Айрини

Претегли малкото томче в ръка. Малцина щяха да забележат, че книгата е малко тежичка за издание с меки корици, помисли си младата жена.

39.

— Твърде е голяма, за да е рокля за кръщене. — Тес оглеждаше внимателно увитата в найлонов плик рокля, която Айрини бе оставила върху масичката за кафе. — Може би е костюм, който е обличала за Хелоуин или някоя училищна пиеса.

Айрини, която се взираше през прозореца в градината на Тес, бавно се обърна. Някакъв инстинкт я бе накарал да донесе роклята и видеокасетата в дома на някогашната си учителка по английски. Не знаеше какво съдържаше касетата, но беше сигурна, че не иска да я гледа сама. Освен това знаеше, че няма да може да дочека Люк да се върне от града след срещата си с Кен Танака. Тес Карпентър беше единственият друг човек в града, с когото спокойно можеше да сподели тайните, които може би щяха да излязат наяве.

Връзката между учител и ученик се бе оказала доста здрава. Макар че не само тази връзка я бе довела тук. Айрини знаеше, че в миналото майка ѝ бе смятала Тес за приятелка, на която можеше да се разчита.

Айрини прекоси стаята и застана пред малката маса.

— Не знам — бавно промълви. — Трудно ми е да повярвам, че Памела е станала толкова сантиментална, та дори да запази някакъв стар костюм от детството си.

Тес се намръщи и се замисли.

— Не ти ли я е показвала през онова лято, когато бяхте приятелки?

— Не. — Айрини огледа роклята. — Никога не съм я виждала.

— Но си познала книгата?

— Да. Аз ѝ я подарих за рождения ден. — Тя се отпусна на дивана до Тес. — Благодаря ти, че ми позволи да донеса тук тези неща.

— Няма за какво. — Тес наля кафе в чашите. — Трябва да призная, че успя да събудиш любопитството ми. Откъде да започнем?

— От романа. — Айрини погледна томчето, обзета от тъга и съжаление. — Памела се засмя, когато отвори подаръка и го видя.

Каза, че романтиката не била за нея. По-късно ми довери, че е намерила добро приложение на книгата.

— И какво бе то?

Айрини сложи книгата на масата, прелисти заглавната страница, страницата с посвещението и обърна на „Втора глава“.

Останалите страници бяха слепени и образуваха плътна хартиена кутия, чиято среда бе издълбана. Отвън не се виждаше нищо. В квадратния отвор имаше малък предмет, прикачен към нещо като верижка.

— Удобно скривалище за наркотици, цигари или резервни презервативи — обясни Айрини. — Памела казваше, че всяко момиче трябва да си има.

Тес повдигна вежди.

— Май си научила доста неща от нея.

Айрини сбърчи нос.

— Аз бях такава задръстенячка. Ние бяхме толкова различни. Така и не разбрах защо през онова лято тя ме избра за своя приятелка.

— За какво ли служи тази верижка?

— Това не е верижка. — Айрини придърпа лаптопа си. — Това е архивиращо устройство.

— Имаш ли представа какво може да има в него?

— Не — отвърна Айрини. — Но имам чувството, че няма да бъде никак приятно.

40.

Люк подмина сградата, в която се намираше апартаментът на Хойт Иган, и продължи още две пресечки. Откри свободно място на улицата, където да паркира сува си, близо до три-четири подобни автомобила. Доволен, че колата му не се отличава от останалите, той угаси двигателя и отново набра номерата на мобилния и домашния телефон на Иган. И на двета никой не отговаряше. Разбира се, съществуващата незначителна вероятност Иган да си е у дома, но поради една или друга причина да не желае да разговаря нито по единия, нито по другия телефон. Ала за един толкова ангажиран сенаторски помощник като него бе почти изключено да пренебрегва телефонните обаждания.

Люк взе празната кутия, която бе донесъл със себе си, и слезе от сува.

Решението да претърси апартамента на Иган се бе зародило в съзнанието му, докато пътуваше с колата от Дънслей. А сега, след като бяха налице всички признания, че Иган се занимава с изнудване, идеята му се струваше още по-добра. Не разполагаше със солидно доказателство срещу Иган, напомни си той, докато крачеше към жилищния комплекс. Разполагаше единствено с това, което усетът му подсказваше.

Адреналинът му рязко се покачи.

Наоколо не се виждаше никой, когато стигна до заключената врата на комплекса. За всеки случай се обади по интеркома. Не получи отговор и след като изчака няколко секунди, пъхна ключа, който носеше, в ключалката. Вратата се отвори, сякаш някой от обитателите му бе подал сигнал чрез автомата в отговор на повикването му.

Влезе във фоайето е кутията под мишница и изкачи стъпалата до етажа, където бе разположен апартаментът на Иган.

Огледа празния коридор, отиде до вратата на Иган и тихо почукa.

Никой не отговори и той по навик опита дръжката, преди да пъхне ключа, който Кен Танака му бе извадил.

Дръжката се завъртя с лекота.

По вените му се разля нов прилив на адреналин. Типове като Иган, нагърбени с тежки отговорности и пазещи важните тайни на американски сенатор, не забравяха да заключат вратите на апартаментите си, когато излизаха.

Люк отвори вратата. Силната воня, която го лъхна, събуди старите спомени и кошмарите.

Не беше нужно да вижда тялото на Иган, проснато по лице върху килима, сред локва кръв, за да разбере, че смъртта го бе изпреварила.

41.

Съобщението върху компютърния еcran смрази Айрини до мозъка на костите ѝ. Сякаш чуваше гласа на Памела да произнася думите, докато двете с Тес го четяха.

Ако намериш тези файлове, явно план А е пропаднал. Това е план Б. Между другото, ако не си Айрини, да ти го научукам. Останалата част от информацията е кодирана и автоматично ще бъде унищожена, ако се използва погрешен код за достъп.

Айрини, ако ти си тази, която четеш, ще знаеш вълшебните думи. Това е най-сигурната защита: ти си единственият човек на този свят, който ги знае. Тайна до гроб, спомняш ли си?

— Мислиш ли, че файловете наистина ще бъдат унищожени, ако не улуча правилните думи? — попита Айрини.

Тес гледаше екрана със загрижено изражение.

— Предполагам, че зависи от това каква кодираща програма е използвана. Но Фил казва, че дори и най-добрата система не може напълно да изтрее файловете.

— Макар че ще е необходим много добър компютърен специалист, за да ги възстанови. Един обикновен потребител едва ли ще може да спаси каквото и да е — отбеляза Айрини и постави пръсти върху клавиатурата. — Да действаме.

Тя написа *портокалова ванилия*.

— Това ли е? — изуми се Тес. — Суперсекретният код?

— Хей, та тогава сме били още тийнейджърки, забрави ли?

Навярно навремето ни се е струвало суперсекретен код.

Екранът потъмня. Айрини замръзна ужасено.

— Грешен код? — нервно попита Тес.

— Не се сещам за нищо друго. Ако не е това, току-що унищожих всички данни, които Памела е съхранила върху архивиращото устройство.

В този миг върху екрана се появи списък от файлове. Бяха четири.

Айрини пое дълбоко дъх.

— Може би е най-добре да започнем с файл номер едно.

Отвори файла.

— Филмов клип — обади се Тес и се наведе напред, за да вижда по-добре.

Върху екрана се появи Памела. Седеше на дивана в лятната вила на семейство Уеб.

— О, господи! — Айрини потръпна от странния хлад, който пълзна по гръбнака ѝ. — Имам чувството, че ще видим нещо много, много зловещо.

Тес гледаше екрана, изпълнена с мрачно предчувствие.

— Напълно си права. Погледни датата върху клипа. Записала го е един ден преди да умре.

— Същия ден, в който е сменила бравата на къщата в „Пайн Лейн“ обади се Айрини.

Памела беше облечена в черен панталон и плътно прилепнал по тялото ѝ пуловер с дълбоко деколте. В едната си ръка държеше чаша с вино. Усмивката ѝ беше студена и самоуверена, ала очите ѝ бяха забулени от необяснима тъга.

Здравей, Айрини,

Отдавна не сме се виждат. Жалко, но ако гледаш този клип, аз вероятно не съм събрала достатъчно смелост и съм решила, че в крайна сметка няма да мога да се срещна с теб. Навярно вече си получила втори имейл от мен, в който ти съобщавам къде да намериш резервния ключ от къщата на родителите ти.

— Не съм получила втори имейл, защото тя не го е изпратила — каза Айрини. — Тя не се е изплашила, а е била убита.

Навярно в момента се намирам на някои хубав слънчев остров някъде в Карибско море и пия един от онези екзотични коктейли с глупави чадърчета. Съжалявам. Надявах се, че ще събера достатъчно кураж, за да ти кажа истината лично. Но всъщност никога не ме е бивало да казвам истината, нито да постъпвам правилно. Аз съм по-скоро egoистична и страхлива натура, каквато навярно си ме спомняш.

Върху екрана Памела замълча и отпи от виното.

— Тя пие вино, не мартини — отбеляза Айрини.

Памела остави чашата с вино върху масичката до дивана и продължи да говори на камерата.

През годините много съм мислила за теб, Айрини. Вероятно няма да повярваш, но ти си единствената истинска приятелка, която съм имала. Това е моята искрена изповед. Пристъпвам направо към същността. Знам, че ти никога няма да повярваш, че баща ти е убил майка ти и след това се е самоубил. И трябва да ти кажа, че си напълно права. Искаш ли да знаеш кой е виновникът за смъртта им? Аз.

Айрини се втренчи в екрана.

— За какво говори тя? Това е невъзможно. Аз бях с нея през онази нощ. Няма начин тя да е застреляла родителите ми.

— Шшт. — Тес докосна ръката ѝ. — Слушай.

Разбира се, не аз съм натиснала спусъка, но все едно че съм го сторила. Защото аз съм виновна за това, което се случи през онази нощ.

Памела подпъхна единия крак под себе си и протегна ръка към чашата с вино.

Но първо искам да видиш следващия клип. По-добре да те предупредя — не е нещо, което родителите биха препоръчали на децата си да гледат.

Еcranът, на който се виждаше Памела на дивана, изчезна и на негово място се появи друга дневна.

— Дизайнерът, който е проектиран това място, навярно преди това е имал успешна кариера като декоратор на сватбени торти — отбеляза Тес.

— Или се е специализирал в обзавеждането на стаи за малки момичета — промърмори Айрини, докато се взираше в изображението на екрана.

Стаята приличаше на розово-бяла феерия. Драпериите от розово кадифе, белият килим и мебелите, тапицирани в розов сатен, засилваха впечатлението за вълшебна приказка. *Но в цялата атмосфера се усеща нещо странно*, помисли си Айрини. Това щеше да бъде мрачна и страшна приказка, а не някоя модерна, захаросана историйка.

— Няма кукли — отбеляза тя.

Тес я погледна.

— Кукли?

— Прилича на стая на малко момиче, само че няма кукли, нито кукленски сервизи, плюшени играчки или детски книжки. Нито едно от всички тези неща, които човек очаква да види в една детска стая.

— Както казах, този, който е обзавеждал това място, вероятно е имал допълнителна професия като майстор сладкар, специализирал се в изработването на сватбени торти.

Айрини се вгледа по- внимателно в изображението на екрана.

— Има нещо странно в стаята, не мислиш ли?

— Какво искаш да кажеш?

— Забрави за миг сладникавия декор от вълшебна приказка.

Обърни внимание на обстановката, на прозорците. Струва ми се, началото на деветнадесети век. Виждаш ли тези орнаменти по

корнизите? Това не са имитации. Прилича на някой стар замък, който може да се види някъде в Европа.

Тес бавно кимна.

— Сега, след като го спомена, да, прави си.

Преди Айрини да каже още нещо, върху екрана се появи един мъж. Клипът не беше озвучен. Фигурата се движеше в неестествена тишина.

Отначало мъжът се виждаше само от кръста надолу, поради ъгъла, от който камерата снимаше. След това той седна на един от розовите столове. Смяната на позата разкри лицето му.

— Райлънд Уеб — прошепна Айрини.

— Какво, за бога, става тук? — изуми се Тес.

Уеб се облегна удобно на стола, придърпа елегантните си панталони и отпусна небрежно глезена върху коляното си. Всичко в позата му говореше, че се чувства удобно и добре сред тази обстановка. Явно и преди беше идвал в тази стая.

Той погледна към някого извън обектива на камерата, усмихна се и каза нещо. След миг в ръката му се озова чаша с питие, поднесена му от жена, облечена в черна пола, семпла бяла блуза и колосана бяла престилка. Лицето на жената не се виждаше.

Върхът на идеално лъснатата обувка на Уеб леко се полюляваше. Айрини остана с впечатлението, че очаква с нетърпение това, което предстои да се случи. Усети една потисканото вълнение, напиращо у него. Между веждите му се виждаха ситни капчици пот. Докато чакаше, той разхлаби вратовръзката и съсредоточи вниманието си в някаква точка в другия край на розово-бялата стая, която бе извън обектива на камерата.

Клетъчният телефон на Айрини иззвъня, стряскайки я толкова силно, че тя подскочи няколко сантиметра от мястото си. Не откъсна поглед от екрана, докато натискаше бутона за приемане на обаждането.

— Айрини? — Гласът на Люк прозвуча твърдо и безкомпромисно, сякаш бе командир, говорещ на подчинените си.

— Какво не е наред? — мигом попита Айрини.

— Хойт Иган е мъртъв.

— Мъртъв?

Тес бързо извърна глава с тревожно, питашо изражение на лицето.

— Кой е мъртъв? — прошепна тя.

Айрини вдигна ръка, принуждавайки я да замълчи, за да може да чуе Люк.

— Намерих го преди малко — продължи Люк. — Някой го е ударил неколкократно по главата с тежък, тъп предмет. Полицайт са вече тук. Смятат, че Иган е заварил крадци в апартамента си.

— Мили боже! — Смаяна, тя се опитваше да събере мислите си. Погледна към Тес. — Хойт Иган, помощникът на Уеб. Мъртъв е. — Насочи отново вниманието си към телефона. — Чакай малко, Люк. Как така ти си го намерил? Къде си сега?

— В коридора пред апартамента му. Полицайт правят оглед на местопрестъплението. Обаждам се, защото поне още два часа няма да мога да тръгна. Детективът, който пое разследването, ми го заяви съвсем ясно. Иска да говори с мен.

— Разбира се, че ще иска. Ти си намерил тялото. Защо, за бога, си отишъл в апартамента на Иган?

— Наречи го прищявка — сухо рече Люк. — Виж, ще ти разкажа всичко подробно, когато се прибера у дома. Междувременно не искам да оставаш сама в курорта.

— Аз не съм в курорта — машинално отвърна Айрини. — Намирам се в къщата на Тес.

— Какво правиши там? — остро попита той.

— В момента разглеждаме на компютъра едни файлове, които Памела е искала да намеря.

— Какви файлове? Къде си ги намерила?

— Беше ги скрила в моята някогашна стая в къщата, в която живеех с родителите си тук, в града.

— Ти си отишла там? — Люк замълча. — Сама?

— Ще ти обясня по-късно. По-важно е какво съм намерила. Някои от тези файлове представляват клипове. В момента гледаме единия. На него се вижда сенатор Уеб в една странна розово-бяла стая. Изглежда, не подозира, че го снимат.

— И какво, по дяволите, прави?

— В момента седи на един стол с чаша питие в ръка. Но, изглежда, очаква някого.

— Айрини, чуй ме — прекъсна я Люк. — Обадих се на Фил Карпентър, преди да ти позвъня. Той е на път към курорта. Ще му се

обадя отново, за да му кажа къде си.

— Защо?

— Искам да бъде до теб, докато се върна в Дънслей.

— Не разбирам.

Сега Тес я гледаше съвсем объркано.

— Не чу ли какво казах току-що? — попита Люк. — Някой е убил Хойт Иган.

— Някакъв крадец.

— Така смята детективът. Но аз не искам да рискувам, особено имайки предвид хипотезата ти относно смъртта на Памела.

Айрини преглътна тежко.

— Сега вече разбрах.

В този момент в розово-бялата приказна стая влезе едно момиче.

Беше на десет или единадесет години, русокосо и нежно.

— Прилича на цветарка от някоя сватба — тихо промълви Тес.

Момичето беше облечено в дълга до пода сатенена бяла рокля.

Фино було скриваше лицето ѝ. Тя спря рязко на няколко крачки от Уеб.

Айрини се смрази. Усети как слушалката започна да се изпълзва от пръстите ѝ, които внезапно изтръпнаха, и я стисна по-силно.

— Не е цветарка — прошепна тя. — Тя е младоженката.

Тес пребледня.

— О, господи! Права си.

— Айрини? — Гласът на Люк изпраща в телефона. — Добре ли си?

— Става дума за филмовия клип — заобяснява тя. — Появи се едно малко момиче, облечено като булка. И Уеб. Не мога да повярвам. Не. Всъщност вярвам. Това е отвратително.

— Трябва да предупредя Фил. Щом се свържа с него, ще ти се обадя пак.

— Добре. — Смътно чу как Люк прекъсна връзката, без да може да откъсне поглед от экрана.

Уеб се изправи от розовия стол. Голямата подутина на слабините му опъваше панталоните. Той се протегна, улови ръката на момичето-булка и ѝ каза нещо с иронично галантен маниер. Момичето не отговори. Айрини предположи, че е в нещо като транс, причинен от

тежката психотравма, или бе под въздействието на наркотици, а най-вероятно и двете.

Уеб затегли момичето към вратата. Тя се затътри равнодушно след него. Шлейфът на миниатюрната бяла рокля се влачеше зад нея по дебелия килим.

Еcranът потъмня. След секунда се появи нова сцена. Кадърът показваше сладникава розово-бяла спалня, цялата в дантели и панделки. От ограничения обхват на сцената и полуутъмния кадър беше ясно, че филмът е сниман тайно. Малката младоженка стоеше неподвижно до леглото, стисната букет в ръце.

Появи се Уеб. Беше гол. Тялото му на застаряващ мъж — отпуснато и омекнало — изглеждаше отвратително без прикритието на скъпите костюми. Той протегна ръка, за да повдигне булото, скриващо детското лице.

— Повече не мога да гледам — едва чуто промълви Айрини. Извърна се рязко от екрана, преди да й прилошее.

— Нито пък аз. — Тес затвори лаптопа.

Телефонът на Айрини иззвънтя.

— Фил тръгва към вас. — Какво стана в онзи филмов клип?

Айрини погледна навън към тъмната езерна повърхност.

— Мисля, че току-що открих защо е била убита Памела.

42.

Памела погледна към камерата. Продължаваше да седи на дивана с чаша с вино в ръка. Устните ѝ бяха извити в подигравателна усмивка, но очите ѝ бяха студени като Северно море.

Този клип е бил заснет по време на последното пътуване на татко извън страната. Доста отвратителен материал, нали? Трябва да се отдаде дължимото на Хойт Иган. Той е придружавал татко по време на задграничните му развлекателни пътешествия и е разбрал какво става. Подкупил е собственика на един от бордите, за да заснеме клипа. Работата е там, че допреди няколко седмици, преди да открия, че Иган изнудва баща ми с този филм, вярвах, че татко е престанал да се занимава с малки момиченца. Излиза, че той просто е изнесъл забавленията си извън страната. И това ако не е доказателство, не виждам какво би могло да е?

Айрини грабна клетъчния си телефон.

— Чуваш ли това, Люк?

— Чувам го — тихо отвърна той. — Уеб е педофил и смята да се кандидатира за президент. Ти си права, това, което гледаш в момента, е дяволски добър мотив за убийство — по-точно за две.

— Памела и Хойт Иган.

— Трябва да се обадя на Танака — каза Люк. — Искам да разбере къде се намира Уеб в момента. Щом като се уверя, че кучият син не е близо до Дънслей, ще се почувствам малко по-спокоен. Междувременно се погрижете всички врати в къщата на Тес да са добре заключени.

Тес беше достатъчно близо и чу гласа на Люк, излизащ от микрофона на малкия телефон. Веднага се изправи.

— Аз ще се погрижа.

— Ще дойда веднага щом приключи тук — продължи Люк. — Не отваряйте на никого, с изключение на Фил.

— Разбрало — каза Айрини.

Люк прекъсна връзката.

Тес се върна забързано в дневната и седна на дивана.

— Вече сме в безопасност, както би казал Фил.

На екрана Памела остави чашата си.

От извлеченията на кредитните карти и пътните билети, които съм включила в другите файлове, ще разбереш, че през последните няколко години татко доста често е пътувал зад граница. Южна Азия е била любимата му дестинация. Там има много детски бордеи.

Но подобни заведения има и в други части на света. Миналата година татко е открил едно от тях в Европа и това, което току-що видя в клипа, е заснето там. Напоследък е било любимото му място. Записала съм адреса му, Айрини. Знам, че репортерите не пропускат подробностите.

Тес погледна към Айрини.

— Това е унищожителен компромат. Кампанията на Райлънд Уеб ще отиде по дяволите, когато това стигне до медиите.

Айрини не откъсваше поглед от екрана.

— Да.

Ако си стигнала дотук, вероятно вече си разбрала, Айрини, че искам всички да узнаят за малкото хоби на татко. Поне това ти дължа.

— Тя е знаела, че си станала репортер — замислено отбеляза Тес. — Изглежда, през годините се е интересувала от теб.

— Очевидно.

На екрана Памела се облегна назад и протегна дългите си крака.

Но преди голямата история да гръмне в медиите, трябва да ти кажа какво се случи в действителност с родителите ти. Казах, че съм отговорила за смъртта им, и това е самата истина. През онова лято майка ти започна да подозира, че съм била сексуално малтретирана.

— Уеб е изнасилил собствената си дъщеря. — Лицето на Тес се изопна от гняв.

Може би си се питала защо през онова лято майка ти никога не ти разрешаваше да оставаш да спиш у дома, когато татко беше в града. Макар че не е имала за какво да се тревожи. Татко вече не идваше посред нощ в спалнята ми, както някога. На шестнадесет години вече бях твърде стара за него. Той ме харесваше много повече, когато бях по-малка. Това започна, когато бях на десет. И приключи, когато навърших тринадесет.

— Горката Памела — прошепна Айрини. Обзе я огромна тъга. — Никога не съм подозирала. Тя винаги изглеждаше толкова невероятно изтънчена, хладнокръвна и обиграна.

Разбира се, аз се преструвах, че нищо не се е случило. Обикновено поведение в подобни ситуации. Децата пазят тайната, понякога дори и от самите себе си. Не съм го казала на нито един от терапевтите, които съм посещавала през годините. Не мога да го обясня. Мисля, че го наричат способност да се абстрагираш от станалото и да го затвориш някъде дълбоко в себе си. Четох някъде, че това е механизъм на оцеляването или нещо подобно. Каквото и да е, бях се специализирала в него.

— Чудя се обаче откъде майка ми е разбрала — промълви Айрини.

Майка ти беше много чувствителен и интуитивен човек, Айрини. През онова лято тя започна да разговаря с мен, да ми задава въпроси. Отначало се правех, че не я разбирам, но един ден внезапно изпитах силно желание да я оставя да открие истината. Естествено, нямах смелост да ѝ го кажа лично. Но аз знаех къде татко пази любимия си филм, който бе направил с нас двамата.

Айрини застина.

— Тя го е дала на майка ми, която от своя страна го е дала на баща ми.

— Който пък, на свой ред, е щял да предприеме нещо много сериозно — тихо довърши Тес.

Айрини пое дълбоко дъх.

— Да.

Върху екрана Памела се взираше напрегнато в камерата.

Нагласих нещата така, че майка ти да намери видеокасетата. Същата вечер се постарах да бъдеш с мен през цялото време. Не можех да понеса напрежението от неизвестността и не исках да бъда сама.

— Тя отказваше да ме върне у дома. — Айрини преплете пръсти в ската си. — Задържа ме много след определения час. Отведе ме в Кърбивил със себе си. Бях толкова ядосана. Знаех, че родителите ми ще побеснеят.

Мислех си, че съм планирала всичко, Айрини. Но направих една ужасна, ужасна грешка. Не мога да обясня защо го направих. Мога само да кажа, че след като

предприех първата стъпка, за да споделя тайната си с майка ти, повече не можех да се преструвам, че не съществува, ако разбираш какво искам да кажа. Внезапно тя сякаш започна да клокочи вътре в мен, заплашвайки да изригне и да ме погълне. Затова през онзи следобед, преди да дойда да те взема, за да отидем на кино, аз разказах за видеокасетата и какво съм направила с нея на един човек, на когото смятах, че мога да имам доверие.

По-късно, когато разбрах какво се е случило с родителите ти, осъзнах, че този човек сигурно се е обадил на баща ми в Сан Франциско.

— Който се намира само на два часа разстояние оттук — прошепна Тес.

— Райлънд Уеб умее да си служи с оръжие — заговори Айрини.
— Всяка година ходи на лов с баща си.

На екрана Памела примигна няколко пъти. Айрини остана с впечатлението, че се опитва да преглътне сълзите си.

Разбира се, никога няма да можеш да докажеш, че баща ми е убиецът на родителите ти. Много съжалявай за това, Айрини. Но и двете знаем, че мина твърде много време. Дори да допуснем, че е имало някакви улики и доказателства, те отдавна са изчезнали.

В ключалката се завъртя ключ и Тес и Айрини се стреснаха.

Вратата се отвори. Фил се появи на верандата с малка брезентова торба в ръка. Изглежда толкова спокоен, помисли си Айрини.

— Люк иска да ти правя компания, докато се върне от Дънслей, Айрини. — Фил затвори вратата и я заключи. — Какво става?

— Няма да повярваш. — Тес се сгуши по-близо до Айрини, за да му направи място на дивана. — Погледни.

... Вече е твърде късно да получиш справедливост за родителите си, Айрини. Но можеш да направиш така, че баща ми никога да не стигне до Белия дом. Можеш да го унищожиш. Не се тревожи, този път няма да повторя грешката си от миналото. Нямам намерение да споделям нищо с онзи човек, на когото се доверих в деня, когато бяха убити родителите ти. Ти ще си в безопасност, докато историята не излезе наяве. А след това вече няма да има значение, нали?

Памела замълча отново и се пресегна, за да напълни отново чашата си.

Е, струва ми се, че това е всичко. О, щях да забравя за малката сватбена рокля. Обличах я за татко. Той не подозира, че съм я запазила през всички тези години. Навярно е забравил за нея. Не я вади. Дай я в някоя лаборатория, за да ѝ направят ДНК тест. Внимавай много с това доказателство.

Направих копие на старата видеокасета и на клиповете, както и на самолетните билети от пътуванията, но няма начин да направя копие на роклята. Възнамерявах да ти я дам лично по време на срещата ни с теб. Но след като размислих, реших да я оставя при допълнителния комплект от доказателства, които смяtam да занеса в старата ти къща в Дънслей. Като предпазна мярка. Там ще бъде в безопасност, независимо от това дали ще имам смелост или не да говоря с теб лично. Веднага след като приключва със заснемането на този филм, ще занеса всичко в „Пайн Лейн“ и ще го оставя в някогашната ти стая.

Между другото, аз наех къщата под фалшиво име чрез една агенция за недвижими имоти в Сан Франциско, която се грижи за нея. Никой тук, в Дънслей, не може да ме свърже с мястото.

Сбогом, Айрини.

Иска ми се да имам смелост да ти кажа всичко това лично. Но няма да се изненадам, ако в последния момент реша да избегна срещата ни в Дънслей. Аз съм много добра в изтънченото изкуство на бягство от действителността.

Екранът потъмня.

Няколко дълги минути никой не проговори.

Фил тихо подсвирна.

— Изглежда, че теорията ти е вярна, Айрини. Някой я е убил.

— Райлънд Уеб — каза Тес. — Трябва да е бил той. Той е убил собствената си дъщеря. Невероятно.

— Не, не е! — избухна Айрини. — Той е бил способен да я изнасили. Защо чудовище като него ще се спре пред едно убийство?

— След като я е убил, сигурно е взел копието от старата видеокасета, както и компютъра на Памела, където е съхранявала единия комплект от файловете с доказателствата — продължи Тес. — Навярно е мислел, че е взел всичко. Но очевидно не е знаел, че тя е направила копие на доказателствата и ги е оставила в къщата в „Пайн Лейн“.

— Питам се как ли е успял да налучка паролата на Памела за достъп до файловете ѝ? — замислено се обади Фил.

Айрини сви рамене.

— Може да не го е направил. Но сигурно е разbral, че в компютъра ѝ се съхранява изобличителна информация. Може просто да го е хвърлил в езерото.

Фил кимна.

— Няма да се изненадам, ако е подпалил къщата, за да бъде сигурен, че всички доказателства ще бъдат унищожени от пламъците.

Айрини погледна бялата кутия.

— Или може по някакъв начин да е разbral за малката сватбена рокля.

— Но не е могъл да я открие — замислено додаде Тес. — И затова е решил да изпепели къщата до основи, надявайки се, че така ще се отърве от нея.

Изведнъж Айрини се изпълни с нов прилив на енергия. Пресегна се към телефона си.

— Трябва да се обадя на моята шефка.

Преди да успее да набере номера на Аделин, телефонът зазвъня в ръката ѝ.

— Ало?

— Изглежда, че засега можем малко да си отдъхнем — прозвуча гласът на Люк. — Танака е успял да открие местоположението на Райлънд Уеб. Той е в офиса си в Сан Франциско, на среща с някакви влиятелни спонзори на кампанията му. Утрe вечер ще присъства на голяма вечеря за събиране на средства и вероятно скоро няма да напуска града. Остани при Фил и Тес, докато се прибера.

— Ще те чакам.

След като приключи разговора с Люк, Айрини се обади на Аделин Грейди. Докато чакаше Ади да отговори, гледаше как Фил отваря ципа на малката брезентова торба. Не извади съдържанието. Не беше необходимо. От мястото, където седеше, зърна за миг проблясването на метална цев. Не се изненада, че Фил имаше пистолет. Все пак живееше в Дънслей, в една от затънтените части на Калифорния. Сигурно в почти всяка къща в града имаше оръжие. Но фактът, че Фил бе решил да извади оръжието си днес, я накара да потръпне от зловещ хлад. Люк явно бе доста разтревожен за нея.

— Крайно време е за отчета ти, Айрини. Казвай.

— Имам история, която ще изстреля „Гладстон Коув Бийкън“ до върха и ще го превърне в най-четения вестник в щата само за четиридесет и осем часа. Но преди това трябва да съставим план за действие.

Някъде след осем часа същата вечер Айрини чу сува на Люк да спира на алеята пред къщата на семейство Карпентър.

— Това е той — обяви тя на Тес и Фил. — Време беше да дойде.

— Захвърли картите си на масата и скочи на крака.

Фил и Тес си размениха развеселени погледи, докато събираха картите. Айрини си даде сметка, че се държи като любеща съпруга, която очаква с нетърпение мъжът ѝ да се прибере след дълго скитане из чуждите земи.

Познаваш го само от няколко дни — мислено се смъмри тя. — Пострай се да бъдеш по-сдържана.

Но въпреки това се спусна да отвори вратата, изпълнена с вълнение и огромно облекчение. Люк стоеше на прага сериозно и

малко мрачно изражение на лицето и хладен поглед.

— Тъкмо смятах да ти се обадя, за да разбера къде си — бяха първите й думи.

— Дълъг път — промърмори той. — Дълъг ден. Ти добре ли си?

— Да — кимна младата жена. — О, по дяволите сдържаността!

Хвърли се към него и се сгуши на гърдите му. Той, изглежда, се сепна, но бързо се окопити. Ръцете му се сключиха здраво около нея.

— Готова ли си да си вървим у дома? — попита Люк.

— Да.

43.

— Не мога да повярвам, че си отишla самa в онази къща. — Люк кръстосваше малкия салон на бунгалото с дълги, неспокойни крачки. Пътъм захвърли якето си върху един стол. Отиде в малката кухня. — Трябаше да ме изчакаш да се върна.

— След като разбрах, че ключът отваря онази врата, не можех да чакам повече — тихо рече Айрини. Кръстоса ръце пред себе си и обви рамене, докато го наблюдаваше как вади бутилка минерална вода от хладилника. — Не можех да го отлагам. Трябаше да знам.

Той я погледна.

— Сигурно никак не ти е било лесно.

— Къщата бе пребоядисана. Нови килими, ново обзавеждане. — Тя се поколеба. — Макар че не можах да се заставя да вляза в кухнята.

— Не се учудвам. — Той отпи малко от водата и оставил бутилката върху плота. Очите му я гледаха настойчиво и с разбиране. — Как се чувстваш след всичко, което узна днес?

— Не знам какво да ти отговоря — призна тя. — От толкова дълго време усещах, че все трябва да има някакво обяснение, но сега, след като го знам със сигурност, се чувствам малко... — Замълча, търсейки най-точната дума. — Объркана или нещо подобно.

Мъкна, не знаейки какво да добави. Първият прилив на странно удовлетворение, когато бе узнала истината от устните на Памела, се бе уталожил, оставяйки след себе си чувство на отчуждение и смут. Вече имаше отговорите, които бе търсила толкова дълго. Защо се чувстваше толкова неспокойна?

— Отговорите не са всичко — каза Люк, сякаш прочел мислите ѝ. — Нуждаеш се от време, за да ги приемеш и осмислиш, да свикнеш с тях.

Тя кимна.

— Мисля, че си прав.

— Не биваше да отиваш сама в онази къща.

— Вече го каза.

— Вероятно защото съм ядосан и се опитвам да овладея гнева си. Това е начинът, по който обикновено мъжете се справят с чувствата си. Не знаеш ли? Или побесняваме, или правимекс.

Тя се намръщи.

— Защо си ми толкова ядосан?

— Защото днес бе убит един човек. — Очите му потъмняха. — По целия път дотук мислех само за това, че двете с Тес разполагате с достатъчно доказателства, за да съсипете напълно един американски сенатор. И че този сенатор очевидно има навика да убива онези, които знаят тайните му.

— Искаш да кажеш, че си ми ядосан, защото си се тревожил за мен, така ли?

— Не е толкова просто, по дяволите! — Той тръгна към нея. — Ние сме заедно от броени дни, но аз си мислех, че помежду ни има сериозна връзка. Това не може да е краткотрайно увлечение. — Спря се на сантиметри от лицето й. — Или съм се лъгал?

— Не.

— Признавам, че не съм експерт в областта на любовните взаимоотношения, но смяtam, че хора като нас би трябвало да споделят. Днес ти трябваше да ме изчакаш, преди да отидеш в онази къща.

— Свикнала съм да действам сама, Люк.

— Знам. Но вече не си сама. — Той я сграбчи за раменете. — Опитай се да го запомниш, Айрини?

Тя осъзна, че всеки миг ще избухне в сълзи.

— Струва ми се, че ще се разплача. Това не е нормално.

— Не, просто си в процес на осмисляне и обработване на информацията. — Люк я притегли и я притисна силно към гърдите си.

— Не се стеснявай, поплачи си.

Тя притисна лице до него.

— Мислех, че мъжете се изнервят, когато жените плачат.

— Аз съм морски пехотинец, забрави ли? Ние сме тренирани да се справяме във всяка ситуация.

Айрини се засмя, а после, за нейна изненада, се разрида. Силен поток от мъчителни, опустошителни, но пречистващи сълзи изближна от дъното на душата й.

Не можеше да се бори и се остави на урагана.

Люк я държа здраво, докато бурята постепенно утихна.

След това й направи чаша чай. Седнаха заедно до малката маса, откъдето се разкриваше гледка към езерото. Усещаше някакво вътрешно спокойствие и умиротворение.

— Сега по-добре ли си? — попита той.

Айрини осъзна, че отново можеше да се усмихва.

— Да.

* * *

Айрини беше в леглото, когато Люк излезе изпод душа. Спра се на прага на спалнята. Едната му ръка придържаше кърпата, увита около кръста му. Погледна я как лежи спокойно, подпряна на възглавниците.

Тя ме очаква, помисли си Люк. Изведнъж го обзе непреодолимо желание. Само с два удара на сърцето цялата му умора и изтощение изчезнаха, изместени от силна възбуда.

Може би моментът не беше много подходящ. Днес беше преживяла много тежък ден, като се започне от посещението в къщата на кошмарите й и изповедта на Памела от отвъдното.

Напомни си, че трябва да се владее. Вече се владееше.

Направи две крачки към леглото, сетне отново спря.

— Люк? — Веждите й се повдигнаха загрижено. — Нещо не е наред ли?

— Може би е по-добре да спя на дивана — промърмори той, осъзнавайки, че докато го изрича, му се иска тя да започне да го разубеждава.

— Защо?

— Чувствам се малко неспокоен и напрегнат. Може би няма да мога да заспя веднага. А ти си имала изключително тежък ден. Нуждаеш се от почивка.

Тя погледна многозначително към голямата подутина под кърпата. Когато вдигна глава, изражението на лицето й бе съблазнително и подканващо.

— Аз пък мисля, че се нуждаеш от малко помощ, за да заспиш.

— Усмихна се лениво. — Имаш късмет, защото разполагам точно с

това, което ти е нужно.

Обля го вълна от радостно предчувствие.

— Това има ли нещо общо с електрически батерии?

Смехът ѝ отекна волно из стаята.

— Ела тук и сам ще разбереш.

Той угаси лампата до леглото и пусна кърпата да падне на пода. Но когато се озова в леглото и приближи устни към нейните, тя опря длан в гърдите му, за да го спре.

Люк повдигна вежди.

— Нещо не е наред ли?

— Казах ти, че ще ти помогна да заспиш, забрави ли?

— Сънят е последното, за което мисля в момента.

— Ще видим дали ще продължаваш да го твърдиш, след като приключи с теб.

Бутна го силно в гърдите. Той се поколеба, сетне се претърколи послушно по гръб. В следващия миг тя беше отгоре му, мека и топла, ухаща на екзотични морета и диви цветя, които нямаха име.

Той скръсти ръце под главата си, оставяйки се с наслада да бъде съблазнен.

— Сега какво?

Тя не отговори. Вместо това ръката ѝ се плъзна по корема му. Когато достигна целта си и го обхвата с пръсти, той почувства как всичко в него се напрегна от напиращото желание.

— Постигаш резултат.

— Забелязах.

И тогава нежните ѝ устни го поеха, а той си помисли, че ще се пръсне на хиляди парчета. Ръцете му се стрелнаха надолу и обхванаха главата ѝ.

— За там има и по-лесен начин — едва успя да промълви с прегракнал глас.

Тя го погледна през завесата от разпиляна коса.

— Мислех, че морските пехотинци не обичат лесните неща.

— Всяко правило си има изключение.

— Не и в този случай. — Езикът ѝ се плъзна леко по набъбналия му член.

Той простена и стисна очи, отдавайки се на жаркото удоволствие.

Езикът ѝ затанцува нагоре по пламналото му тяло. Той отвори очи и ги впи в нея. Тя го възседна и го пое дълбоко в себе си. Беше толкова тясна, толкова гореща и влажна.

Обви го вихрушка от пулсиращи усещания. Нямаше да може да издържи дълго. Освобождението наближаваше неудържимо като локомотив. Сграбчи я за кръста, за да я обърне под себе си.

— Не — прошепна тя и подпра длани си върху гърдите му. — Не е нужно винаги да контролираш ситуацията. Просто се остави на страстта.

— Но ти още не си готова.

— Следващия път ще помислим за мен.

— Не. — Знаеше, че чаршафите са мокри от потта му. — Искам те със себе си.

— Аз съм тук. Никъде няма да ходя.

Нежното обещание в думите ѝ го тласна до ръба.

Внезапно полетя.

Доста по-късно Люк отново можеше да разсъждava. Стаята миришеше наекс и заситена отмала.

— Нищо чудно, че изглеждаш страхотно в черния си тренчкот и кожените ботуши. — Впери замислено поглед в потъналия в сенки таван. — Напомни ми да ти подаря малък камшик за рождения ти ден. Така екипировката ти ще е пълна, нали?

Айрини се протегна лениво и се сгуши до него.

— Не си спомням моят педагогически съветник от гимназията да ми е споменал, че специализирането в садо-мазоекс изкуството ще е подходяща кариера за мен.

— Което още един път идва да покаже, че тези педагогически съветници далеч не знаят всичко.

— Истина е, но съм сигурна, че се стараят. — Тя се подпра на лакът и го загледа със самодоволна усмивка. — Хареса ли ти, пехотинецо?

— Аха. — Люк я привлече отново върху гърдите си. Върху лицето му бе изписан израз на пълна убеденост. — Не мисля, че някога ще мога да ти се насия.

Лицето ѝ засия от удоволствие.

— Прозвуча много мило. А сега ще можеш ли да заспиш?

— Шегуваш ли се? След това преживяване е истинско чудо, че все още съм в съзнание.

— Беше много дълъг ден, нали? — прозина се тя.

— И за двама ни. — Люк придоби сериозно изражение, щом си припомни случилото се. — Ако оставим настрана личните ми възражения, смятам, че идеята ти да провериш ключарските работилници в Кърбивил е направо страхотна.

— Аделин Грейди е обучила репортерите си да разчепват подробностите. — Тя смръщи чело. — Макар че на връщане едва не претърпях сериозен инцидент.

Той се повдигна на лакти.

— Какво говориш?

— Толкова се бях замислила за ключа и какво би могъл да означава, че изобщо не обръща внимание как шофират. Движех се доста бавно по онзи тесен и пълен с остри завои участък от шосето в южния край на езерото. Някакъв ненормалник с огромен сув караше зад мен и наистина се вбеси.

Люк настръхна от познатите тръпки на предчувствието.

— И какво стана?

— Да ти кажа честно, мисля, че онзи направо откачи. Подкара с бясна скорост и на няколко пъти едва не връхлетя върху мен. Сигурно е искал само да ме изплаши, но в един момент ми се струваше, че целта му е да ме избута от шосето в езерото.

Люк седна в леглото.

— Започваш да ме тревожиш.

— Реших, че най-доброто, което мога да направя, е да отбия от шосето в старото строително селище.

— „Вентана Истей“?

— Идиотът ме последва.

— Сега вече наистина ме изплаши.

— Трябва да призная, че и аз бях доста изплашена. — Тя потръпна. — Но онзи стар път все още е покрит с чакъл, точно както го помнех. Дори беше още по-зле.

— Знам. Минах през „Вентана Истей“ наскоро, след като дойдох да живея в Дънслей. Просто исках да му хвърля един поглед.

— Малко местно разузнаване, а?

— Разкажи ми останалото.

Усмивката ѝ се стопи.

— Направих единственото нещо, което ми хрумна в момента. Натиснах докрай газта, но скоро стана ясно, че онзи със сува не възнамерява да се отказва. Повярвай ми, върху цялото му предно стъкло се изсипа истинска градушка от камъни и чакъл.

— Това — замислено рече той — е било много добра маневра.

— Чувах как камъните и чакълът трополят по сува. Сигурна съм, че предното му стъкло доста е пострадало, както и капакът на двигателеля и предните калници.

— Той не те ли последва, след като отново излезе на шосето?

— Не. През цялото време проверявах в огледалото за задно виждане. Повече не го видях.

— Разгледа ли добре сува?

Тя поклати глава.

— Всъщност не. Той се озова зад мен съвсем внезапно. Бях толкова изплашена, че можех да се съсредоточа единствено върху шофирането.

— Какъв цвят беше?

— Сребристосив, също като твоя и още стотина други в областта. Беше един от големите модели с тъмни стъкла. Това е всичко, което забелязах.

— А номера?

— Шегуваш ли се? Въобще не успях да го видя. — Той остана мълчалив за миг. — Люк?

— Да?

— Мислиш, че става дума за нещо много повече от пътно хулиганство, нали?

— Мисля, че е напълно вероятно да става дума за нещо много повече — с равен глас отвърна Люк. — Памела Уеб и Хойт Иган са мъртви. Ако днес беше полетяла в езерото, хората щяха да решат, че е било поредният нещастен случай. А сенатор Райлънд Уеб можеше да си позволи да диша много по-спокойно, след като жената, с която дъщеря му се е свързала малко преди смъртта си, също се е пренесла в отвъдното.

— Доколкото зависи от мен, копелето няма да може да диша спокойно до края на дните си — закле се Айрини. — Утре, по време на вечерята за финансиране на кампанията му, ще одера кожата му и ще я

прикова към стената. Цялата история ще излезе на следващата сутрин в „Гладстон Коув Бийкън“ и само за няколко часа кариерата на Уеб ще представлява само купчина димящи развалини.

44.

На следващата вечер Айрини заедно с Люк, Аделин Грейди и Дънкан Пен, единствения фотограф „Гладстон Коув Бийкън“, стояха в сянката на една палма в глинена делва и оглеждаха препълнената бална зала на хотела.

— Много е лъскаво — отбеляза Люк. Той беше облечен в костюм и вратовръзка и носеше куфарчето с лаптопа. — Никой не ни спря, когато минахме през вратата.

— Защото имаме журналистически акредитации — обясни Айрини.

— Между другото, как се сдоби с тях, Ади?

Аделин, ниска, закръглена и великолепна в яркочервения си костюм от панталон и сако, се залюля на токчетата си със самодоволно изражение.

— Най-лесното нещо на света е да получиш акредитация за политическа галавечеря за набиране на средства. Организаторите на кампанията се натискат за медийно присъствие. — Махна с ръка към масите, отрупани с всевъзможни деликатеси. — Защо мислите, че осигуряват такава солидна паша?

— При това не са никакви евтини калорични боклуци — дададе Дънкан. Млад, слаб и с крехко телосложение, той изглеждаше така, сякаш всеки миг ще се строполи под тежестта на фотоапарата и камерите, увесени около врата му. Огледа канапетата, тънките резени сирене и миниатюрните сандвичи, натрупани върху чинията в ръката му. — Давам на бюфета за кампанията на Уеб седем, дори осем по десетобалната система.

Айрини погледна към Аделин.

— Не мислех, че „Гладстон Коув Бийкън“ е особено популярен сред организаторите на кампанията на Уеб, имайки предвид статията за смъртта на Памела.

Аделин отпи от шампанското си.

— Може би е възникнало малко недоразумение, свързано с точното име на вестника, когато се обадих с молба за акредитация.

Люк огледа пластмасовата картичка, окачена на шнура около врата му.

— Това навярно ще обясни защо тук пише, че сме от „Бийкън Хил Банер“.

— Малко недоразумение, дължащо се на временни проблеми с телекомуникационните връзки, което с удоволствие ще коригирам.

— Аделин зарови в голямата си чанта, измъкна четири журналистически карти и им ги раздаде. — Ето, това са новите ви акредитации.

— Стават и недоразумения — промърмори Люк и извади картата на „Бийкън Хил Банер“ от пластмасовото калъфче.

— Стават наистина — съгласи се Аделин. Погледна към Дънкан. Ще подържа чинията ти, докато поставяш картите.

— Благодаря. — Дънкан ѝ подаде препълнената чиния и се зае да пъха новите карти.

Аделин изяде един от сандвичите и бързо посегна към втори.

Айрини смени картата и отново насочи вниманието си към залата.

— Изглежда, никой тук не оплаква ненавременната кончина на Хойт Иган.

Аделин сви рамене и си избра нова хапка от чинията на Дънкан.

— Новият ръководител на кампанията на Уеб направи изявление днес следобед. Нарече смъртта на Иган ужасна трагедия и заяви, че случилото се за пореден път доказва, че е дошло времето да се предприемат сериозни мерки срещу престъпността и че Райлънд Уеб възнамерява да направи точно това.

— И преди съм го чувал — обади се Дънкан. Той свърши със смяната на картите и протегна ръка, за да си вземе чинията. Огледа с ужас съдържанието ѝ. — Хей, това беше моята храна, шефе!

— О, нима? — Аделин невъзмутимо си взе последната апетитна наденичка и му подаде чинията.

Люк погледна към Айрини.

— Как се чувствуаш като разследващ журналист на прага на най-сензационното си разкритие?

— Във вените ми сигурно тече само адреналин — призна тя. — Обикновено не трептя като струна, докато отразявам сесиите на общинарите в Гладстон Коув.

Ади потри ръце.

— Ти не си единствената, която тази вечер включва на високи обороти, хлапе. Трябва да призная, че тази твоя история ще бъде наистина голям, много голям удар.

Айрини пъхна ръка в чантата си, извади миниатюрния магнитофон и го закачи на широката дръжка. Включи го, за да се увери, че работи.

— Тези машинки имат навика да се развалят тъкмо когато започваш някое интервю. Готов ли си с камерата, Дънкан?

— Готов и тръпнец от очакване. — Младежът погледна с копнеж към бюфета. — Има ли време да си напълни отново чинията?

Айрини видя оживлението край вратата в дъното на залата. Уеб се беше появил. Алекса Дъглас беше до него. Нисък, нервен мъж се суетеше зад тях. Без съмнение — новият заместник на Хойт Иган.

— Забрави за храната, Дънкан — сряза го тя. — Уеб току-що пристигна.

Айрини излезе от сянката на палмата с бележник в ръка.

— Последвай ме.

— Двете най-плашещи думи в английския език — сухо отбеляза Люк.

Тя не му обърна внимание. Беше съсредоточила всичките си усилия върху това да си пробие път през тълпата. Райлънд Уеб бе заобиколен от група поддръжници и потенциални спонсори, но високият му ръст ѝ помагаше да не го изгуби от погледа си.

Алекса Дъглас първа видя Айрини. По лицето ѝ пробягна изненада, измествена от тревога. Тя бързо потисна и двете, замаскирайки ги с любезна усмивка, а след това прошепна нещо на Райлънд.

Главата му се завъртя рязко и той зашари с поглед из тълпата. Когато видя Айрини и придружителя ѝ, заговори настойчиво на новия си помощник.

Ниският мъж забърза напред, очевидно възнамерявайки да я пресрецне.

— Госпожице Стенсън? — Помощникът се спря точно пред нея.
— Боя се, че ще трябва да ви помоля да напуснете. — Погледна към Люк, Аделин и Дънкан. — Вие и вашите приятели.

— Искам да задам няколко въпроса на сенатора — каза Айрини.

— Тази вечер той няма да дава интервюта. Тази вечер сенаторът ще забавлява гостите си.

— Кажете на сенатор Уеб, че притежавам един видеоклип, заснет съвсем насекоро в Европа — продължи Айрини. — Предайте му, че историята на това негово частно пътуване, както и на още няколко други със същата дестинация, ще се появи в утрешното издание на „Гладстон Коув Бийкън“. Попитайте го дали би искал да направи никакъв коментар по въпроса.

По лицето на помощника се изписа недоумение. Погледна през рамото си към Уеб, който отново бе насочил вниманието си към малката група около себе си.

— По-добре не взимай прибръзани решения, синко — посъветва го Аделин. — А това е доста важно.

Ниският мъж се поколеба за миг.

— Почакайте ме тук — рече накрая.

Завъртя се и се върна забързано при Райлънд, заобиколен от почитателите си. Айрини го наблюдаваше как предава съобщението с нисък глас.

Райлънд трепна, сякаш го бяха мушнали с оsten. Извърна се бавно, за да погледне към Айрини. Трябваше да му се признае, че умееше да се владее — изражението му бе спокойно и не издаваше никакви емоции. Ала тя видя пламтящата ярост в очите му.

— Има вид на човек, готов да убива — промърмори Аделин. — Ако можеше да го стори с поглед, досега да сме купчинка димяща пепел.

— О, боже, изглежда здраво ядосан — обади се Дънкан видимо заинтересуван. Нагласи камерата. — Сцената би била страхотна за живо излъчване.

Райлънд каза нещо на помощника си и на Алекса. След това закрачи към Айрини.

— Време е за шоу — тихо промърмори тя и пристъпи напред, за да го посрещне, извисявайки глас. — Сенатор Уеб, какво ще ни кажете за последното си пътуване до Европа?

— Не тук. — Райлънд изгледа кръвнишки Люк, Аделин и Дънкан. Кимна по посока на коридора. — Ще говоря с вас насаме.

Тръгна през тълпата, без да дочека отговор. Айрини го последва веднага, а останалите вървяха непосредствено зад нея. Тя провери за последен път магнитофона, закачен върху дръжката на чантата. Дънкан смени камерата.

Райлънд продължи забързано надолу по коридора. В дъното спря и влезе в една малка зала за конференции. Айрини, Люк, Аделин и Дънкан се вмъкнаха след него. Той затръщна вратата и се завъртя, готов да се нахвърли върху Айрини.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — изсъска с глас, треперещ от ярост.

— Сенатор Уеб, „Гладстон Коув Бийкън“ се сдоби с няколко електронни документа, съдържащи компрометиращи факти и видеозапис, в който се вижда как изнасилвате малолетно момиче в един европейски бордей — каза Айрини. — Имате ли някакъв коментар?

— Ти, кучко глупава!... Как се осмеляваш да намекваш нещо подобно? Никога в живота си не съм изнасилвал никого. — Лицето на Райлънд стана моравочервено. — Ако изобщо разполагаш с такъв филм, гарантирам ти, че е фалшификат. И ако излезеш публично с тази история, ще съсиля и теб, и проклетото ти вестниче. Разбра ли ме? Ще те унищожа. — Погледна към останалите. — Както и всички вас.

Айрини кимна към Люк.

— Покажи му с какво разполагаме.

Люк оставил компютъра върху масата, вдигна капака и го включи. Райлънд гледаше с израз на нарастващ ужас.

— Не можете да направите това — програкнало изрече той. — Осъзнавате ли с кого си имате работа? Ще превърна живота ви в истински ад.

Аделин го дари с най-слънчевата си усмивка.

— Обичам заплахите. Толкова добре се котират. Този магнитофон работи ли, Айрини?

— Да, шефе.

Райлънд се втренчи с изкривено от яд лице в малкото устройство, прикачено към дръжката на чантата на Айрини.

— Изключи го! Веднага го изключи!

— Моят вестник, освен това притежава видеозапис, направен от дъщеря ви Памела — продължи Айрини, докато драскаше бързо в бележника си. — В него тя твърди, че сте педофил и че е била сексуално малтретирана от вас като момиче.

— Това е лъжа! — Райлънд стисна ръце в юмруци и пристъпи към нея. — Казах ти, че дъщеря ми беше психично болна. Ако отпечаташ този боклук, аз се кълна, че...

Люк се приближи и застана до Айрини.

— Не заплашвай репортер.

Райлънд се извърна към него.

— Правиш грешка, като се замесваш в това, Данер.

— В момента нямам по-интересни занимания — рече Люк.

Айрини чу как една от камерите на Дънкан забръмча. Тя написа нещо набързо, сетне вдигна глава.

— Памела е знаела, че ще се опитате да обявите видеозаписа за фалшив, затова е приложила копия от самолетните билети и извлечения от кредитните карти, които потвърждават, че сте пътували няколко пъти до града, в който се намира въпросният бордей. Вестникът, за който работя, е готов да ме командирова в Европа, за да проведа разследване по случая.

С ъгъла на окото си тя видя как Аделин примигна при това дръзко изявление.

— Ще съдя вестника ти до дупка — закани се Райлънд.

— Тези пътувания имат съвсем законни причини. Правени са с търговска цел. — На екрана се появи Памела и започна да говори. Райлънд застина като хипнотизиран.

— Изключете го. Чувате ли ме? Изключете това нещо!

Аделин проследи погледа му към екрана.

— За ваше сведение, ние сме направили няколко копия на компютърните файлове, сенаторе. Не искахме да рискуваме.

Райлънд се извърна към нея.

— Адвокатите ми ще те разкъсат на парчета!

Камерата на Дънкан продължаваше да работи, запечатвайки това, което според Айрини беше наистина историческа сцена — Райлънд, наведен заплашително над много по-ниската Аделин, изрича заплахите си, треперейки от гняв.

Сенаторът осъзна какво става и бързо се дръпна назад.

— Освен това Памела ви свързва със смъртта на Хю и Елизабет Стенсън, убити преди седемнадесет години — продължи Айрини. — Желаете ли да коментирате?

— Нямам нищо общо с тяхната смърт. Всички знаят, че баща ти е виновен. В пристъп на умопомрачение е убил майка ти и след това се е самоубил. — Райлънд започна да възвръща самообладанието си.

— Очевидно и ти не си съвсем с всичкия си, госпожице Стенсън.

— А какво ще кажете за убийството на помощника ви Хойт Иган? — попита Айрини. — Памела твърди, че той е направил таен запис на секуналните ви забавления в онзи бордей в Европа и го е използвал, за да ви изнудва. Някакъв коментар?

— Имам коментар — процеди Райлънд. — Всичко това не е нищо друго, освен жалка постановка. Ти се опитваш да ме дискредитираш, защото мислиш, че съм убил родителите ти. Ти си една лъжкиня, която е скальпила някакъв боклук с помощта на цифрова камера и компютър. Е, няма да ти се размине. Чу ли ме? Няма да ти позволя да съсиш всичко, което съм постигнал. Тази страна се нуждае от мен.

Братата зад него се отвори. Алекса Дъглас влезе в стаята и се закова на място.

— Какво става тук?

— Тези хора се опитват да ме унищожат с най-долни средства! — разпени се Райлънд. — Изобщо не бива да им вярваш. Това са пошли лъжи, с които смятат да ме изнудват. Веднага ще се обадя на адвокатите си, за да сложат край на всичко това.

Но Алекса се взираше като хипнотизирана в екрана.

— Това си ти, Райлънд — едва чуто промълви тя. — Какво, за бога, означава това?

— Абсолютен фалшификат — увери я гой. — Не вярвай на това, което виждаш.

На екрана Райлънд пое чашата. Влезе малката младоженка. Райлънд се изправи и взе ръката ѝ.

Кадърът се смени и върху екрана се показва спалнята. Появи се голянят Райлънд.

— Мили боже! — прошепна Алекса, напълно потресена. — А аз не ѝ повярвах. Тя се опита да ми каже, но аз не ѝ повярвах.

Райлънд улови ръката ѝ.

— Памела е излъгала, скъпа. Каквото и да ти е казала, е било лъжа. Тя беше много, много болна. Ти го знаеш.

— Не говоря за Памела. — Алекса издърпа ръката си. — А за дъщеря си Емили. Преди няколко седмици тя ми каза, че си се опитвал да я докоснеш по начин, който тя нарече „лош“. Реших, че си измисля цялата история, защото не иска да има нов татко. Но тя ми е казала истината, нали?

— Аз ще бъда баща на Емили — с надут и важен тон занарежда Райлънд. — Съвсем естествено е да бъда мил с нея. Просто се опитвам да се сближим.

— Очевидно Емили е разбрала по-добре какво си се опитал да направиш, отколкото аз — промълви Алекса, сломена и объркана. Постави ръка на корема си. — Имам чувството, че ще повърна. Трябва да се махна оттук. Трябва да намеря Емили. Трябва да поговоря с нея, да й кажа, че разбирам всичко и че никога повече няма да позволя да я докоснеш. Как съм могла да бъда толкова сляпа?

Тя се спусна към вратата, дръпна я рязко и изтича навън.

Райлънд се извърна отново към Айрини. Гневът му се бе превърнал в ледена омраза.

— Ще се погрижа да си платиш за това — процеди той. — Нямаш абсолютно никакво доказателство. Никой няма да обърне внимание на фалшифицираните видеофилми.

— Мисля, че ще обърнат, но за всеки случай разполагам и с още нещо. — Айрини бръкна в чантата си и извади пакет със снимки, които Дънкан бе направил по-рано през деня. Разпръсна ги върху масата. — Памела се е погрижила да разполагам с достатъчно доказателства, за да потвърдя обвиненията й. В допълнение към компютърните файлове тя ми е оставила миниатюрна сватбена рокля, увита във вакуумиран найлонов плик. Имате ли някакъв коментар по въпроса?

Райлънд погледна снимките. Отначало лицето му изразяваше пълно недоумение. Сетне бавно проумя. Ченето му увисна и пребледня.

— Откъде си взела тази рокля? — едва успя да попита той, с прегракнал от страх и ярост глас.

— Памела я е запазила — обясни Айрини. — Тя заяви, че сте я принуждавали да облича тази рокля при определени случаи, когато е

била малко момиче. Твърди, че сте се възбудждали и сте я изнасилвали, когато е била облечена в тази рокля.

— Не можеш да докажеш нищо, ясно ли ти е? — озъби се Райлънд. — Нито една проклета измислица!

— Освен това в заснет от нея самата видеофилм Памела заявява, че всяка една специализирана лаборатория би открила ДНК доказателство върху полите на тази рокля.

Райлънд изрева нещо неразбираемо и се хвърли към нея със свити юмруци.

Тя инстинктивно се отдръпна. Продължаваше да чува бръмченето на камерата на Дънкан, но виждаше само изкривеното от ярост лице на Райлънд, което се приближаваше към нея.

В този миг Люк се озова внезапно между нея и Райлънд. Движеше се толкова бързо, че тя не беше сигурна какво става, докато не видя Райлънд да лежи проснат по гръб на пода.

Люк се наведе над него.

— Казах ти да не заплашваш репортер.

— Искам адвокат — заяви Райлънд със странно овладян глас. — Смятам да ви смачкам един по един.

45.

Два дни по-късно Айрини седеше в едно от сепаретата в кафенето „Вентана Вю“. Тес и Фил бяха отсреща. Върху масата се виждаха четири чинии с остатъци от палачинки.

Айрини усещаше любопитните погледи на околните. След като тя и останалите влязоха вътре, кафенето се напълни забележително бързо.

— Ти успя, Айрини, — Тес вдигна от масата един брой от вчерашното издание на „Гладстон Коув Бийкън“, който Аделин бе изпратила с експресна бърза доставка. Размаха го като знаме. — Напълно си съсипала сенатор Райлънд Уеб. Слушах новините тази сутрин. Говори се, че в края на седмицата ще обяви официално оттеглянето си от надпреварата за Белия дом. Не само си унищожила шансовете му да се озове някога в Овалния кабинет, но може да се каже, че шансовете му отново да бъде избран за сенатор в този щат са равни на нула.

Айрини погледна заглавията върху предната страница на „Бийкън“. Вече ги бе видяла в уеб сайта на вестника, но имаше нещо особено удовлетворително да ги види отпечатани на хартия.

Кампанията на Уеб провалена ЗАРАДИ ОБВИНЕНИЯ В СЕКС С МАЛОЛЕТНИ

Скандалът се вихреще с пълна сила. Всички големи ежедневници в щата, включително и тези в Сан Франциско, Лос Анджелис и Сан Диего, бяха извадили на първите си страници историята, но имаха да наваксват още много. Два от големите вестници бяха обявили, че ще направят собствено разследване. Токшоутата по радиостанциите и телевизионните канали бяха като пощурели. На всеки час се съобщаваха нови сведения за тъмното сексуално минало

на педофила Уеб. Аделин се бе обадила три пъти, за да се похвали с броя на регистрираните посетители в сайта на „Бийкън“.

— Този път дори политически лоялната млада дама няма да застане до него. — Тес показа снимката, която Дънкан Пен бе направил на Алекса Дъглас. На нея се виждаше как излиза от една лимузина с дъщеря си пред елегантната си къща в Сан Франциско. Надписът отдолу гласеше: *Дъглас развали годежа си с Уеб*.

— Уеб определено е жив мъртвец — заключи Фил. — А Айрини е тази, която го разобличи и унищожи.

Айрини погледна към тримата с безкрайна благодарност и обич, които бяха заседнали като огромна буца на гърлото ѝ. Боеше се, че всеки миг ще избухне в сълзи.

— Нямаше да успея без вашата помощ. Не знам как да ви благодаря.

Люк се ухили.

— Всъщност спокойно можем да се похвалим, че сме нещо като новоизлюпени репортери. Кой да се досети за скритите ни таланти? А аз си мислех, че ще мухлясвам до края на дните си като неуспян хотелieri.

Айрини взе чашата си с кафе.

— Ще ми се само едно — да намеря начин да принудя Райлънд Уеб да си признае за убийствата. Доколкото знаем, този човек е убил четирима души — родителите ми, Памела и Хойт Иган. И ще успее да се измъкне невредим.

— А може би няма да може — намеси се Люк. Истина е, че ценгетата няма да могат да докажат, че е убил родителите ти и Памела, но може да успеят да го свържат със смъртта на Хойт Иган. В крайна сметка той има много силен мотив.

— Изнудване — промърмори Фил. — Да, това определено е мотив. Сега, след като знаят какво да търсят, полицайте може да имат късмет и да открият някое неопровержимо доказателство по случая.

Тес се облегна назад. Лицето ѝ видимо помръкна.

— В цялата тази история обаче има още нещо, което не мога да разбера.

Люк набоде на вилицата си половината палачинка, останала недоядена в чинията на Айрини.

— И какво е то?

— Защо Памела е решила да изобличи баща си след всичките тези години? — попита Тес. — Толкова дълго е пазила тази ужасна тайна. Защо е пожелала да я направи публично достояние точно сега?

— Тя е посещавала психотерапевт — напомни й Фил. — Може би по време на сеансите се е случило нещо, което я е накарало най-после да разкрие истината за баща си.

Айрини погледна към вестника върху масата. Изведнъж я обзе чувство за абсолютна сигурност.

— Не е било заради терапията — тихо рече тя. Посочи снимката, на която се виждаха Алекса Дъглас и дъщеря ѝ. — Това е причината. Малката Емили Дъглас. Памела е осъзнала, че баща ѝ е на път да се сдобие с нова малолетна невеста. Тя е пазила собствената си семейна тайна, но накрая е решила, че не може да позволи историята да се повтори.

46.

Айрини захвърли химикалката върху масата и огледа последната версия, която бе нахвърлила. Стомахът ѝ се сви от обзелото я разочарование. Колкото и да се опитваше, не можеше да постигне разумно обяснение на факта, че Райлънд Уеб изобщо не бе приближавал Дънслей в деня на смъртта на Памела.

Беше толкова сигурна, че след като подреди всички факти, ще открие нещо допълнително, нещо, което би предоставило на полицията достатъчно сериозен мотив, за да свърже убийството с Уеб. Но засега се намираше в задънена улица.

Трябва да има някаква връзка, помисли си тя. Никой не можеше да я убеди, че смъртта на Памела бе нещастен случай.

Стана и отиде в кухненския бокс в бунгалото на Люк, за да си налее още чай. За четвърти път през последните четиридесет минути ставаше от стола си. Три пъти бе ходила в кухненския бокс — два пъти, за да си долее чашата, и един път, за да надникне в хладилника и да види какви продукти да купи за вечеря.

С чашата в ръка, Айрини отиде до задната врата на бунгалото, подпра се на дървения парапет на верандата и се загледа замислено в кротката повърхност на езерото. Гледката от това бунгало бе малко по-различна от тази, която се откриваше от бунгало номер пет. Оттук се виждаше по-голяма част от езерото.

Беше обещала на Аделин да ѝ изпрати още една статия, наситена с местен колорит, за да поддържат интереса на посещаващите уебсайта на „Бийкън“. Срокът за предаването на материала изтичаše, а тя не можеше да се концентрира върху него. Вместо това мислите ѝ постоянно се връщаха към обстоятелствата около смъртта на Памела. Може би това настойчиво съсредоточаване върху едно ѝ също нещо бе истинското определение за конспиративната теория.

По гърба ѝ пробягнаха ледени тръпки. Може би всичките онези терапевти през годините имаха право, когато се опитваха да я убедят,

че тя е обсебена от собствената си измислена версия за събитията, тъй като не е в състояние да понесе действителността.

Не, не се отпlesвай в тази посока — заповяда си тя. — Ти си репортер. Опитай се да проследиш взаимовръзките между фактите. Или по-добре — опитай се да видиш нещата по нов начин.

Тя видя как един раздрънкан пикап много бавно пое по алеята и спря пред хижата. От него излезе Тъкър Милс и извади лопата и гребло от задната част на колата. Максин излезе на прага, за да го поздрави. От нея се излъчваше оживление и ентузиазъм.

Сънрайс, Лейк Лодж, би всички рекорди за посещение извън сезона. Най-напред се изля поток от представители на медиите, които пристигнаха в Дънслей, за да проучат атмосферата на мястото, откъдето бе започнало всичко, свързано със скандалната история. Ужасен от перспективата за нахлуването на толкова много неочеквани клиенти, Люк напълно бе зарязал рецепцията, оставяйки всичко в ръцете на Максин.

Поела кормилото на управлението в ръце, Максин тутакси прие предизвикателството и се развиши. Като начало учетвори цената на нощувките. След като всички свободни бунгала бяха заети, тя учило, но твърдо предложи Айрини да се премести в бунгалото на Люк, за да се освободи едно допълнително бунгало.

А преди час Максин бе изпратила Люк в Дънслей, за да попълни бързо изчерпващите се запаси от тоалетна хартия, кафе и понички. Айрини знаеше, че той беше благодарен на предоставената му възможност да избяга за малко от лудницата.

Тази медийна врява със сигурност нямаше да трае дълго, помисли си Айрини, но докато продължава, бизнесът в курорта щеше да процъфтява.

Отпи още една глътка от чая и се замисли над нещата, които бе изтласкала на заден план. В съзнанието й изплуваха откъслечни сцени от стария ѝ кошмар.

Изведнъж ѝ хрумна, че тя самата беше част от пъзела.

— Съжалявам, че Айрини не е дошла с теб — рече Тес. Наля студена прясна лимонада в чашата на Люк и седна на един от столовете в дневната. — Имам толкова въпроси към нея.

— Тя работи върху нова статия за „Бийкън“. — Люк изпи на един дъх половината от съдържанието на чашата си, наслаждавайки се на силния, тръпчив вкус. — Аделин се надява на още подробности. Историята на Райлънд Уеб с всеки изминал час се разклонява и усложнява все повече.

Тес се засмя.

— Кой би си помислил, че тихата малка Айрини ще се превърне един ден в напорист разследващ журналист?

— Тя е жена с мисия — отбеляза Люк. — Би трябало и аз в момента да изпълнявам своята. Предоставих управлението на курорта на Максин и в следващия миг тя започна да раздава заповеди. Изпрати ме на лов за тоалетна хартия. лично аз не разбирам защо гостите сами не се погрижат за нуждите си, но Максин е на друго мнение.

Тес се засмя.

— Обзалагам се, че в момента се опива от ролята си.

— При всички случаи печели пари. Както и да е, на път за града реших, че ти можеш да ми помогнеш да си отговоря на един въпрос, който ме измъчва от доста време.

Интелигентното лице на Тес се оживи от интерес.

— Какво искаш да знаеш?

— Името на человека, на когото се е доверила Памела в деня на смъртта на родителите на Айрини.

Ентусиазмът на Тес тутакси помръкна.

— Говориш за человека, който се е обадил на Райлънд Уеб и го е предупредил за намеренията на Памела?

— Имаш ли някаква идея кой може да е бил?

Тес въздъхна.

— Двамата с Фил говорихме за това. Спряхме се на една възможност, но никой от нас не вярва, че си струва да се провери. Сигурна съм, че човекът, за когото си мислим, е направил това, което е сметнал за редно, без да си зададе въпроса до какви последствия ще доведат действията му.

— Как, по дяволите, е можел да вярва, че най-правилното нещо е било да се обади на Уеб?

Тес се загледа за миг през прозореца на стаята, сетне се извърна към госта си.

— Мисля, че е най-добре първо да ти разкажа една местна история — подхвана тя. — Двамата с Фил сме родени и отраснали в този град. По един или друг начин сме изпитали на гърба си последствията от присъствието на три поколения Уеб.

— Целият съм слух.

— Чула съм тази история от майка си. Отнася се за едно момиче на име Мили, което тя познавала от гимназията в Дънслей. Очевидно тази Мили била голяма красавица. Лятото, през което се дипломирала, Виктор Уеб ѝ предложил работа като секретарка в главното управление на компанията му в Сан Франциско. Тя била на седмото небе от щастие. Поела към светлините на големия град, без дори да се обърне назад. Майка ми и приятелките ѝ били изпълнени със завист заради блъскавото бъдеще, което се очертавало пред нея.

— Усещам, че наближава нещо лошо.

— Правилно усещаш. Година и половина, след като напуснала Дънслей, Мили се върнала с малко бебе — момче. Отгледала го тук. Тя била самотна майка в един малък град, където трудно се намира работа, но, изглежда, че на нея и на момчето никога не им липсвало нищо — живеели в хубава и удобна къща и винаги били облечени в прилични дрехи.

— Тя работила ли е?

— От време на време, но по-скоро колкото да не скучae — поне така си мисля аз. Както казах, явно не е страдала от липса на пари.

— И откъде са идвали тези пари?

Тес се пресегна за каната с лимонада.

— Мили казала на всички, че имала любовна връзка с един мъж, който загинал при автомобилна злополука, преди да се ожени за нея, но ѝ бил оставил нещо в завещанието си. Тя се придържаше към тази история до деня на смъртта си, макар че майка ми и приятелките ѝ така и не ѝ повярваха.

— Мили е мъртва?

Тес кимна.

— Рак. Ала синът ѝ все още живее в града. И ако старите слухове са верни, Виктор Уеб е неговият баща.

— Това означава, че Райлънд Уеб е негов брат.

— Да.

Къщите в квартала, заобиколени от множество дървета, не бяха сред най-луксозните в града, но бяха солидни постройки, принадлежащи на средната класа. Колите, паркирани на павираните алеи, бяха нови и модерни. Люк видя градини и морави, но нямаше предни веранди. Явно това беше царството на задните веранди и вътрешните дворове.

Той оставил сува си зад ъгъла и се върна пеша до полицейската патрулна кола, паркирана пред затворените врати на гаража. Прозорците откъм страната на шофьора бяха смъкнати. Дистанционното за гаража бе окачено на козирката над волана.

Той се пресегна и натисна бутона. Вратите на гаража бавно започнаха да се отварят. Вътре беше паркиран голям сребрист сув.

Люк приближи, за да го огледа по-добре. Боята по предната част на колата беше сериозно пострадала на няколко места. Цялото предно стъкло бе напукано и нащърбено.

Той чу отварянето на входната врата.

— Какво, по дяволите, търсиш в гаража ми, Данер? — извика Сам Макферсън от най-горното стъпало.

Люк застана в отвора на вратата.

— Питам се от чисто любопитство: само си се опитвал да изплашиш Айрини до смърт онзи ден, когато си я преследвал по Лейкфонт Роуд, или си искал да я убиеш?

Сам слезе по стъпалата.

— Не знам за какво, по дяволите, говориш.

— Тази кола е минала през метеоритен дъжд.

Сам се намръщи.

— Някакви хлапета я бяха откраднали. Решили да се повозят. Нямах време да я закарам в гаража на Карпентър, за да я боядисат и ремонтират.

— И откога правиш услуги на по-големия си брат, Сам?

Сам се сви, сякаш го ударили силно в stomаха.

— Какво?

— Двамата с теб ще трябва да си поговорим. Или ще го направим тук, пред погледите на съседите ти, или ще влезем вътре, за да си побъбрим насаме. Ти избираш.

— И защо трябва да говоря с теб?

— Защото знам, че си полубрат на Райлънд Уеб. Досетих се, че тъкмо ти си му се обадил преди седемнадесет години, за да го предупредиш, че Памела е дала видеозаписа на Елизабет Стенсън. Той ли те помоли да подпалиш и къщата? Или е дошъл дотук, за да го стори лично?

— Не знам за какво говориш — с прегракнал глас отвърна Сам, явно изнервен. — Махай се оттук.

— Сигурно през всичките тези години ти е било доста трудно да гледаш как брат ти се ползва с всички привилегии като законен син на Уеб. Райлънд беше златното момче, нали? Местният коронован принц. Ти никога не си казал на никого, че и в твоите вени тече също толкова от кръвта на Уеб, както и в неговите. Защо, Сам? Дали защото Виктор Уеб е платил на майка ти, за да запази тайната, а след като тя е починала, ти си се почувствал задължен да продължиш да го правиш?

Сам стисна ръцете си в юмруци.

— Млъквай!

— Струва ми се, че доста добре си живееш със заплатата на шеф на полицията в малко затънено градче. — Люк наклони глава към гаража. — Хубава нова кола. Къщата ти е в добър квартал.

— Не съм длъжен да слушам всичко това.

— О, напротив, ще го чуеш. — Люк пристъпи към него. — Защото, така както си го представям, ти си съучастник поне в три убийства, а може би и в четири. Все още не съм сигурен за Хойт Иган. Възможно е този път брат ти сам да се е справил с всичко.

— Нищо не можеш да докажеш.

— Тъкмо това продължава да твърди и брат ти. Но, както сам ще забележиши, той вече е свършен човек. Няма да мине много време и ще се пречупи. Ако не си му помогнал да извърши всички тези убийства, най-добре се приготви да го докажеш.

— Не е нужно да доказвам каквото и да било — озъби се Сам.

— Грешиш. По-добре се опитай да ми докажеш, че онзи ден не си се опитал да изтласкаш Айрини от шосето, за да полети в езерото, или ще те разглобя на части.

По лицето на Сам се изписа недоумение.

— За бога, човече, не съм се опитвал да я убивам. Защо, за бога, ще правя подобно нещо?

— Може би защото Райлънд Уеб те е помолил?

Погледът на Сам се втвърди.

— Аз не приемам заповеди от Райлънд Уеб, дяволите да те вземат.

— Памела ти е вярвала, нали? В крайна сметка ти си бил неин чичо. И без това не е имала много близки хора, към които би могла да се обърне. В деня, в който е дала видеозаписа на Елизабет Стенсън, тя е споделила с теб. Казала ти е, че Райлънд я малтретира от години сексуално и че е време тази тайна да излезе наяве. Но вместо да оправдаеш доверието на племенницата си, ти си се обадил на брат си и си го предупредил за това, което ще се случи.

— Не, дяволите да те вземат, не съм се обадил на Райлънд.

— Ти ли я уби, Макферсън?

— Не. — Сам изглеждаше така, сякаш се давеше в море от терзания. — Бог да ми е на помощ, но тогава не повярвах на Памела. Смятах, че си е измислила историята с изнасилването, за да си отмъсти на Райлънд, че я изпраща в интернат. Не знаех какво съдържа видеозаписа, който бе дала на Елизабет Стенсън, но се боях, че Памела ще създаде много неприятности и на себе си, и на семейството. Затова направих единственото, което сметнах за правилно.

Внезапно късчетата от мозайката се подредиха. Кръвта въввените на Люк се вледени.

— Ти не си се обадил на Райлънд — рече. — Обадил си се на баща си. На Виктор Уеб.

47.

Нуждаеше се от много повече смелост, отколкото бе допускала, че притежава, за да влезе отново в ужасната кухня. Докато преминаваше през невидимия воал на стария кошмар, у нея се надигна толкова силна вълна на потрес и погнуса, че трябваше да се вкопчи в един от шкафовете, за да не падне.

Борейки се със световъртежа, Айрини погледна към пода. *O, господи, подът!* Беше същата имитация на бели каменни плочи, които майка й бе избрала за тази стая, за да се почиства по-лесно. През годините кухнята явно беше пребоядисвана, ала никой не бе сменил керамичните плочки.

Лесни за почистване.

Не мисли за кръвта. Няма да ти прилошее. Не бива да ти прилошава. Дойде тук, за да потърсиш доказателство. Това бе мястото на престъплението, а ти беше първият свидетел. Освен това си журналист. Свърши си работата. Съвземи се и се огледай внимателно.

Тя се изправи и огледа слънчевата кухня. Много бавно отключи онази скрита врата в подсъзнанието си и пусна на свобода кошмарите.

Извади от чантата си бележника и химикалката. След това се застави да прекоси кухнята, да отвори задната врата и да излезе на малката веранда. Затвори вратата зад себе си и остана известно време там, за да събере силите си.

Планът й беше съвсем прост. Искаше да пресъздаде действията си от онази нощ, да се опита да си припомни колкото бе възможно повече подробности, за да види дали ще може да открие нещо, което би могло да свърже Райлънд Уеб с убийството на родителите й. Дори най-малкият детайл или доказателство биха могли да се окажат достатъчни, за да принудят Уеб да си признае престъплението.

Пое дълбоко дъх, погледна часовника си и отново отвори вратата. Движейки се бавно, пристъпи обратно в кухнята. Кошмарните образи, с които толкова упорито се бе борила и бе успяла да изтласка

на дъното на съзнанието си, нахлуха със страшна сила, заплашвайки да я смажат.

Паника и болка крещяха в главата ѝ. Имаше нужда от цялата си вътрешна сила, за да овладее чувствата си. Толкова за теорията, че като се изправиш пред страховете си, те ще изгубят силата си, ще станат по-малко ужасни, помисли си младата жена.

Остана така, съживявайки в паметта си всяка подробност от първия смразяващ миг, когато бе осъзнала, че някакъв тежък предмет е препречил вратата, до момента, в който бе успяла да набере номера на „Спешна помощ“.

Отначало беше объркващо, дори смущаващо да открие, че имаше твърде малко образи, съхранени в тайното им убежище, макар да бяха толкова разтърсващи и силни.

Всъщност няма защо да се учудва, помисли си тя. Във всички статии по психология, които бе прочела през годините, се изтъкваше, че когато човек се озове в центъра на някакво травмиращо преживяване, притокът на адреналин и шокът стесняват много обхватата на фокусиране. Това беше механизъм на оцеляването. Не можеш да се справиш с всичко, което нахлува в теб при подобна ситуация, затова блокираш несъществените елементи и се концентрираш върху това, което трябва да направиш, за да продължиш.

При все това, когато малко по-късно погледна отново часовника си, се изненада колко малко време бе изминало от момента, в който бе намерила телата, до момента, в който се бе обадила в полицията. Именно онова обаждане бе довело Сам Макферсън до предната врата. Изобщо не бе минало много време, помисли си тя. А тогава ѝ се бе сторило цяла вечност.

Насили се да огледа кухненския плот, опитвайки се да си припомни дали тогава върху него е имало чинии или кухненски прибори. Стигна до извода, че кухненският плот е бил празен. Дали това означаваше, че убиецът е дошъл след вечеря и чиниите са били разтребени? Или бе дошъл, преди майка ѝ да започне да приготвя вечерята?

Беше безнадеждно. От кухнята нямаше да получи никакви отговори. Какво друго си спомняше за онази нощ?

Всичко бе толкова объркано. Припомни си ужасеното изражение на Сам, когато видя телата. Той целият трепереше, когато се обади на

Боб Торнхил.

Когато пристигна Торнхил, двамата със Сам я изведоха навън, настаниха я на предната седалка на една от патрулните коли и я завиха с одеяло. По-късно Торнхил я отведе в дома си, където остана до края на онази ужасна нощ.

Припомни си как до сутринта седя свита на кълбо върху леглото в стаята за гости на Торнхил, тихото ритмично свистене на кислородния апарат на Гладис Торнхил — един тъжен пулс, туптящ в тъмнината.

Телефонът иззвъня тъкмо когато небето над езерото бе започнало да изсветлява. Боб Торнхил излезе от спалнята и се запъти с тежки стъпки по коридора, за да го вдигне.

Айрини разтри слепоочията си, опитвайки се да си припомни още подробности. Знаеше, че не е възможно да си спомни всяка дума от разговора, а и неколцина от нейните терапевти я бяха предупредили, че съществува вероятност да започне да съчинява спомените си от онази нощ. При все това част от истината беше някъде там.

Мисли като опитен репортър, а не като уплашена тийнейджърка.

Разговорът, проведен на нисък глас от Боб Торнхил, който бе чула през онази нощ, никога не ѝ се бе струвал важен. Но в светлината на случилото се през последните няколко дни той бе придобил ново значение. За пръв път се опита да го възстанови колкото е възможно по-цялостно.

... Да, сър, тя е при нас. Горе-долу, както може да се очаква, сър. Тя е в шок. Не е казала нито дума... Не, аз я попитах за това и тя ми каза, че се е прибрала у дома твърде късно и не е видяла нищо, слава богу. Съдейки по състоянието на телата, навярно са минали два часа, а може би и повече, преди горкото дете да влезе през задната врата.

Последва дълга пауза, по време на която Торнхил слушаше говорещия в другия край на линията.

Почти няма съмнение за това. Хю Стенсън е полудял, застрелял Елизабет, а след това се е самоубил. Ужасно, ужасно нещо.

Още една пауза.

Да, сър — каза Торнхил. — Обадих се на лелята. Ще пристигне утре.

Последваха още няколко думи, изречени с тих глас, след това Торнхил затвори и се върна при умиращата си съпруга.

— *Кой беше?* — едва чуто попита Гладис Торнхил.

— Уеб.

— *Какво искаше?*

— *Тревожеше се за момичето. Обади се, за да провери как е.*

— *В четири и половина сутринта?* — попита Гладис.

— *Каза, че току-що е чул за трагедията по новините.*

— *Какво наистина искаше той, Боб?*

— *Казах ти, беше загрижен за дъщерята на Стенсън. Попита дали може да помогне с нещо.*

— *Познавам го.* — Горчиво примирение прозвуча в думите на Гладис. — *Рано или късно, той винаги иска нещо. Някой ден ще те накара да си платиш за това, което прави за мен, помни ми думите.*

Айрини потрепери. В светлината на това, което сега знаеше, беше явно, че през онази нощ Уеб се бе обадил на Боб Торнхил, за да се увери, че дъщерята на жертвите не бе видяла или чула нищо, което би могло да го изобличи като убиец. Може би Торнхил, без да подозира дори, бе спасил живота ѝ, когато бе уверен Уеб, че тя се е прибрала най-малко два часа след смъртта на родителите си и е изпаднала в шок.

Излезе през кухненската врата и се запъти към брега на езерото. Пристигна върху стария дървен пристан и отиде до края му. Зарея замислено поглед в езерната повърхност, както на времето правеше баща ѝ, когато искаше да помисли върху нещо.

Познавам го. Рано или късно, той винаги иска нещо. Някой ден ще те накара да си платиш за това, което прави за мен, помни ми думите.

Имаше някаква смущаваща интимност в начина, по който говореше Гладис. Наистина тя бе живяла в Дънслей през целия си живот. Сигурно познаваше Райлънд Уеб. Но Райлънд беше много по-млад от Гладис Торнхил, от съвсем различно поколение. Беше странно, че тя говореше за него с такава убеденост и възмущение.

Познавам го.

Полазиха я смразяващи тръпки, когато една идея бавно започна да се оформя в съзнанието ѝ.

Замаяна от шока, през онази нощ тя бе решила, че Райлънд е човекът, който се бе обадил на Торнхил. Той все пак бе баща на

нейната най-добра приятелка. Беше съвсем естествено да се обади, за да попита как е. Но ако Виктор Уеб бе човекът, който се бе обадил?

Гладис и Виктор бяха връстници. Двамата несъмнено са били съученици, преди Виктор да напусне Дънслей и да поеме по пътя към богатството. Всички в града знаеха, че Виктор Уеб бе поел всички медицински разходи на Гладис през последната година от живота ѝ.

Фактите се навързваха толкова бързо, че тя едва успяваше да следва мисълта си.

Клетъчният ѝ телефон иззвъня, изтръгвайки я от дълбокия транс на концентрацията. Подскочи леко, отвори чантата си и се поизвъртя, докато ровеше.

Тогава го видя. Появи се от сенките на къщата. В ръката си държеше пистолет.

— Не отговаряй — каза Виктор Уеб. — Извади много бавно телефона и го хвърли във водата.

Първата ѝ объркана реакция бе да си помисли, че той изглеждаше толкова... *нормален*. Беше облечен в черна риза за голф на светложълти хоризонтални райета, анорак в цвят каки и светли спортни панталони за голф. Имаше вид на току-що напуснал игрището.

Някъде в подсъзнанието ѝ се оформи мисълта, че трябва да се чувства ужасно изплашена, но в момента изпитваше единствено гняв, толкова силен и неукротим, че заличаваше всички останали чувства.

— Казах, пусни телефона във водата — изляя Виктор. — Направи го веднага, глупава кучко. Същата си като проклетите си родители — нищо друго не може да се очаква от теб: само неприятности.

Тя бръкна бавно в чантата си. С треперещи пръсти порови малко и най-после успя да извади телефона. Хвърли го във водата. Чу се тих плясък и той изчезна под водата.

— Ти си бил — прошепна младата жена. Едва можеше да говори през пелената от ярост. — Ти си ги убил — моите родители, Хойт Иган и Памела. Но как си могъл да убиеш собствената си внучка?

Виктор презрително изсумтя.

— Има голяма вероятност да не е моя внучка. Майка ѝ беше допнодробна курва, която спеше с всичко в панталони. Подмами Райлънд да се ожени за нея, когато беше още момче, едва

двадесетгодишен. Не ми отне много време, за да разбера, че той се е оженил за жена, която ще му тежи като воденичен камък на шията. Опитах се да го накарам да я разкара.

— Но той не го е направил — сковано промълви тя. — Заради Памела.

— Беше изцяло обсебен от това дете. Така и не разбирах защо, докато не открих слабостта му към малките момичета.

— Убил си и майката на Памела, нали? Всички са сметнали, че е загинала при инцидент с лодка в езерото, но аз се обзалагам, че ти си нагласил всичко. Защо не се отърва и от Памела още тогава?

— Мислих за това — призна Виктор. — Но Памела беше почти на пет години. Райлънд тъкмо започваше първата си кампания и детето изглеждаше страховто в медиите. Журналистите и публиката я обичаха. След като майка ѝ умря, избирателите полудяха от възторг, възприемайки Райлънд като млад, благороден, отаден на дъщеря си, баща, който тъгува за смъртта на обичната си съпруга и е решен сам да отгледа детето си.

— Но когато Памела е навлязла в пубертета, е започнала да се превръща в пречка, нали? Райлънд вече не се е интересувал сексуално от нея, затова през повечето време е била затворена в интерната.

— Като тийнейджърка Памела откри наркотиците — с отвращение рече Виктор. — Освен това разбра, че може да манипулира всеки мъж, който ѝ се изпречи на пътя. Добре че през по-голямата част от времето беше в интерната, така че оставаше далеч от публичното внимание. Безпокоях се, че може да се превърне в проблем, след като се дипломира, и бях направил някои планове.

— Вместо това, след като се е дипломирала, тя се оказала доста полезна за кампаниите на Райлънд, също както някога.

— Какво мога да кажа? — сви рамене Виктор. — Тя беше истинска дъщеря на майка си — от главата до пръстите на малките си крачета. Памела беше курва по природа, но тя беше нашата курва и беше дяволски добра в това, което правеше. С удоволствие спеше с всички съперници на Райлънд, врагове и всеки друг, мъж или жена, който разполагаше с информация, която би била полезна за нас. Харесваше ѝ ролята на фатална жена и на шпионин. Опиваше се от мисълта, че играе стратегическа роля в кампаниите на Райлънд, това я караше да се чувства силна. Въобразяваше си, че Райлънд зависи от

нея. Може да си е вярвала, че така си отмъщава. Това глупаво същество навсярно си е въобразявало, че най-после може да контролира баща си. Макар че винаги аз съм бил диригентът на шоуто, още от самото начало.

— Говориш така, сякаш успехът на Райлънд е твой собствен успех.

— И наистина е мой. — Лицето на Виктор се изкриви от гняв. — Аз направих от сина си това, което е днес.

— Отвратителен педофил, който повече няма да може да се кандидатира дори за чистач в кметството?

— Ти съсипа всичко. — Гласът на Виктор затрепери от гняв. — Преди да се появиш, синът ми се бе запътил към Белия дом. Към Белия дом, дяволите да те вземат! Щеше да стане президент. Внуките му щяха да поемат по неговите стъпки.

— Не съм сигурна много за внуките — подхвърли Айрини. — Райлънд предпочита малките момичета, нали?

— Млъквай! Райлънд ми обеща синове. Беше записано в предбрачното споразумение, което той подписа с Алекса Дъглас. Там съвсем ясно се казваше, че тя се задължава да роди до две години, дори ако се наложи чрез изкуствено оплождане. В противен случай трябваше да се съгласи на тих и бърз развод. Фактът, че вече има едно дете, говори, че може да ражда.

— Ти си гледал на дъщерята на Алекса Дъглас като на доказателство за нейната плодовитост, но извратеният ти син е виждал в нея единствено обект за бъдещите си гадни походждения. Памела беше тази, която провали плановете ти, а не аз. Направила го е, за да спаси дъщерята на Алекса, а ти си я убил, за да я накараш да млъкне.

— Трябваше да се отърва от теб още преди седемнадесет години — заяви Виктор. — Ако беше в къщата през онази нощ, когато очистих родителите ти, щях да се погрижа и за теб. За нещастие, не беше там, когато пристигнах. Не можех да си позволя риска да остана да те чакам, защото можеше да минат часове, преди да се прибереш. Покъсно стана ясно, че ти не знаеш нищо за видеофилма, нито подозираш кой е застрелял родителите ти, затова реших да не се тревожка за теб. Да ти кажа право, Айрини, през тези години напълно бях забравил за съществуването ти. Очевидно това е било огромна грешка от моя страна.

— Как си разбрал, че Памела е смятала да обвини публично Райлънд?

Устните на Виктор се разтегнаха в крива усмивка.

— Тя ми се обади един ден преди да се срещне с теб.

— Разбира се — прошепна младата жена, внезапно разбрала. — Тя е знаела, че това ще съсипе семейството. Чувствала е, че ти го дължи като глава на семейството, поне да те предупреди и може би да ти обясни защо го прави.

— Опитах се да я разубедя, но беше ясно, че го е решила. Затова дойдох в Дънслей, за да се погрижа за нещата.

— Тя сама ти е отворила вратата, нали?

Виктор изсумтя.

— Не, в интерес на истината влязох в къщата късно през нощта. Тя беше заспала в леглото. Инжектирах ѝ смъртоносна доза успокоително. Тя се събуди и се бори няколко секунди, но наркотикът подейства бързо.

— А след това си подредил сцената така, че да изглежда като нещастен случай, все едно че смъртта е настъпила вследствие на свръхдоза. Кога разбра за малката бяла булчинска рокля?

При спомена лицето му потъмня от гняв.

— Наркотикът подейства твърде бързо. Тя ми се присмиваше до самия си край. Наистина се смя. Каза ми, че никога няма да намеря булчинската рокля, която Райлънд я е карал да облича, каза, че всичко е записано на видеокасета и че ДНК анализът на дрехата ще представлява необоримо доказателство. Търсих я през онази нощ, но не можах да я открия.

— Когато по-късно си гледал видеокасетата, си разбрал, че роклята определено може да се превърне в огромен проблем. Трябвало е на всяка цена да се отървеш от нея. Затова си се върнал на следващата нощ и си изгорил къщата до основи, надявайки се, че така ще унищожиш всички доказателства.

— Никога не ми хрумна, че Памела може да е скрила роклята някъде другаде — призна той.

— Как разбра, че Хойт Иган изнудва Райлънд?

Виктор сви рамене.

— Когато Памела ми се обади, за да ми каже какво смята да направи, аз настоях да узная откъде е толкова сигурна, че Райлънд

продължава да чука малки момичета. Тя каза, че разполага със снимки, заснети по време на развлекателните пътешествия на Райлънд зад граница. Сподели също, че Иган ги е направил. Той е придружавал Райлънд на някои от тези пътувания. В един момент обаче разбрал какво прави Райлънд в свободното си време. Това е проблемът с помощниците. Съществува опасна тенденция да ги допускаме прекалено близо до същината на властта. Райлънд е станал небрежен.

— Какво направи в нощта, когато уби родителите ми? Издебна ги от засада?

— Ако трябва да бъда честен, използвах лодката, за да стигна до къщата им, също както направих в нощта, когато се отървах от Памела, и след това, когато подпалих къщата. Завързах я за пристана зад къщата на родителите ти и отидох до задната врата. Твоите хора бяха привършили с вечерята и седяха в дневната, разговаряха за видеокасетата, която току-що бяха гледали.

— Не разбирам. Те са били убити в кухнята.

— И двамата дойдоха в кухнята, когато почуках на задната врата. Естествено, те ме познаха и ме пуснаха да вляза. Казах им, че съм узнал за видеозаписа и им обясних колко съм потресен от откриването на малкия проблем на Райлънд.

— Малкия проблем? — Айрини се втренчи в него. — Синът ти е чудовище. Както и ти. Как да не се съгласиш, че има лоши гени.

Виктор подмина забележката ѝ без внимание.

— Казах на родителите ти, че съм решил да отведа Райлънд в психиатрична клиника, за да се лекува. Помолих ги да запазят всичко в тайна за доброто на всички. Но Хю погледна навън и видя лодката. Усетих как у него се зароди подозрение, явно се питаше защо съм дошъл с лодка по езерото. Имах пистолет във вътрешния джоб на палтото си. Беше същият модел като служебното му оръжие. Разбира се, вкъщи той нямаше пистолет. Придвижих се зад него и го застрелях, преди да успее да се обърне. Майка ти изпища и се нахвърли отгоре ми като побесняло животно. Застрелях и нея. Всичко стана само за миг.

Дива ярост заклокочи в гърдите ѝ. Искаше ѝ се да направи това, което някога бе направила майка ѝ — да се нахвърли върху Виктор Уеб. Жадуваше да го разкъса на парчета, да го издере с ноктите си. Но знаеше, че ако се спусне към него, той щеше да я застреля далеч преди да е успяла да докопа лицето му.

Погледна с отвращение пистолета в ръката му.

— Наистина ли си мислиш, че като ме убиеш, ще оправиш нещата? Няма такъв начин, по който кариерата на Райлънд може да бъде спасена.

— Да не смяташ, че не го знам? Благодарение на теб загубих единия си син. Но аз имам още един, имам и план.

— *Не мърдай, Уеб!*

Командата на Люк имаше ефекта на гръм от ясно небе. За един миг всичко и всички, в това число и Виктор Уеб, застинаха напълно неподвижни.

Люк се появи от сенките откъм южната страна на къщата. Движеше се със смъртоносната грация на хищник, сигурен, че плячката няма да му се изпълзне.

В ръката си държеше пистолет.

Сам Макферсън вървеше зад него, също с насочен пистолет.

Уеб се окопити пръв. Извърна глава и видя двамата мъже, които приближаваха.

— И двамата сте глупаци. Ако стреляте по мен, може да улучите Айрини.

И беше прав, осъзна Айрини. Виктор стоеше точно пред нея върху тесния пристан. Щом веднъж полетяха куршумите, щеше да бъде истинско чудо, ако останеше жива.

— Откажи се, Уеб — каза Люк, докато се придвижваше бавно към пристана. — Играта свърши. Всички го знаем.

— Играта ще свърши, когато аз реша, Данер.

Внезапно Виктор се хвърли към Айрини, протягайки се, за да улови ръката ѝ. Тя осъзна, че смята да я използва като щит и заложник.

Пусна чантата си на пристана и се хвърли във водата. Последното, което видя, преди да полети към водата, беше Виктор Уеб, насочил пистолета си към Люк.

Стовари се върху водата със силен плясък и бързо потъна. Студените води се затвориха над нея, заглушавайки звука от куршумите.

Инстинктите ѝ крещяха да плува колкото се може по-надалеч от пристана. Тя се гмурна под водата и заплува колкото бе възможно по-надалеч. Палтото и ботушите я теглеха надолу, заплашвайки да я увлекат към дълбините.

Когато повече не можеше да сдържа дъха си, изплува на повърхността, за да си поеме въздух, и се обърна, за да погледне назад. Люк стоеше в края на пристана, взирайки се напрегнато във водата. Зад него Сам Макферсън бе коленичил до Виктор Уеб, който лежеше сгърчен върху дъските.

Люк я видя и вдигна ръка.

— Добре ли си? — извика той.

— Да. — Тя стъпи на крака и излезе, олюлявайки се, от плитката вода. Студеният въздух я прониза като нож, залепвайки към тялото ѝ мокрите, подгизнали от водата, дрехи.

Люк изтича към нея, събличайки пътьом дългото си яке. Когато я стигна, смъкна мокрото ѝ палто и я уви с якето.

— Дяволски ме изплаши — промърмори той и я привлече към силното си топло тяло. — Когато преди малко не отговори на телефонното обаждане, едва не полудях.

— О, господи, Люк. Никога досега в живота си не съм била толкова радостна да видя някого. — Притисна се към него. — Мъртъв ли е Уеб?

— Още не. — Обвил ръка около нея, той я поведе към Сам, който бе съблякъл ризата си и я бе увил като импровизирана превръзка около корема на Уеб, за да спре кръвта.

— Току-що се обадих на „Бърза помощ“ — с безизразен глас рече Сам.

— Вие двамата добре ли сте? — попита Айрини, докато оглеждаше Люк и Сам.

Преди някой от двамата да успее да отговори, Виктор Уеб простена и отвори очи. Присви очи към Сам, опитвайки да фокусира погледа си.

— Синко — промълви със стържещ шепот.

— Райлънд не е тук — с равнодушен глас отвърна Сам.

— Ти си мой син. Знаеш го. Чуй ме. Това, което се случи тук... ще бъде нашата дума срещу тяхната. — Виктор погледна към Люк и Айрини и лицето му се изкриви от болка и омраза. — Те са чужди хора, а ти си законът тук, в Дънслей. А аз съм Виктор Уеб. Местните ще повярват на това, което ние им кажем.

— Съжалявам, но това няма да стане. — Сам бавно се изправи на крака.

— Та ние сме едно семейство, дяволите да те вземат. — Виктор мълкна и се закашля, давейки се в кръв. — Когато корабът потъва, семейството трябва да се погрижи за своите.

— Аз ще се погрижа за своите — тихо отвърна Сам. — Ще арестувам мъжа, който уби племенницата ми.

— Памела беше евтина малка курва. Чуй ме, Сам, аз имам план. Ти ще заемеш мястото на Райлънд. Разбира се, ще трябва да започнеш отначало. Първо в щатски машаб, но ние много бързо ще те издигнем. Никой извън Дънслей не знае, че ти си Уеб. Ти ще бъдеш ченгето герой, шефът на полицията от малкото градче, което е помогнало да се разобличи един американски сенатор. Избирателите направо ще полудеят по теб. Но първо трябва да ми помогнеш да разчистим тази бъркотия.

— Първо трябва да си свърша работата. Ако Боб Торнхил бе свършил своята преди седемнадесет години, сега Памела щеше още да е жива. — Сам извади една карта от джоба си. — Имаш правото да мълчиш...

— Млъквай, неблагодарно копеле! — изкрешя Виктор. — Всички ще повярват на думата ми! Аз съм Виктор Уеб!

— Прав сте, господин Уеб. — Айрини взе чантата си, бръкна вътре и извади миниатюрния магнитофон, който бе включила, докато се преструваше, че търси телефона си. — Вашата дума наистина тежи тук.

Включи магнитофона. Никой не можеше да събърка властния и груб, гневен глас, който излизаше от машинката.

... Ако беше в къщата през онази нощ, когато очистих родителите ти, щях да се погрижа и за теб...

48.

След късната вечеря те излязоха на задната веранда на бунгалото и се загледаха в езерото. Въздухът бе хладен и свеж; тъмните води на езерото проблясваха на студената бяла лунна светлина.

Айрини вдигна яката на палтото си и се облегна на Люк, търсейки топлината му. Той я прегърна през раменете и я притисна плътно към себе си.

— Когато извадят онзи куршум от Виктор Уеб, ще разберат, че е изстрелян от твоя пистолет, нали? — попита тя.

— Да — лаконично отвърна той.

— Сам стреля ли?

— Не. — За миг остана мълчалив. — Сигурно е дяволски трудно да стреляш в собствения си баща.

— Дори и ако е хладнокръвен убиец.

— Дори и тогава — съгласи се той.

— Появихте се точно навреме — потръпна тя. — В противен случай сега нямаше да съм тук.

— Не мисли за това, което би могло да се случи. Мисли за това, което наистина се случи.

Айрини обви ръце около кръста му.

— Ти ми спаси живота.

— Но и ти доста ми помогна. — Люк наведе глава и я целуна леко по челото. — Ако не беше скочила от пристана в езерото...

Тя го стисна още по-силно.

— Не мисли за това, което би могло да се случи.

— Добре, стига сме говорили за миналото. — Той се извърна, за да може да вижда лицето ѝ. — Имаш ли някакви възражения да поговорим за бъдещите възможности?

Радостта разцъфтя в гърдите ѝ.

— Не, нямам.

— Мисля да продам курорта.

— И къде ще отидеш?

— Чух, че Гладстон Коув бил хубав град. Общинският съвет развива оживена дейност, освен това там се издавал страхотен малък вестник.

— При това е много живописен. Кацнал върху скалите, с изглед към малък очарователен залив. Ако ме питаш, много подходящо място за един писател.

Люк прокара пръсти през косата ѝ.

— Казах ти, че се влюбих в теб в мига, в който влезе във фоайето и ме попита дали има румсървис.

— Доколкото си спомням, ти каза, че си искал да правишекс с мен още първия път, когато си ме видял.

— И това също.

Дълбокото усещане, че оттук нататък всичко ще бъде наред, я изпълни с топлина, която проникна чак до костите ѝ.

— Мога да възстановя този исторически миг доста точно. Ти ме осведоми, че целта на управата на Сънрайс, Лейк Лодж, е да осигури на гостите си едно доста запомнящо се преживяване. Никакъв румсървис, никаква телевизия, никакъв басейн, никакви допълнителни екстри.

Той постави пръсти върху устните ѝ, за да я накара да замълчи.

— Но трябва да признаеш, че управата осигурява други екстри, каквито обикновено не се предлагат дори в изисканите петзвездни хотели.

— Истина е — усмихна му се тя и го целуна леко по устата.

— От управата потвърждават, че са готови да продължат да ги предлагат.

— Дори и при условие, че управата продава собствеността?

— Да.

— И колко дълго мислиш, че управата ще осигурява тези екстри?

— През всички оставащи дни от живота ни — тихо промълви Люк. Думите му прозвучаха с абсолютна увереност. — Знам, че може би малко избръзвам, скъпа, но имам чувството, че съм те търсил много, много дълго време. Обичам те. Винаги ще те обичам. Никога в живота си не съм бил по-сигурен. Освен това нямам намерение да губя нито минута повече.

— Ти не си единственият, който гледа в бъдещето. Обичам те, Люк Данер.

Устните му се сляха с нейните — уверено, истински, завинаги.

Доста време след това тя се размърда в удобното легло.

— Наистина ли смяташ да продадеш курорта?

— Да.

— Може би ще ти е трудно да намериш купувач за това място, особено по това време на годината.

— Вече намерих.

— Наистина ли? Кой?

— Максин.

— Люк, идеята е чудесна, но тя едва ли ще може да си го позволи.

Той се обърна към нея и я привлече пътно към себе си.

— Все ще измислим нещо.

49.

— Тогава, преди седемнадесет години, ми беше потребно дълго време, докато се убедя, че няма никаква връзка между онова проклето обаждане до Виктор Уеб и убийството на родителите ти, Айрини — уморено рече Сам. — И почти успях.

Люк, който се взираше през прозореца в офиса на Сам, се обърна, за да види реакцията на Айрини. Не се изненада, когато по лицето ѝ се изписа смесица от тъга и състрадание.

Бяха минали два дни откакто Виктор Уеб бе откаран в болницата, чието строителство бе финансирано преди години, и бе поставен под засилена охрана. През тези четиридесет и осем часа Айрини някак неусетно се бе променила. Вече не гледаше на града през тъмни очила, реши Люк. Предпазливата резервираност, с която се отнасяше към местните хора, почти бе изчезнала.

Осъзна колко дълбок смисъл имаше библейската мъдрост, че истината прави човека свободен. А може би в този случай истината просто бе позволила на Айрини най-сетне да погребе миналото завинаги.

— Разбирам, Сам — нежно рече тя.

Макферсън скръсти ръце върху бюрото си.

— По-късно, когато започнаха да се носят слухове, че майка ти е имала любовна връзка с някого от града, аз си казах, че това навярно е било достатъчно да накара баща ти да превърти. Знаех, че вие двете с Елизабет сте най-важните хора в живота му.

— Сигурно Виктор Уеб е разпространил тези слухове — отбеляза Айрини. — За него е било съвсем лесно да го стори, имайки предвид връзките му с този район.

Сам кимна.

— Трябва да призная, че преживях доста тежки дни, след като открих, че досието по случая е било унищожено. Дълбоко в себе си бях убеден, че Боб Торнхил е инсценирал този така наречен инциденти.

— Като услуга на Виктор Уеб — допълни Айрини.

— Не е било услуга. — Люк застана зад нея и сложи ръце върху раменете ѝ. — За него е било плащане на стар дълг. Както много други хора в този град и той е бил задължен на Виктор Уеб. Уеб е платил лечението на съпругата му.

Сам пое дълбоко дъх.

— По дяволите, дори и да се бях опитал да възстановя случая, след като станах началник на полицията, щях да се насоча не към този, към когото е трябвало. Когато си позволявах да се замисля кой би могъл да убие семейство Стенсън, подозренията ми винаги се насочваха към Райлънд.

— Но през онази нощ ти си се обадил на Виктор — напомни му Люк.

— Работата е там, че никога не съм си го представял като убиец.

— Сам разпери широко ръце. Очите му бяха пусти и мрачни. — Той никога не ме призна за свой син, но все пак ми е баща.

— Да — кимна Айрини.

Сам разтърка лице с лявата си ръка.

— Стигнах до заключението, че след като съм се обадил на Виктор, той се е свързал с Райлънд, за да разбере дали обвиненията на Памела в кръвосмешение са верни. Имаше логика в това. Помислих, че е напълно възможно Райлънд да се е втурнал начаса към Дънслей, за да се отърве от двамата Стенсън, преди скандалът да е избухнал. Но теориите ми стигаха дотук. Както вече казах, не исках да се задълбочавам.

Люк го погледна.

— Обзала га се, че Боб Торнхил също не е искал да го прави.

— Не — призна Сам. — Той беше моят нов шеф, освен това дълги години бе работил в полицията. Имаше голям опит. А аз бях на двадесет и три години и това бяха първите убити, които виждах. Когато Торнхил обяви, че става дума за убийство и за самоубийство, и прекрати разследването, изпитах огромно облекчение.

— С новите си правомощия като началник на полицията за Торнхил не е било трудно да прати случая в архивите — обади се Айрини.

— А и едва ли някой в града щеше да повярва, че наоколо се разхожда непознат убиец — съгласи се Сам.

Айрини го изгледа замислено.

— Обадил си се на Виктор, защото си бил сигурен, че Памела си измисля за сексуалното насилие на Райлънд.

— Просто не можех да го повярвам — кимна Сам. — Знаех, че Памела е побесняла срещу баща си, защото той я записа насила в онзи интернат. Помислих, че е решила да му го върне и затова си е измислила за кръвосмешението.

— Ами видеозаписът? Помислил си, че го е фалшифицирала, така ли?

— Не знаех за онзи видеозапис. Тя не ми каза. Само повтаряше, че нещата са лоши. Чудех се дали не беше заловила Райлънд, докато прави секс с някое момиче от Дънслей. В онези дни бях доста наивен. Просто не можех да повярвам, че по-големият ми брат е изнасилвал дъщеря си. Да, точно заради това се обадих на Виктор.

— Какво ти каза той? — попита Айрини.

— Каза, че ще се погрижи за всичко, както винаги го е правил, когато в семейството възникне проблем. Напомни ми как се е грижил за майка ми и мен. — Сам затвори очи за няколко секунди. После погледна право към Айрини. — През онзи ден беше в офиса си в Сан Франциско. Само на два часа път.

Настъпи кратка, но тягостна тишина. Люк стисна раменете на любимата си, за да ѝ вдъхне сигурност, и отново се върна при прозореца.

— Всеки път, когато е идвал в Дънслей, за да убива, е използвал надуваема лодка с извънбордов двигател — тихо продължи Сам. — Оставял я е в някоя уединена част на езерото. По този начин елиминирал риска да го видят, когато идва или напуска Дънслей. А вероятно не му е пукало дали някой ще го види, когато е отишъл да убие Хойт Иган. Никой в онзи жилищен комплекс не би го разпознал. Хойт му е отворил вратата.

— Също както са направили и моите родители — рече Айрини.

— Обзалагам се, че преди години е използвал някакъв наркотик, за да убие майката на Памела — мрачно заяви Сам. — Когато е решил да се отърве от Памела, е бил принуден да действа бързо. Сигурно е решил, че ще е най-лесно да използва същия метод. В крайна сметка се е подсигурил, като е направил нужните проучвания.

Убедеността в гласа на Сам накара Люк бързо да се извърне.

— Намерил си някакво доказателство?

Сам стисна устни.

— Открих празна спринцовка в жабката на моя сув тази сутрин. Изпратих я в лабораторията, за да я изследват. Очаквам да се открият следи от веществото, с което Виктор е убил Памела.

Айрини повдигна вежди.

— Като заговорихме за твоя сув, какво обяснение ти даде Виктор Уеб, когато те е помолил да му дадеш колата си назаем?

— Той не е почукал на вратата ми, за да поиска разрешение — отвърна накрая Сам. — Откраднал я е, докато съм бил на работа. Шефът на полицията в Кърбивил ми се обади, за да ми каже, че е намерил колата изоставена близо до старото строително селище „Вентана Истейт“. Двамата предположихме, че някакви хлапета са я задигнали, за да се позабавляват.

— Виктор трябва да е бил много отчаян, за да използва твоята кола в опита си да се отърве от мен — отбеляза Айрини. — Искам да кажа, че е рискувал да бъде видян, когато се е промъкнал в гаража ти, за да открадне колата.

— Не е чак толкова голям риск — сви рамене шефът на полицията. — Вероятно е минал по стария път за извозване на трупи, който минава през гората и излива точно зад къщата ми. Не забравяй, че през целия си живот е ловувал из тези гори. Познава терена не по зле от собственото си лице в огледалото.

— Все пак ми се струва странно, че е използвал твоята кола — настоя Айрини. — Защо не е предпочел своята? Или не е наел някоя? И защо е оставил спринцовката в жабката?

— Защото е знаел, че нещата са станали доста напечени — тихо се обади Люк. — Виктор е осъзнавал, че съществува риск цялата ситуация да излезе от контрол. Ако се стигнело дотам, щял да има на разположение необходимия виновник.

Лицето на Айрини се изопна от ужас и смут. Погледна към Сам.

— Ти — прошепна.

— Аз — кимна Сам. — Той е подготвил всичко, за да заподозрат мен. Просто за всеки случай.

Известно време никой от тримата не проговори.

Накрая Сам погледна Айрини с безкрайна умора в очите.

— Баща ти знаеше, че съм син на Виктор Уеб. Веднъж разговаря с мен за това.

— Кога се случи? — попита Айрини.

— Късно една вечер, когато се натъкна на мен, увлечен в любимото ми хоби — да се напивам до смърт в бърлогата на Хари. Беше малко след смъртта на мама. Не се справях особено добре. Той ме натика в патрулката и потеглихме извън града на дълга разходка. Говори с мен.

— Какво ти каза? — продължи да пита Айрини.

— Каза ми, че в крайна сметка няма значение кой ти е баща. Рано или късно всеки трябва да поеме отговорността за живота си и да реши що за човек смята да бъде. Седмица по-късно ми предложи работа в полицията, при условие че никога няма да идвам пиян на работа и няма да пия, докато съм на служба. Обещах му, че ще спазя условието. Знам, че може би няма голямо значение за теб, Айрини, но през всичките тези години нито веднъж не наруших дадената дума.

— Има значение. — Айрини се пресегна през бюрото и докосна ръката му. — Било е важно за татко, значи е важно и за мен. — Изправи се и преметна през рамо дръжката на чантата си. Знаеш ли, много добре си спомням онази вечер, когато татко каза на мама, че ти е дал работа. Каза, че от теб ще излезе добър полицай.

Сам повдигна вежди.

— Хю Стенсън е казал това?

— Да — усмихна се младата жена. — Знаеш, че баща ми умееше да преценява хората.

Сам я погледна така, както пациентът гледа лекаря, който току-що му е съобщил, че лабораторните му изследвания са отлични.

— Благодаря. — Гласът му бе прегракнал. — Благодаря.

Остана да седи зад бюрото си дълго време след като те си тръгнаха. Имаше чувството, че сякаш през целия си живот досега бе живял в клетка. Но Айрини току-що бе отворила вратата. Трябваше само да излезе навън.

При все това, като всеки човек, изправил се пред внезапен и благоприятен обрат на съдбата, той се колебаеше. Трябваше му време, за да свикне с мисълта, че ще живее в този нов, променен свят.

Когато най-сетне се почувства готов, отвори чекмеджето, измъкна едно тънко тефтерче, което представляваше телефонният указател на Дънслей, и запрелиства страниците, докато откри това, което търсеше.

Набра номера с отмерени движения.

Тя отговори на първото позвъняване.

— Обажда се Сам — рече. — Сам Макферсън.

— О, здравей, Сам. — Звучеше изненадано, но не неприятно.

— Просто се питах дали не би искала да вечеряш с мен някой ден през седмицата — поде той, подготвяйки се за отказ. — Може да отскочим до Кърбивил. Ако си свободна, разбира се. Ако нямаш друг ангажимент. Искам да кажа... всъщност разбирам, че напоследък си доста заета.

— С удоволствие ще вечерям с теб, Сам — увери го Максин.

50.

— Чух, че онова копеле Виктор Уеб починал от усложнения след операцията — каза Хакет.

— Ако питат мен, не е голяма загуба — отвърна Люк, който се бе изтегнал в креслото в кабинета на Хакет, подпрял лакти на облегалките и събрал върховете на пръстите си. — Доколкото знаем, този тип най-хладнокръвно е убил поне петима души. Няма да се изненадам, ако има и още една жертва.

— Кой?

— Боб Торнхил, мъжът, който след няколко месеца е зал мястото на бащата на Айрини като шеф на полицията. Имам чувството, че Уеб го е убил, след като се е уверен, че всички улики и доказателства, свързани със смъртта на семейство Стенсън, са били унищожени.

— Използвал го е и след това се е отървал от него. — Хакет поклати глава. — Виктор Уеб е абсолютен социопат.

— Мисля си, че извадихме страхотен късмет, задето той не е осъзнал, че Айрини може да се превърне в голям проблем, докато не стана прекалено късно. Макар че пъкленият му план едва не успя. Ако тя не беше казала на Максин и Тъкър Милс къде смята да отиде през онзи следобед, когато Уеб я прикалечи в къщата на „Пайн Лайн“...

— Но тя им е казала — прекъсна го Хакет. — И ти си я спасил. Не си губи времето да мислиш за това какво би могло да се случи, но не се е случило.

— Хей, това е добър съвет, знаеш ли — усмихна се Люк. — Ще се постараю да го следвам. Благодаря.

— Няма защо. Какви са тия приказки, които чувам, че си щял да продаваш курортта?

— Утре подписвам документите.

Хакет смръщи угрежено вежди.

— Защо? Не ме разбирай погрешно, никой от семейството не вярваше, че ще се задържиш толкова дълго в хотелиерския бизнес, ала

все пак това ми се струва малко неочаквано решение.

— Поредният непредсказуем ход от моя страна, нали това искаш да кажеш? — поклати глава Люк — Предполагам, че отстрани би могло да изглежда и така. Но истината е, че никога не съм смятал курорта за нещо повече от временно занимание. Просто се нуждаех от тихо място, където да мога да поработя няколко месеца върху книгата си.

— Ти пишеш книга? — смяя се Хакет.

— От известно време. Още месец и ще я завърша.

Брат му опря двете си длани върху бюрото.

— Защо, по дяволите, не си казал на никого?

— Всъщност казах на Стария, че пописвам нещо.

— Да пописваш нещо, не е същото, като да пишеш книга.

— По-спокойно. Всички в семейството решиха, че ми е трудно да се приспособя към истинския свят. Не се обиждай, но не исках да ви давам допълнителни основания да ме смятате за ексцентрик — сви рамене Люк. — Освен това изобщо не бях сигурен, че ще успея да завърша проклетото нещо. Макар че сега ми се струва, че наблизавам края.

— Продаде ли правата? — с искрен интерес запита Хакет.

— Още не. Но има агент, който хареса първите глави и смята, че си струва да се заеме с нея, ако и останалата част оправдае очакванията.

Хакет се замисли за малко.

— Значи ще напуснеш Дънслей?

— Наред с другите си недостатъци, мястото съвсем не се оказа толкова тихо, колкото очаквах. Мисля да се преместя в друг град.

— Друг град?

— Гладстон Коув.

В очите на Хакет проблесна разбиране и устните му бавно се разтеглиха в усмивка.

— Свързано е с Айрини, нали?

— Всичко е свързано с Айрини.

— Знаеш ли какво? Мисля, че двамата си подхождате. Може би тя е точно това, от което се нуждаеш.

— Тъкмо това си мисля и аз — кимна Люк. — Между другото, докато все още сме на темата за моите малки особености, бих искал да

изясня едно сериозно недоразумение. Отнася се за онзи уикенд, през който заминахме двамата с Кати.

Усмивката на Хакет се стопи.

— Доколкото разбрах, нищо не се е случило заради твоя... проблем.

— Това е половината от истината.

— Само половината? — наежи се Хакет.

— Нищо не се е случило. Но истинската причина да не се случи нищо е, че двамата с Кати се опомнихме и осъзнахме, че макар да сме много привързани един към друг, никога не сме били влюбени.

— Тя си падаше по теб, когато беше тийнейджърка.

— Именно — падаше си. Всичко трая не повече от пет секунди, доколкото си спомням. По дяволите, тя е твърде млада за мен, а аз съм прекалено стар за нея.

— Тя прие да се омъжи за теб — промълви накрая Хакет.

— Не обвинявай мен за това. Вината е твоя.

— Моя ли?

— Твоя. И на Стария. И на цялото семейство. Кати се съгласи да се омъжи за мен, защото всички вие я накарахте да се почувства виновна. Убедихте я, че аз съм толкова лабилен, че бих могъл да се разпадна и при най-малкия натиск. Тя вероятно е изпадала в ужас при мисълта, че ако ме отхвърли, може да се самоубия също като майка си.

Хакет беше ужасен.

— Кълна ти се, че никога не съм имал намерението да я карам да се чувства отговорна за нещо подобно.

— Да, но така се получи. Предполагам, че това още един път потвърждава поговорката, че пътят към ада е постлан с добри намерения.

— По дяволите. — Хакет се сви, сякаш го бяха ударили в корема. Сетне се изправи. — Наистина ли не си влюбен в Кати?

Люк стисна облегалките на креслото и стана на крака.

— Не. А и тя определено не е влюбена в мен.

— Почекай за секунда. Ако не си бил влюбен в нея, защо изобщо, по дяволите, я помоли да се омъжи за теб?

Люк тръгна към вратата.

— Да се оженя, беше част от стратегията ми. Това беше едно от нещата, които смятах, че съм длъжен да направя, за да заживея

нормален живот.

Отвори вратата.

Хакет скочи на крака и заобиколи бюрото.

— Люк, почакай.

Люк го погледна и леко се усмихна.

— Всичко е наред, Хак. Оказа се, че съм избрал погрешен обект. Номерът да се справиш с истинския живот е да приемеш факта, че нещата просто никога не са абсолютно нормални.

Излезе в постлания с дебел килим коридор и тихо затвори вратата зад себе си.

Няколко секунди Хакет остана абсолютно неподвижен, наслаждавайки се на невероятното усещане, разливащо се по цялото му тяло. Имаше чувството, че току-що от плещите му бе свален огромен товар, който го смазваше през последните месеци.

Спусна се към вратата, отвори я със замах и забърза надолу по коридора към кабинета на завеждащия отдел „Връзки с обществеността“.

Джейсън се появи иззад ъгъла с недоядено парче пица в ръка.

— Какво става?

Хакет не спря.

— Смятам да си определя среща. Пожелай ми късмет.

— Звучи забавно — ухили се по-малкият му брат. — Мога ли да присъствам?

— Върви да си доядеш пицата.

Нахлу в кабинета на завеждащия „Връзки с обществеността“. Кати седеше зад бюрото си и говореше по телефона. Когато го видя, очите ѝ леко се разшириха.

— По-късно ще ви се обадя, господин Пъркинс — избъбри тя в слушалката, затвори я и погледна към Хакет. — Какво не е наред?

— Днес всичко е наред. — Протегна ръце и я вдигна от стола. — Денят е просто чудесен.

Младата жена се засмя, объркана, но зарадвана.

— И какво е чудото?

— Люк ми каза, че не е влюбен в теб. Каза, че никога не е бил влюбен в теб, както и ти в него. Каза също, че това е истинската причина да не се случи нищо през онзи уикенд.

Тя застини.

— Той е казал това?

— Да. Можеш ли да го потвърдиш?

Кати прегълтна с усилие.

— Мога определено да потвърдя, че не съм влюбена в него.

— Освен това той ме увери, че въпреки опасенията на Стария и доктор Ван Дайк, няма никакво намерение да поsegне на себе си. И знаеш ли какво? Аз му вярвам. Люк може да е много твърдоглав, труден и непредсказуем, но никога досега не ме е лъгал.

— Имаш пълно право — обади се зад него Джейсън, с уста, пълна с пица. — Може би трябваше да го послушаме, когато се опитваше да ни убеди, че всичко с него е наред.

Лицето на Кати светна от надигналата се в гърдите ѝ надежда.

— Това означава ли, че повече няма защо да се тревожим за Люк?

— Люк може да се грижи за себе си — увери я Хакет. — Освен това, ако изпадне в беда, до него има човек, на когото може да разчита.

— Предполагам, че става дума за Айрини — подхвърли Джейсън.

— Правилно предполагаш. — Хакет не откъсваше очи от Кати. Знаеше, че цялото му бъдеще е заложено на карта. — Ще вечеряш ли с мен днес? На някое уединено място. Само ние двамата.

Тя обви ръце около врата му. Усмивката ѝ освети цялата стая.

— С най-голямо удоволствие. Дори имам идея къде да отидем.

— Приемам всякакви предложения.

— У дома — прошепна тя.

— Както казах, днес е чудесен ден.

Той я притегли към себе си и я целуна.

— Мили боже, това определено обяснява някои неща — подсвирна Джейсън. — Очевидно в момента сме свидетели на пълно сътрудничество и разбирателство между кабинета на изпълнителния директор и неговия екип и отдела „Връзки с обществеността“. Радвам се, че се изяснихме. А сега, ако ме извините, смятам да отида да си взема още едно парче пица.

Хакет не му обръна внимание. Нито пък Кати.

ЕПИЛОГ

— Знаеш ли — каза Айрини, — мисля, че тази година баща ти изглежда значително по-добре, отколкото на миналогодишния си рожден ден.

Младата жена погледна през препълнената зала, в дъното на която стояха Джон и Вики, заедно с Гордън, увлечени в оживен разговор с неколцина от гостите си. Люк проследи развеселено погледа й.

— Вероятно е така, защото вече е престанал да се тревожи за мен — отбеляза. — Чувал съм, че стресът определено може да състари человека.

— Мислех, че не би могъл да изглежда по-щастлив, отколкото в деня на сватбата ни, но съм се лъгала. Тази вечер ми се струва още по-щастлив.

— Това е, защото очаква първия си внук — ухили се Люк. — Предполагам, че вече крои планове как да привлече хлапето в бизнеса.

Тя инстинктивно докосна наедрелия си корем.

— Струва ми се, че не след дълго Джон и Гордън ще имат още един внук. Кати ми каза, че двамата с Хакет възнамеряват много скоро да се оженят.

— Мили боже — измърмори Джейсън, който току-що се бе присъединил към тях. — Както е тръгнало, много скоро наоколо ще е пълно с щъкащи малчугани.

— Идва и твоят ред, малки братко — тупна го по рамото Люк.

— Всяко нещо с времето си — промърмори Джейсън. Жivotът е като правенето на хубаво вино. Не бива да се бърза, защото иначе пропускаш нюансите.

— Леле! — удиви се Люк. — Виж го ти, господин Философа!

— Не беше зле, нали? — ухили се Джейсън — Като навлязохме в академичните дълбини, кога ще излезе книгата ти?

— Следващия месец — оповести Айрини, преди Люк да успее да отговори. Едва успяваше да сдържи вълнението си. — Издателите

казват, че вече са затрупани с поръчки. Смятат, че „Стратегии на мисленето или уроците на философията и войната“ ще намери широка публика сред хората, които четат специализирана военна и бизнес литература, а освен това може да пробие и сред масовия читател.

Хакет и Кати се появиха от тълпата.

— Добре се справяш — отбеляза Хакет. — Явно си намерил ново поприще за себе си.

— Е, липсват ми пикантериите и екзотиката на хотелиерския бизнес — призна си Люк, — но мисля, че писането ми пасва повече. Най-хубавото на тази работа е, че мога да работя у дома.

— Което от моя гледна точка е повече от добре — дададе Айрини, — защото така ще стане отличен баща.

Джейсън кимна със сериозна физиономия.

— Много се радвам, че си преодолял малкия си проблем с еректилната дисфункция, Големи братко.

— Знаеш ли — поде Люк с едновременно заплашителна и дълбокомислена физиономия, — с толкова много наследници на път в това семейство, ми се струва, че може и да се лишим от присъствието ти.

Айрини и Кати избухнаха в смях. Люк, Хакет и Джейсън си размениха многозначителни усмивки.

В другия край на залата Джон, Гордън и Вики обърнаха глави и погледнаха към тях. Айрини видя задоволството и гордостта, които се изльчваха от двамата мъже. Вики й се усмихна топло и заговорнически й смигна, преди отново да се извърне към гостите си.

Радост, светлина и безброй надежди изпълваха Айрини. Люк обви ръка около кръста ѝ и я привлече към себе си.

— За какво си мислиш? — попита я.

— Мисля си колко е хубаво да имаш семейство. Че с любов като нашата и семейство като това, можем да се справим с всичко, което ни очаква в бъдеще.

Той се усмихна с доволен и самоуверен вид.

— И това ако не е едно от твоите прословути съвпадения. Току-що си мислех същото.

Издание:

Джейн Ан Кренц. Най-дългата нощ

Американска. Първо издание

СББ Медиа, София, 2014

Редактор: Златина Пенева

Предпечат: Иван Доганов

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.